

๖๕๘. ๙๐๗๗๗

๘ ๒๕๔๗

๙.๓

ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป
ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี

①

๖ ๒ พ.ค. ๒๕๔๘

ปริญญาโท

ของ

ร้อยโท สมศักดิ์ สรสินธุ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา

มีนาคม ๒๕๔๐

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๖๕๘๗

ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป
ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี

บทคัดย่อ
ของ
ร้อยโท สมศักดิ์ สรสินธุ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา

มีนาคม 2540

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและ เปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรม วิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรศิลปศาสตร บัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และ ด้านการวัดและประเมินผล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นอาจารย์ผู้สอนซึ่งแยกเป็นอาจารย์ประจำจำนวน 92 คน และอาจารย์พิเศษ จำนวน 23 คน รวม 115 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การใช้สถิติค่าซี (Z-test) และการ วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) โดย รวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง และพบต่อไปอีกว่าด้านการใช้สื่อการสอนมีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอนและด้านการวัดและประเมินผล
2. ผลการเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติของปัญหาในด้านต่าง ๆ เมื่อจำแนกตามประเภทของวุฒิทางการศึกษา ประเภทของผู้สอน และประสบการณ์การสอน

INSTRUCTIONAL PROBLEMS OF THE TEACHERS IN THE BACHELOR
OF ARTS IN GENERAL MANAGEMENT PROGRAM OF THAWARAWADI
UNITED COLLEGES

AN ABSTRACT

BY

LIEUTENANT SOMSAK SORNSIN

A dissertation submitted in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education degree in Business Education

At Srinakharinwirot University

March 1997

The purpose of this research was to study and compare instructional problems of the teachers in the bachelor of arts in general management program of thawarawadi united colleges in term of the contents of courses, instructional modes, instructional medias and measurements and evaluations.

The population of this study was 115 teachers, from aforementioned colleges, which consisted of 92 full-time teachers and 23 part-time teachers. Questionnaires were used in collecting data, and Z-test and one-way analysis of variance were used to evaluate the data obtained.

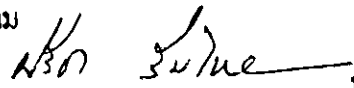
The study findings were as follows:

1. The instructional problems of teachers in the General Management Program as a whole and as a topic were found to be moderate while the problems of instructional medias were found to be highest and the problems of contents of the courses, instructional mode and measurement and evaluation were second, third and fourth respectively.

2. The results of the problems of teachers themselves were found to be different in a statistic level of .05 considering the educational level of those teachers. On the other hand, the statistic differences of problems in other sides were not found considering fields of study, types of teachers and experiences in teaching.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....  ประธาน

(รองศาสตราจารย์ปรีชา ลีมไทย)

.....  กรรมการ

(อาจารย์นวลฉวี เรืองศรี)

คณะกรรมการสอบ

.....  ประธาน

(รองศาสตราจารย์ปรีชา ลีมไทย)

.....  กรรมการ

(อาจารย์นวลฉวี เรืองศรี)

.....  กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์สาอังกค์ งามวิชา)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....  คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 14 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2540

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์ปรีชา ลิ้มไทย ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ นवलวี เรืองศรี กรรมการ ควบคุมปริญญานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์สาอางค์ งามวิชา กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติม ซึ่งได้สละเวลา กรุณาให้คำปรึกษาและเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้ง 3 ท่านเป็นอย่างยิ่ง ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุนทร โครตบรรเทา รองศาสตราจารย์ ดร.สุภาพรรณ ลูวีระ รองศาสตราจารย์ ดร.ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำและตรวจแบบสอบถามที่ใช้ในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณอธิการบดีสถาบันราชภัฏเพชรบุรี สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี และสถาบันราชภัฏนครปฐม ที่อนุญาตให้เก็บรวบรวมข้อมูล และกราบขอบพระคุณอธิการบดีสถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาลัยสงฆ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่อนุญาตให้เก็บข้อมูล ในการนำแบบสอบถามมาทดลองใช้ และขอขอบคุณคณาจารย์ และผู้บังคับบัญชาของผู้วิจัยที่มีส่วนช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา และให้กำลังใจแก่ศิษย์ด้วยดีเสมอมา

ขอบคุณ พันเอกนพพร คิริชนะ พันเอกหญิงชมพูนุท พิวแสงทอง พันตรีเสมอ บุญมี ร้อยเอกวิเชียร พึ่งเนตร อาจารย์ราณี บุญมี อาจารย์วิภาค ชนะ คุณกัญญาพัชร อรรถวิริยะ คุณพิศมัย พนาเวศร์ คุณนิภาพรรณ วิโรทัยสกุล อาจารย์อาทิมา แป้นธัญยานนท์ อาจารย์ปราวณี ศรีจันท์ คุณขวัญเรือน หุ่นอาภา และเพื่อนๆ ที่มีได้กล่าวถึงมา ณ ที่นี้ ที่เป็นกำลังใจและให้การสนับสนุนในทุก ๆ ด้าน ของการทำวิจัยในครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี

ท้ายนี้ ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณของบิดา มารดา ญาติพี่น้อง ที่ได้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ และเป็นกำลังใจอย่างดียิ่ง

สมศักดิ์ สรสินธุ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	
บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
ค่านิยมศัพท์เฉพาะ	7
2	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน	10
ความหมายของการสอน	10
ความหมายของการเรียนการสอน	10
รูปแบบการสอน	11
ลักษณะการสอนที่ดี	13 - 14
การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ	15
องค์ประกอบเกี่ยวกับการเรียนการสอน	16
ทักษะการใช้สื่อการเรียนการสอน	17
คุณสมบัติของสื่อการสอน	17
ประโยชน์ของการใช้สื่อการสอน	18
ประเภทของสื่อการเรียนการสอน	19
การวัดและประเมินผล	20
ความสำคัญของการวัดและประเมินผล	22
ขบวนการในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน	24
ขอบข่ายของการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน	25

บทที่	หน้า
ประเภทของการประเมินผล	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	34
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	35
ประชากร	35
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	36
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ	37
การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	38
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	40
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	43
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	43
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	70
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	70
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	70
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	71
การเก็บรวบรวมข้อมูล	71
การวิเคราะห์ข้อมูล	71
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	72
การอภิปรายผล	75
ข้อเสนอแนะ	83
บรรณานุกรม	85

บทที่**หน้า**

ภาคผนวก	92
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม	93
ภาคผนวก ข แบบสอบถามการวิจัย	96
ภาคผนวก ค หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) ระดับปริญญาตรี	104
ภาคผนวก ง คุณภาพของแบบทดสอบรายชื่อ	115
 ประวัติย่อของผู้วิจัย	 117

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากร จำแนกตามสถานภาพ	36
2 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มประชากร โดยจำแนกตามตัวแปร ระดับการศึกษา ประเภทของวุฒิทางการศึกษา ประเภทของผู้สอน ประสบการณ์การสอน ของ อาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป	45
3 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้าน ของ อาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป	46
3.1 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้าน ของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ด้านเนื้อหาวิชารายชื่อ	47
3.2 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้าน ของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ด้านวิธีการสอนรายชื่อ	48
3.3 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้าน ของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ด้านการใช้สื่อการสอนรายชื่อ	49
3.4 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้าน ของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ด้านการวัดและประเมินผลรายชื่อ	50
3.5 สรุปคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้าน ของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป รายชื่อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดและคะแนนเฉลี่ยที่รองลงมา	51

4	การเปรียบเทียบปัญหาในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อ การสอน ด้านการวัดและประเมินผล โดยแบ่งตามระดับการศึกษา	53
5	การเปรียบเทียบปัญหาในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อ การสอน ด้านการวัดและประเมินผล โดยแบ่งตาม ประเภทของวุฒิทางการศึกษา	54
6	การเปรียบเทียบปัญหาในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อ การสอน ด้านการวัดและประเมินผล โดยแบ่งตามประเภทของผู้สอน	55
7	การเปรียบเทียบปัญหาในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อ การสอน ด้านการวัดและประเมินผล โดยแบ่งตามประเภทการณ์การสอน ..	56
	7.1 สรุปเปรียบเทียบปัญหาในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน ด้านการวัดและประเมินผล โดยแบ่งตามประเภทการณ์การสอน	58
8	ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในด้านเนื้อหาวิชา	59
9	ข้อเสนอแนะของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในด้านเนื้อหาวิชา	60
10	ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในด้านวิธีการสอน	61
11	ข้อเสนอแนะของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในด้านวิธีการสอน	62
12	ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในด้านการใช้สื่อการสอน	63
13	ข้อเสนอแนะของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในด้านการใช้สื่อการสอน	64

14 ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป	
ในด้านการวัดและประเมินผล	65
15 ข้อเสนอแนะของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป	
ในด้านการวัดและประเมินผล	66
16 สรุปปัญหาข้อเสนอแนะของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป	
ในแต่ละด้าน	67

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การเรียนการสอนเป็นงานแรกและ เป็นงานหลักของสถาบันอุดมศึกษา โดยมุ่งฝึกฝนคนให้เป็นคนโดยสมบูรณ์ คือ มีความรู้ มีคุณธรรม และประการที่สำคัญคือ คิดเป็น ดังนั้นระบบการเรียนการสอนจึงพยายามที่จะให้นักศึกษามีโอกาสค้นคว้า และคิดด้วยตนเอง แต่ตามสภาพความเป็นจริง การสอนในสถาบันอุดมศึกษาของไทย ยังใช้การสอนแบบบรรยาย (Lecture) เป็นหลัก เพราะ เป็นแบบที่ใช้กันมา การรับอาจารย์ใหม่เข้าบรรจุในสถาบันก็เน้นเฉพาะความเป็นเลิศทางวิชาการที่ได้เรียนมา อาจารย์หลายคนจึงมุ่งชวนชวนหาแนวทางเทคนิคการสอนชนิดอื่นด้วยตนเอง แต่ส่วนใหญ่มักยังถนัดที่จะบอกเนื้อหา หรืออ่านรีดเกล้าให้นักศึกษาฟังอยู่ (ยาจ พงษ์บริบูรณ์. 2526 : 30) การนำสื่อการสอนมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ เป็นวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าวได้ดีทางหนึ่ง เพราะการสอนเป็นการกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ การที่ช่วยให้การสอนและการเรียนรู้มีประสิทธิภาพนั้นต้องใช้สื่อการสอน (Wittich and Sculler. 1957 : 512) แต่อาจารย์ส่วนใหญ่จะมองข้ามความสำคัญของสื่อการสอน เพราะเห็นว่าผู้เรียนโตแล้ว สอนโดยวิธีการบรรยายและค้นคว้ารายงานก็เพียงพอที่จะให้เกิดการเรียนรู้ได้แล้วความนิยมในเรื่องการใช้สื่อการสอนร่วมด้วยนั้นจัดว่ายังมีน้อย มักจะสอนแบบบรรยายอย่างเดียว การสอนแบบบรรยายอย่างเดียวตลอด 50 นาที นั้นกล่าวกันว่าเป็นวิธีที่แย่ที่สุดในการเรียนรู้ การสอนเช่นนี้พบว่าความจำของนิสิตลดลงเร็วมาก (ลูกจันทร์ ภัทรพันธ์ 2528:89)แต่อันที่จริงได้มีผู้กล่าวยืนยันว่าสื่อการสอนสามารถช่วยการศึกษาได้ทุกระดับชั้น ทุกสาขาวิชา ตั้งแต่ระดับประถม มัธยม จนถึงระดับอุดมศึกษาตลอดจนการศึกษาพิเศษ (Noel. 1951 : 14)

จากสภาพความเป็นจริงดังกล่าวพบสาเหตุว่า อาจารย์ส่วนหนึ่งไม่ได้รับการฝึกอบรมในสาขาวิชาชีพครูมาโดยตรง ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติภารกิจด้านการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้อาจารย์ส่วนหนึ่งต้องรับผิดชอบทั้งด้านการบริหารและด้านการสอน (UNESCO. 1978 : 25-30) นักการศึกษาบางคนยังได้กล่าวไว้อีกว่า อาจารย์ส่วนใหญ่เป็นนักวิชาการที่รู้เนื้อหาในวิชาชีพเป็นอย่างดี แต่ไม่สันทัดในด้านการสอน หรือขาดคุณสมบัติของการเป็นครู (วิจิตร ศรีส��น. 2519 : 9-10) ฉะนั้นการเรียนการสอนจึงขาดประสิทธิภาพและ เป็นปัญหาสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน (ธนู ภูลชล. 2527 : 13)

บุคลากรสำคัญที่มีส่วนทำให้การดำเนินงานตามภารกิจของวิทยาลัยครูบรรลุเป้าหมายได้ ก็คืออาจารย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเรียนการสอนอาจารย์วิทยาลัยครู จึงควรได้รับการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา เพื่อเป็นการเพิ่มพูนสมรรถภาพและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน แต่โดยสภาพความเป็นจริงของวิทยาลัยครูในปัจจุบัน มีอาจารย์จำนวนไม่น้อยที่ไม่สนใจต่อการพัฒนาตนเองและบางครั้งอาจารย์บางส่วนนอกจากไม่พัฒนาตนเองแล้ว ยังต่อต้านด้วย ทั้งนี้เพราะเข้าใจว่าการพัฒนาอาจารย์จะเป็นการเพิ่มภาระให้อาจารย์มากขึ้น การพัฒนาหาความรู้ด้านเนื้อหาวิชาที่สอน ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อในการสอน และด้านการวัดผลของนักศึกษาจึงมีน้อย ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าอาจารย์ดังกล่าวยังไม่ตระหนักในหน้าที่และความรับผิดชอบของตน ในฐานะที่เป็นอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา จึงทำให้เกิดความไม่มั่นใจในการปฏิบัติและปรับปรุงตนเอง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2520 : 29) สภาพการเรียนการสอนในวิทยาลัยครูโดยทั่วไปจึงไม่บรรลุเป้าหมายเท่าที่ควร

สถาบันราชภัฏเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่พัฒนามาจากวิทยาลัยครู สังกัดกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ มีภารกิจตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2527 (1)การผลิตกำลังคนในสาขาวิชาต่างๆ ตามความต้องการของท้องถิ่น (2)การฝึกอบรมบุคลากรประจำการ (3)การผลิตครู (4)การวิจัย (5)การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และ(6)การพัฒนาชุมชน (กรมการฝึกหัดครู. ม.ป.ป. : 17) ได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการพัฒนาตนเองให้เป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมระบบการเป็นสถาบันอุดมศึกษาของท้องถิ่น เปิดสอนทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมีจำนวน 36 แห่งทั่วประเทศ และทำการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ในจังหวัดที่อยู่ใกล้เคียงกัน เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานร่วมกัน และสภาพการฝึกหัดครูได้ออกข้อบังคับว่าด้วยกลุ่มวิทยาลัยครู พ.ศ.2528 อันมีผลให้กลุ่มวิทยาลัยครูพัฒนาไปเป็นสหวิทยาลัย ทั้งนี้เพื่อให้บริการใช้ทรัพยากรและการดำเนินงานในภารกิจหน้าที่ของวิทยาลัยครูที่ระบุนไว้ตามกฎหมาย อย่างมีประสิทธิภาพ มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น รวมทั้งเพื่อพัฒนากลุ่มวิทยาลัยครูเป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาระดับปริญญาที่สมบูรณ์ (สถาบันราชภัฏเพชรบุรี. 2535 : 1)

สหวิทยาลัยจึงแบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม มีวิทยาลัยครูรวม 36 แห่งทั่วประเทศ แต่ละสหวิทยาลัยควรมีอย่างน้อย 1 วิทยาลัยครู ซึ่งได้แก่ (สหวิทยาลัยล้านนา) สถาบันราชภัฏเชียงราย สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ สถาบันราชภัฏลำปาง สถาบันราชภัฏอุตรดิตถ์ , (สหวิทยาลัยพุทธชินราช) ได้แก่ สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม สถาบันราชภัฏเพชรบูรณ์ , (สหวิทยาลัยอีสาน-เหนือ)

ได้แก่ สถาบันราชภัฏมหาสารคาม สถาบันราชภัฏเลย สถาบันราชภัฏสกลนคร สถาบันราชภัฏอุดรธานี (สหวิทยาลัยอีสาน-๑๓) ได้แก่ สถาบันราชภัฏนครราชสีมา สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ สถาบันราชภัฏสุรินทร์ สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี, (สหวิทยาลัยศรีอยุธยา) ได้แก่ สถาบันราชภัฏฉะเชิงเทรา สถาบันราชภัฏเทพสตรี สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา สถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาลัยเกษตร สถาบันราชภัฏราชนครินทร์, (สหวิทยาลัยทวารวดี) ได้แก่ สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี สถาบันราชภัฏนครปฐม สถาบันราชภัฏเพชรบุรี สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง, (สหวิทยาลัยทักษิณ) ได้แก่ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สถาบันราชภัฏภูเก็ต สถาบันราชภัฏยะลา สถาบันราชภัฏสงขลา สถาบันราชภัฏสุราษฎร์ธานี, (สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์) ได้แก่ สถาบันราชภัฏจันทรเกษม สถาบันราชภัฏธนบุรี สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา สถาบันราชภัฏพระนคร สถาบันราชภัฏสวนดุสิต สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา

เขตความรับผิดชอบในการจัดการศึกษาของสหวิทยาลัยทวารวดี ได้แก่ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี จังหวัดนครปฐม จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดสมุทรสงคราม และจังหวัดสมุทรสาคร (ชานาญ งามสมบัติ. 2538 : 85)

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป สายบริหารธุรกิจและการจัดการ โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี(หลังอนุปริญญา)นี้ เป็นหลักสูตรที่สภาการฝึกหัดครู ได้อนุมัติเปิดสอนเมื่อปี 2528 และได้มีการปรับปรุงในปี พ.ศ.2531 และในปี 2536 หลักสูตรนี้ได้เปิดทำการสอนตามความพร้อมของแต่ละสถาบัน และได้กำเนิดขึ้นในช่วงที่ประเทศชาติมีความต้องการบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถทั้งในด้านการบริหารธุรกิจและการจัดการ เพื่อไปพัฒนาในองค์กรหน่วยงานของรัฐบาล เอกชน และสามารถประกอบอาชีพอิสระได้ นำความรู้ ความสามารถไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงความเป็นอยู่ คุณภาพชีวิตของตนและสังคมในปัจจุบัน โดยการนำวิทยาการใหม่ ๆ มาพัฒนาธุรกิจที่กำลังเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจขนาดเล็กจนถึงธุรกิจขนาดใหญ่ (กรมการฝึกหัดครู. 2536 : 4)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษา ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของสหวิทยาลัยทวารวดี เกี่ยวกับด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านวิธีการวัดและประเมินผล และปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไปโดยหวังว่าผลจากการศึกษาค้นคว้าจะนำไปเป็นข้อมูลในการปรับปรุง และพัฒนาจัดกระบวนการเรียนการสอน

ว่าตรงกับสภาพความต้องการของอาจารย์ในภาควิชาการศึกษาด้านบริหาร การจัดการ อันจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพ และสัมฤทธิ์ผลตามที่มุ่งหมายไว้ในหลักสูตร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านวิธีการวัดและประเมินผล

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ เกี่ยวกับการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป โดยแบ่งตามระดับการศึกษา ประเภทของวุฒิทางการศึกษา ประเภทของผู้สอน และประสบการณ์ในการสอน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับอาจารย์ในการปรับปรุง พัฒนา แก้ไขปัญหาการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในมหาวิทยาลัยทวารวดี

2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารของมหาวิทยาลัยทวารวดี ในการปรับปรุง พัฒนาการบริหารงาน เพื่อเอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป

3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้รับผิดชอบในการพัฒนา หลักสูตร โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในการจัดทำแบบเรียน ตำรา คู่มืออาจารย์ และสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากร เป็นอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ ที่ทำการสอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ระดับปริญญาตรี (หลังอนุปริญญา) ของมหาวิทยาลัยทวารวดี ซึ่งประกอบด้วย 4 สถาบัน คืออาจารย์สถาบันราชภัฏเพชรบุรี จำนวน 26 คน อาจารย์สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จำนวน 30 คน อาจารย์สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี จำนวน 20 คน และอาจารย์สถาบันราชภัฏนครปฐม จำนวน 39 คน โดยแบ่งออกเป็นอาจารย์ประจำ 92 คนและเป็นอาจารย์พิเศษ 23 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 115 คน โดยใช้ประชากรทั้งหมดในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 ตัวแปรอิสระ

2.1.1 ระดับการศึกษา แบ่งออกเป็นสองระดับ คือ

2.1.1.1 ระดับปริญญาตรี

2.1.1.2 สูงกว่าระดับปริญญาตรีขึ้นไป

2.1.2 ประเภทของวุฒิทางการศึกษา แบ่งออกเป็นสองระดับ คือ

2.1.2.1 อาจารย์ที่มีวุฒิทางการศึกษา

2.1.2.2 อาจารย์ที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา

2.1.3 ประเภทของผู้สอน แบ่งออกเป็นสองระดับ คือ

2.1.3.1 อาจารย์ประจำ

2.1.3.2 อาจารย์พิเศษ

2.1.4 ประสบการณ์การสอน แบ่งออกเป็นสามระดับ คือ

2.1.4.1 ต่ำกว่า 3 ปี

2.1.4.2 3 - 5 ปี

2.1.4.3 มากกว่า 5 ปีขึ้นไป

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป
ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 2.2.1 ด้านเนื้อหาวิชา
- 2.2.2 ด้านวิธีการสอน
- 2.2.3 ด้านการใช้สื่อการสอน
- 2.2.4 ด้านการวัดและประเมินผล

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล กระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา

2539

นียมศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาการเรียนการสอน หมายถึง อุปสรรคหรือสิ่งที่มาขัดขวางทำให้การเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ไม่บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งในการศึกษาค้นคว้านี้พิจารณาใน 4 ด้าน คือ

1.1 ด้านเนื้อหาวิชา หมายถึง เนื้อหาวิชาตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) ในสหวิทยาลัยทวารวดี พุทธศักราช 2536

1.2 ด้านวิธีการสอน หมายถึง ลักษณะการแสดงความสามารถของอาจารย์ในการถ่ายทอดเนื้อหาสาระสำคัญได้เหมาะสมตามลำดับขั้น มีความแม่นยำและให้ประโยชน์ในแง่การนำไปใช้ตลอดจนมีการกระตุ้นให้นักศึกษาได้ใช้ความคิดของตน

1.3 ด้านการใช้สื่อการสอน หมายถึง ลักษณะการใช้อุปกรณ์เพื่อให้บริการเรียนรู้ ช่วยให้การเรียนน่าสนใจและเข้าใจได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ยังเร้าให้เกิดความสนใจ ความสนุกสนานในการเรียนเพิ่มขึ้น

1.4 ด้านการวัดและประเมินผล หมายถึง กระบวนการในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการใช้กาหนดตัวเลข หรือ สัญลักษณ์เข้ากับสถานการณ์การเรียนการสอน แล้วนำข้อมูลเหล่านั้นมาตัดสินผลการเรียนตามเกณฑ์การประเมินผล

2. อาจารย์ หมายถึง อาจารย์ที่ทำการสอนนักศึกษา โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของสหวิทยาลัยทวารวดี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 แบ่งออกเป็นอาจารย์ประจำ และอาจารย์พิเศษ

2.1 อาจารย์ประจำ หมายถึง อาจารย์ที่สอนประจำในสถาบันที่สำรวจในโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป

2.2 อาจารย์พิเศษ หมายถึง อาจารย์ที่มาสอนเป็นครั้งคราว ตามระยะเวลาที่สถาบันกำหนด

3. โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป หมายถึง กลุ่มวิชาที่อยู่ในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ประกอบด้วย หมวดวิชาพื้นฐานไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต หมวดวิชาเฉพาะด้านไม่น้อยกว่า 47 หน่วยกิต หมวดวิชาเลือกเสรีไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต รวมหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 77 หน่วยกิต และผู้ที่ไม่เคยผ่านการศึกษาระดับปริญญาตรีทางด้านบริหารธุรกิจ ต้องเรียนเพิ่มอีกโดยไม่นับหน่วยกิตอีก 15 หน่วยกิต จึงถือว่าศึกษาครบตามหลักสูตร รวมจำนวนหน่วยกิตทั้งสิ้นจนจบหลักสูตร จำนวน 92 หน่วยกิต สำหรับ

โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี (หลังอนุปริญญา) ที่จัดสอนโดยคณะวิทยาการจัดการ ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี

4. มหาวิทยาลัยทวารวดี ประกอบด้วย สถาบันราชภัฏเพชรบุรี, สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี และสถาบันราชภัฏนครปฐม ในการวิจัยนี้ หมายถึง สถาบันราชภัฏที่เปิดสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี (หลังอนุปริญญา) ที่จัดสอนโดยคณะวิทยาการจัดการ

5. สถาบันราชภัฏ หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาในสังกัดกรมการศึกษาค้นคว้า กระทรวงศึกษาธิการ คือ "วิทยาลัยครู" ต่อมาได้เปลี่ยนเป็น "สถาบันราชภัฏ" มีจำนวน 36 แห่ง เป็นสถาบันการศึกษา ที่จัดการศึกษาระดับอนุปริญญา และปริญญาตรี ซึ่งต่อมาได้รับพระราชทานชื่อเป็นสถาบันราชภัฏ เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535

6. ระดับการศึกษา หมายถึง วุฒิการศึกษาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับ

6.1 ระดับปริญญาตรี

6.2 สูงกว่าระดับปริญญาตรีขึ้นไป

7. ประเภทของวุฒิทางการศึกษา หมายถึง วุฒิการศึกษาของอาจารย์ที่สำเร็จการศึกษา แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

7.1 อาจารย์ที่มีวุฒิทางการศึกษา คืออาจารย์ที่จบการศึกษาทางครู หรือได้ เรียนวิชาชีพครู เช่น ค.บ. , กศ.บ. เป็นต้น

7.2 อาจารย์ที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา คืออาจารย์ที่ไม่ได้ศึกษาทางครู หรือไม่ได้ เรียนวิชาชีพครู เช่น บธ.บ. เป็นต้น

8. ประสบการณ์ในการสอน หมายถึง ระยะเวลาที่เริ่มนับตั้งแต่ทำการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป จนถึงปัจจุบัน แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

8.1 ต่ำกว่า 3 ปี

8.2 3 - 5 ปี

8.3 มากกว่า 5 ปีขึ้นไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เก๋ไย

ในการศึกษาปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ระดับปริญญาตรี (หลังอนุปริญญา) ของมหาวิทยาลัยทวารวดี ผู้วิจัย ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

- 1.1 ความหมายของการสอน
- 1.2 ความหมายของการเรียนการสอน
- 1.3 รูปแบบของการสอน ✓
- 1.4 ลักษณะการสอนที่ดี ✓
- 1.5 การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ✓
- 1.6 องค์ประกอบเกี่ยวกับการเรียนการสอน ✓
- 1.7 ทักษะการใช้สื่อการเรียนการสอน ✓
- 1.8 คุณสมบัติของสื่อการสอน ✓
- 1.9 ประโยชน์ของสื่อการเรียนการสอน ✓
- 1.10 ประเภทของสื่อการเรียนการสอน ✓
- 1.11 การวัดและประเมินผล
- 1.12 ความสำคัญของการวัดและการประเมินผล
- 1.13 ขบวนการในการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน
- 1.14 ขอบข่ายของการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน
- 1.15 ประเภทของการประเมินผล

2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เก๋ไย และไม่ได้เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยทวารวดี

3 สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

ความหมายของการสอน (Teaching)

นักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษา และให้ความหมายไว้หลายอย่าง แต่ก็คล้ายคลึงกันไว้ดังนี้

กู๊ด (Good. 1973 : 588) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การสอนคือ การทำให้การศึกษายอมรับผู้เรียนในสถานศึกษา และการสอนคือการจัดสถานการณ์สภาพการณ์ หรือ กิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่าย

ละเมียด ลิมอักษร (2516 : 4 - 7) สรุปความหมายของการสอนจากแนวความคิดของนักศึกษาคณาสาคัญ ๆ ไว้ดังนี้

การสอน คือการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

การสอน คือ การถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน

การสอน คือ การฝึกให้ผู้เรียนขบคิดปัญหาต่าง ๆ

การสอน คือ การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม

การสอน คือ การแนะแนวทางให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเอง

การสอน คือ การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

สุมิตร คุณานุกร (2518 : 135) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การสอนคือการทำบุคคลผู้หนึ่งนำเอาความรู้สึนึกคิด และชีวิตของตนเองมาเผยแผ่ให้บุคคลอีกผู้หนึ่งทราบ เพื่อให้ผู้เรียนได้พิจารณาและเลือกสรรเอาคุณสมบัติ ทัศนคติ และค่านิยมที่รับไว้มายึดถือ เป็นของตนเองและปฏิบัติก็ตาม

จากความหมายที่ได้กล่าวข้างต้น พอสรุปความหมายของการสอนหมายถึงการถ่ายทอดความรู้แนะแนวทาง และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีการพัฒนาการทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

ความหมายของการเรียนการสอน (Instruction)

การเรียนการสอนเป็นคำที่มีความหมายกว้างกว่าคำว่า การสอน (Teaching) มีผู้กล่าวว่า การเรียนการสอน หมายถึง ผลรวมของการสอนทั้งหลายทั้งปวง (All Teaching is

Instruction) นั่นคือ การเรียนการสอน มีความหมายครอบคลุมถึงเหตุการณ์ทุกอย่างที่มีผลต่อการทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เช่น การใช้อุปกรณ์และสื่อต่าง ๆ ตลอดจน การสนทนา การอภิปราย และการศึกษานอกสถานที่ ฯลฯ ซึ่งสรุปได้ว่า กิจกรรมใด ๆ ที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ถือว่าเป็นการเรียนการสอนทั้งสิ้น

จากความหมายที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นความหมายของการเรียนการสอนคือการสอนอย่างครอบคลุมเนื้อหาด้วยวิธีการสอนต่างๆ โดยอาศัยสื่อการสอนนำมาประกอบ และรวมทั้งกิจกรรมต่างๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว และเข้าใจง่ายยิ่งขึ้น

รูปแบบของการสอน(Instructional Model)

โพพแฮม และเบคเกอร์ (Popham and Baker. 1970 : 7-8) กล่าวว่า การสอนของครูนั้น ไม่ว่าจะสอนอย่างไร หรือมุ่งทำอะไร ก็ย่อมจะต้องมีรูปแบบของการสอนทั้งสิ้น รูปแบบของการสอนโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. รูปแบบของการสอนโดยอิงแนวทาง (Mean-Referenced Instructional Model) เป็นแบบการสอนที่ครูมุ่งยึดแนวทาง หรือวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอนมากกว่าการยึดจุดมุ่งหมายในการสอน ครูผู้สอนจะเตรียมการสอนโดยกำหนดขั้นตอนต่าง ๆ ไว้อย่างครบถ้วนว่าในช่วงเวลาที่ตนจะต้องสอนนั้น จะต้องทำอะไร วิธีการสอนเป็นแบบใด จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างไร เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรกำหนด

2. รูปแบบของการสอนโดยอิงเป้าหมาย (Goal-Referenced Instructional Model) เป็นรูปแบบการสอนที่ครูยึดจุดมุ่งหมายของการสอนเป็นหลัก แล้วดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

เยอร์ลาช และอีลี (Gerlach and Ely. 1971 : 1) ได้กำหนดองค์ประกอบของการสอนตามวิธีระบบไว้ 6 ประการด้วยกัน คือ

1. กำหนดจุดประสงค์
2. เลือกเนื้อหาวิชา
3. ประเมินพฤติกรรมก่อนเรียน
4. การดำเนินการสอน ซึ่งครอบคลุมถึงการพิจารณาวิธีการสอน การจัดกลุ่มผู้เรียน การกำหนดเวลาเรียน การจัดห้องเรียน และการเลือกแหล่งวิทยาการ

5. การประเมินผลการเรียน

6. การวิเคราะห์ข้อมูลย้อนกลับ

เคมพ์ (Kemp. 1971 : 102) ได้กำหนดรูปแบบของการสอนไว้โดย ประกอบด้วย
ขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. กำหนดหัวข้อที่จะสอน และเขียนจุดประสงค์ทั่วไป
2. ศึกษาคุณลักษณะของผู้เรียน
3. ระบุจุดประสงค์ของการสอนในเชิงพฤติกรรม
4. กำหนดเนื้อหาวิชาที่สนับสนุนจุดประสงค์ในแต่ละข้อ
5. ทดสอบเพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนก่อนทำการสอน
6. เลือกกิจกรรมและแหล่งวิชาการสำหรับการเรียนการสอน เพื่อจะนำไปสู่

จุดหมายปลายทางที่วางไว้

7. ประสานงานในเรื่องต่าง ๆ เช่น การเงิน บุคลากร อาคารสถานที่ เครื่องมือ
เครื่องใช้ต่าง ๆ และดำเนินการไปตามแผนการที่กำหนดไว้
8. ประเมินผลการเรียนของผู้เรียนว่าบรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้เพียงใด
9. พิจารณาดูว่าควรจะได้มีการแก้ไขปรับปรุงแผนการเรียนการสอนให้ดีขึ้นอย่างไร

กลาสเซอร์ (Glasser.1962 : 1-30) ได้เสนอรูปแบบของการสอนซึ่งเป็นที่ยอมรับ
และถูกนำไปอ้างอิงโดยนักการศึกษาหลายคน เป็นรูปแบบการสอนโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งมี
องค์ประกอบ 5 ส่วน คือ

1. จุดประสงค์ของการสอน
2. การประเมินสถานะของผู้เรียนก่อนสอน
3. การจัดกระบวนการเรียนการสอน
4. การประเมินผลการเรียนการสอน
5. การหาข้อมูลย้อนกลับ

จากนิยามความหมายของรูปแบบการสอนของนักการศึกษาหลายท่าน ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว
อาจสรุปได้ว่าการสอนเริ่มต้นด้วยการกำหนดจุดประสงค์ของการสอน แล้วตามด้วยการประเมิน
พฤติกรรมของผู้เรียนก่อนทำการสอน จากนั้นจึงดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่ง
นักการศึกษาแต่ละคนอาจกำหนดรายละเอียดไว้ต่าง ๆ กัน และทำการประเมินผลการเรียนการสอน

ในตอนสุดท้าย ซึ่งจะเป็นกระบวนการที่ทำให้ทราบว่า การสอนบรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ ถ้าพบว่าล้มเหลว ก็จะพิจารณาหาข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไขจุดใดจุดหนึ่งหรือทั้งหมด

ลักษณะการสอนที่ดี

ปรีชา เศรษฐีธร (ม.ป.ป. : 72-73) ได้กล่าวถึงลักษณะการสอนที่ดีเป็นการสอนที่ไม่ถือหลักการเป็นบรรทัดฐานตายตัว แต่คำนึงถึงความเหมาะสม การสอนโดยมีความมุ่งหมายที่แน่นอน ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มุ่งการนำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน ผู้เรียนเกิดความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในการเรียน ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ดีช่วยผู้เรียนใช้การสังเกตพิจารณาค้นคว้าหาเหตุผล และสอนให้มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์ในหมวดวิชาเดียวกัน

สุมานัน รุ่งเรืองธรรม (2526 : 3-5) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนที่ดีคือการทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง โดยการกระทำด้วยตนเอง สอนให้เหมาะสมกับระดับวุฒิภาวะของผู้เรียน คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ส่งเสริมให้ผู้เรียนเจริญงอกงามทุก ๆ ด้าน และมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจมีทักษะและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ให้ผู้เรียนรู้จักอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมประชาธิปไตย เคารพนับถือและยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เคารพในสิทธิหน้าที่และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

ทองทิพย์ วรรณพัฒน์ และคณะ (2520 : 8) ได้กล่าวไว้ว่าการสอนที่ดี มีลักษณะที่สามารถสังเกตเห็นได้ ดังนี้

1. การสอนที่ดี จะไม่ถือเอาหลักสูตรเป็นบรรทัดฐานแน่นอนตายตัว แต่จะมีการยืดหยุ่นหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในปัจจุบัน
2. การสอนที่ดี จะต้องมีการเตรียมการสอนไว้ล่วงหน้า คือ มีการศึกษาหลักสูตร จัดทำแผนการสอน ทบทวนที่กการสอน จัดหาสื่อการเรียนการสอนไว้ก่อนที่จะทำการสอน
3. การสอนที่ดีจะต้องยึดถือผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ คือต้องจัดให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนและสภาพแวดล้อมทางสังคม
4. การสอนที่ดีต้องเป็นการสอนที่ทำให้เด็กได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง คือให้เด็กได้เรียนโดยการกระทำ

5. การสอนที่ดีต้องเป็นการสอนที่ส่งเสริมความเจริญงอกงามให้แก่เด็ก ทั้งทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

6. การสอนที่ดีจะต้องสอนให้เด็กรู้จักอยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตย คือสอนให้รู้จักเคารพผู้อื่น รู้จักทำงานร่วมกันและประสานงานกันได้ มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนและมีเหตุผล

ชมเพลิน จันทร เรื่องเพ็ญ (2519 : 39) ได้เสนอบทความเรื่องการสอนแบบต่าง ๆ ในระดับอุดมศึกษา โดยอ้างถึงลักษณะการสอนที่ดี ตามความคิดเห็นของผู้เรียน มีดังนี้

1. ให้ความอธิบายชัดเจนเป็นที่เข้าใจ
2. เข้าใจถึงความรู้สึกและปัญหาของนักศึกษา
3. มีความรู้ในวิชาที่สอน
4. เสนอบทเรียนเป็นไปตามลำดับขั้น
5. เตรียมการสอนดี
6. พูดดัง ฟังชัด
7. พยายามอย่างเต็มที่ ที่จะให้นักศึกษาส่วนร่วมในการเรียน
8. สอนเร็ว หรือ ช้าตามความต้องการของชั้น
9. มีอารมณ์ขัน
10. เขียนกระดานชัดเจน

กรัช และ คอสติน (Grush and Costin. 1975 : 64) ให้ความเห็นว่า ครูที่มีประสิทธิภาพควรเป็นครูที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นผู้นำที่ขยันขันแข็ง กล่าวคือ มีความสามารถและกระตือรือร้นในการเรียนการสอน เป็นคนซื่อสัตย์สุจริตน่าไว้วางใจ รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับนักเรียนเสมอ เป็นที่เข้าใจนักเรียนได้ดี ควบคุมกิจกรรมในชั้นเรียนโดยการให้คำแนะนำปรึกษาตลอดจนชี้แจงวัตถุประสงค์ และเปิดโอกาสให้มีการอภิปรายในชั้นเรียน สามารถควบคุมชั้นเรียนได้กระตุ้นให้นักเรียนกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น ให้ความรู้แก่นักเรียนได้ทันต่อความรู้ใหม่ที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอตลอดจนเป็นคนมีอารมณ์ขันด้วย

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ดังนี้ลักษณะการสอนที่ดี ควรที่จะยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และจะต้องสร้างความเจริญงอกงามให้แก่ ผู้เรียนทั้งทางกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาและครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดี เข้าใจในตัวผู้เรียนและเปิดกว้างในทุก ๆ ด้านอีกด้วย

การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

การเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ดังนั้นถ้าครูผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนได้ครบถ้วนสมบูรณ์ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ก็ถือว่าเป็นการเรียนการสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพ หรือมีประสิทธิภาบน้อย (เริงเดช อุทธเสน. 2528 : 2)

คิลโก (Lilgo . 1970 : 251-253) แห่งมหาวิทยาลัยอลาบามา ได้เสนอความเห็นที่ว่าการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพสูงสุดนั้นขึ้นอยู่กับตัวครูผู้สอน ซึ่งควรมีลักษณะดังนี้

1. ใช้กระบวนการกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนต้องพยายามรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล และจะต้องพยายามให้ผู้เรียนในห้องรู้จักกันด้วย
2. ใช้การวางแผนการเรียนการสอนร่วมกับผู้เรียน
3. เข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยจัดการเรียนการสอนที่ยืดหยุ่นได้ ใช้อุปกรณ์และการสอนหลาย ๆ วิธี
4. ต้องคำนึงองค์ประกอบด้วยเวลา ขนาดของชั้นเรียน ความสามารถที่แตกต่างกันและภูมิหลังของผู้เรียน
5. มีความสุขกับการสอน
6. สอนทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียนไปพร้อม ๆ กับเนื้อหาวิชา
7. สนใจในวิชาที่สอนและชอบวิชาที่สอน
8. ต้องคำนึงเสมอว่า ความกล้า ความเป็นชา และความเป็นศัตรูเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ตรงกันข้ามความรู้สึกปลอดภัย การยอมรับและความสุภาพทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี
9. เข้าใจวัตถุประสงค์ของการสอน และพยายามทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการแสวงหาความรู้
10. ผู้สอนต้องพยายามส่งเสริมวิชาชีพครูให้เป็นวิชาชีพสูงนั่นคือ การแสวงหาความรู้อย่างไม่รู้จักจบ

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ดังนี้ การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพหมายถึงการจัดการเรียนของครูผู้สอน ที่จัดการสอนกับตัวผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงออก ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยที่ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถใน

การสั่งสอน และรู้สึกสนุกกับการสอน จะทำให้ผู้เรียนและผู้สอน มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

องค์ประกอบเกี่ยวกับการเรียนการสอน

พจนานุกรม (2522 : 16-21) ได้กล่าวถึง การเรียนและการสอนมีสิ่งที่จะต้องพิจารณาหลายประการ พอจะสรุปได้ดังนี้

1. ครูผู้สอนมีความสำคัญมาก ทักษะของผู้สอน อาชีพการงาน ซึ่งมีผลต่อความพอใจในการสอนนอกจากนี้การจูงใจเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความต้องการจะเรียนรู้ตลอดเวลาเป็นสิ่งสำคัญ นอกจากนั้นตัวผู้สอนจะต้องมีคุณลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ ความจริงใจ ความศรัทธา และความอดทน

2. ครู ต้องคำนึงถึงภูมิหลังและสภาพแวดล้อมของผู้เรียนส่วนใหญ่ วัยและความต้องการของเขาด้วย

3. ขบวนการสอน ประกอบด้วยหลายขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นเตรียมการ ผู้สอนควรเตรียมการสอนเมื่อได้รับมอบหมายการสอน ตลอดจนต้องเตรียมเอกสารและข่าวสารต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้และประโยชน์จากผู้สอนมากที่สุด

3.2 ขั้นบรรยายหรือนำเสนอ การให้ข่าวสารซึ่งเป็นระยะที่สอง ของขบวนการสอนนี้อาจกระทำได้หลายวิธี การสอนจะเกิดประสิทธิภาพเต็มที่หากใช้วิธีการและเทคนิคต่างๆ หลาย ๆ อย่าง ฉะนั้นผู้สอนควรมีประสบการณ์ หรือคุ้นเคย และสามารถใช่วิธีการต่างๆ ตามความเหมาะสม เพื่อให้บทเรียนง่ายขึ้น และมีคุณค่าต่อผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

3.3 การสอบ การสอบที่ดีและเกิดประสิทธิผลย่อมทำให้ผู้เรียนนำไปปฏิบัติได้ ฉะนั้นการสอบนักเรียนก็เช่นเดียวกับการสอบครูผู้สอน ย่อมนำมาพิจารณาในขบวนการสอนได้ เพื่อวัดความก้าวหน้าในการเรียนเป็นระยะ ๆ และเป็นการประเมินผลการสอนของครูไปด้วยว่ามีอุปสรรคหรือปัญหาในการสอนหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้เพื่อนำผลไปปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น

จากที่กล่าวพอสรุป องค์ประกอบได้ดังนี้การเรียนการสอนของครูอาจารย์จะประสบผลสำเร็จได้ครูก็ต้องมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องการวางแผนการสอน ขบวนการสอน ตลอดจนการวัดและประเมินผล และนำมาแก้ไขปรับปรุงครั้งต่อไป

ทักษะการใช้สื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอน เป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้ด้วยดีและมีประสิทธิภาพ เพราะสื่อการเรียนการสอนสามารถทำให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่มีความหมาย สามารถเพิ่มความเป็นรูปธรรมและความเป็นจริงต่อการเรียนรู้ สามารถนำเรื่องราวหรือสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ห่างไกลเข้ามาในห้องเรียนได้ สื่อการเรียนการสอนจะเป็นเครื่องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิด มองเห็นความสัมพันธ์ของเรื่องราวหรือสิ่งที่จะเรียนรู้ได้ถูกต้อง และสามารถจดจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้นาน ครูสามารถนำสื่อมาประกอบการสอนได้ทุกขั้นตอนของการสอน ตั้งแต่ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน และขั้นสรุปบทเรียน

ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่า สื่อการเรียนการสอนดังนี้

จาริก ชุกิตติกุล (2520 : 170) ให้ความนิยามว่า "สื่อการเรียนการสอน คือสิ่งใด ๆ ที่ครูกำหนดขึ้นเป็นเครื่องมือ เพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมาย และหรือเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ในการสอนแต่ละครั้ง อย่างสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสอน"

ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ (2521 : 88) กล่าวว่า สื่อการสอนหมายถึงอะไรก็ได้ที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างน่าสนใจ สนุก ตื่นเต้น และทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอน

วาสนา ชาวหา (2522 : 59) ให้ความหมายไว้ว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง สิ่งใดก็ตามที่เป็นตัวกลางนำความรู้ไปสู่ผู้เรียนและทำให้การเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้เป็นอย่างดี

จากที่ได้กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่าสื่อการเรียนการสอนหมายถึง เครื่องมือที่เป็นตัวกลาง ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างน่าสนใจ และบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

คุณสมบัติของสื่อการสอน

คุณสมบัติของสื่อการเรียนการสอนนั้นควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ต้องได้ประโยชน์คุ้มค่ากับที่ได้ลงทุนจัดทำ
2. คำนึงถึงการประหยัด คือทำจากวัสดุราคาถูก และหาได้ง่ายตามท้องถิ่น
3. ต้องมีความประณีต เรียบร้อย สวยงาม น่าสนใจ ดูแล้วเข้าใจง่าย

4. ต้องสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับหลายบทเรียน และตรงตามจุดมุ่งหมายของบทเรียนนั้น ๆ

5. ต้องให้ตรงกับเนื้อหา และกิจกรรมการเรียนการสอน

6. ต้องมีขนาดและจำนวนพอเหมาะกับจำนวนของผู้เรียน

7. ต้องเหมาะสมกับวัย ความต้องการ และระดับชั้นผู้เรียน

8. ต้องคงทนถาวร ใช้ได้หลาย ๆ ครั้ง เก็บไว้ใช้ได้นาน คุ่มค่าของเงิน เวลา และแรงงาน

9. ครูและผู้เรียนควรวางแผนร่วมกันและช่วยกันทำ

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ดังนี้ คุณสมบัติของสื่อการสอนจะต้องมีประโยชน์ และคุ้มค่าต่อการจัดหามาและต้องหาง่ายตามท้องถิ่นนั้นๆ มีความประณีต คงทน และมีขนาด กระทัดรัดในการเคลื่อนย้ายไปมาได้ง่ายและเมื่อนำมาประกอบการสอน สามารถทำการถ่ายทอด ได้เป็นอย่างดี ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้สอนอีกด้วย

ประโยชน์ของสื่อการเรียนการสอน

เอกศักดิ์ บุตรลับ (2537 : 355) ได้กล่าวว่าการใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสม และใช้อย่างมีประสิทธิภาพก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียน มีดังนี้

1. กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน ซึ่งเป็นแนวทางให้ผู้เรียนได้รับความรู้ และเกิดประสบการณ์
2. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอันเป็นวิถีทางนำไปสู่การเรียนรู้อย่างแท้จริง
3. ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดและความเข้าใจที่ถูกต้อง และรวดเร็ว
4. ผู้เรียนเกิดทักษะในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง จากสื่อการเรียนการสอนนั้น
5. ผู้เรียนจดจำเรื่องราวและสิ่งต่าง ๆ ได้นาน มั่นยำและถูกต้อง
6. เพิ่มพูนประสบการณ์เดิมของผู้เรียน และเปลี่ยนแปลงเจตคติไปในทางที่พึงปรารถนาได้

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ดังนี้ ประโยชน์ของสื่อการสอนหมายถึง การใช้สื่อการสอน ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ เพื่อจะได้กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และเอาใจใส่ต่อการเรียน

เพราะสื่อมีความสำคัญอย่างยิ่งเป็นตัวกลางในการสื่อความหมายระหว่างผู้สอนและผู้เรียนได้ถูกต้องและรวดเร็ว

ประเภทของสื่อการเรียนการสอน

วินโรก และ สคูลิ่ง (ทองทิพย์ วรณพัฒน์และคณะ . 2520 : 115-116; อ้างอิงมาจาก Wingo and Schorling. n.d.) ได้แบ่งสื่อการเรียนการสอน ออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. สื่อการเรียนการสอนประเภทสองมิติ ได้แก่ รูปภาพ ภาพถ่าย ภาพเขียน แผนที่ แผนภูมิ วัสดุเตอร์ โต๊ะแกรม และกราฟ เป็นต้น
2. สื่อการเรียนการสอนประเภทสามมิติ ได้แก่ วัสดุมีทรงต่าง ๆ คือ ของจริงของตัวอย่าง หุ่นจำลอง เป็นต้น
3. สื่อการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการฟังหรือเครื่องเสียง ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ เทปบันทึกเสียง เป็นต้น
4. สื่อการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการฉาย ได้แก่ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายภาพนิ่ง เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เป็นต้น

สำเภา วราจกูร (สุวรรณ ประวรรณจะ . 2522 : 183 ; อ้างอิงมาจาก สำเภา วราจกูร . ม.ป.ป.) ได้แยกประเภทของสื่อการเรียนการสอนออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. วัสดุและเครื่องมือที่ไม่ต้องฉาย ได้แก่ รูปภาพ แผนภูมิ กราฟ ของจริง ของตัวอย่าง หุ่นจำลอง ลูกโลก แผนที่ กระดานดำ ป้ายนิเทศ ฯลฯ รวมทั้งกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การศึกษา นอกสถานที่ การแสดงละคร นิทรรศการ การสาธิต และการทดลอง เป็นต้น
2. วัสดุและเครื่องมือที่ต้องฉาย ได้แก่ สไลด์ फिल्मสตริป ภาพยนตร์ แผ่นภาพ โปร่งแสง ภาพทึบแสง บรรดาสิ่งที่จะนำไปฉายเหล่านี้เรียกว่า "วัสดุ" ส่วนเครื่องซึ่งฉาย ได้แก่ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เรียกว่า "อุปกรณ์"

เอกศักดิ์ บุตรลับ (2537 : 382-383) ได้แบ่ง สื่อการเรียนการสอนออกเป็น 3 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

1. สื่อประเภทวัสดุ (Materials of Software) ได้แก่ สื่อเล็ก (Small Media) ที่ทำหน้าที่เก็บความรู้ในลักษณะของภาพ เสียง และอักษร ในรูปแบบต่าง ๆ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 วัสดุที่เสนอความรู้ได้จากตัวมันเอง ได้แก่ หนังสือเรียนหรือตำรา ของจริง หุ่นจำลอง รูปภาพ แผนภูมิ แผนที่ ขั้วนิเทศ เป็นต้น

1.2 วัสดุที่ต้องอาศัยสื่อประเภทเครื่องกลไก (Hardware) เป็นตัวนำเสนอความรู้ ได้แก่ फिल्मภาพยนตร์ แผ่นสไลด์ फिल्मสตริป เทปบันทึกเสียง รายการวิทยุ รายการโทรทัศน์ เป็นต้น

2. สื่อประเภทเครื่องมืออุปกรณ์ (Hardware) ได้แก่ สื่อใหญ่ (Big Media) ที่เป็นตัวกลางหรือทางผ่านของความรู้ที่จะถ่ายทอดไปยังผู้เรียน สื่อประเภทนี้ตัวของมันเองแล้วแทบจะไม่มีประโยชน์ในการสื่อความหมายเลย ถ้าไม่มีความรู้ในรูปแบบต่าง ๆ มาป้อนผ่านเครื่องกลไก เหล่านี้ ดังนั้นสื่อประเภทนี้จึงจำเป็นต้องอาศัยสื่อประเภทวัสดุ (Software) สื่อการเรียนการสอนประเภทนี้ ได้แก่ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องเล่นแผ่นเสียง เครื่องบันทึกเสียง เครื่องรับวิทยุ เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องฉายภาพนิ่ง เป็นต้น

3. สื่อประเภทเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ (Techniques or Methods) ตัวกลางในการบวนการเรียนการสอน บางครั้งจำเป็นต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยในการเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ เทคนิคหรือวิธีการ ได้แก่ การสาธิต การทดลอง การแสดงละคร การศึกษาออกสถานที่ นิทรรศการ ตลอดจนเทคนิคในการเสนอบทเรียนด้วยสื่อประเภทวัสดุและเครื่องมือ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า สื่อการเรียนการสอนมีหลายประเภทด้วยกัน ซึ่งอาจารย์ผู้สอนควรจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมเพราะสื่อการสอนมีความสำคัญและเป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่เป็นตัวกลางในการถ่ายทอดจากผู้สอนไปสู่ผู้เรียน ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม และรวดเร็ว

✓ การวัดและการประเมินผล

ผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านได้ให้ความหมายของการวัดผลไว้ดังนี้คือ

ชวาล แพร์ตกุล (2516 : 344) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การวัดผลเป็นวิธีการหรือขบวนการที่กำหนดตัวเลขให้แก่สิ่งของหรือลักษณะหรือเหตุการณ์ใด ๆ ใดๆ เป็นไปตามเงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์

วิเชียร เกตุสิงห์ (2520 : 9) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การวัดผลหมายถึง ขบวนการที่ทำการวัดมาซึ่งตัวเลข จำนวนหรือปริมาณ ซึ่งจำนวนหรือปริมาณนั้นมีความหมายแทนพฤติกรรมอย่างหนึ่งหรือแทนผลงานที่แต่ละคนแสดงออกมา

เอกศักดิ์ บุตรลับ (2537 : 389) ได้ให้ความหมายไว้ว่าหมายถึงขบวนการหรือวิธีการใด ๆ ที่จะได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่ง ที่มีความหมายแทนขนาดหรือสมรรถภาพของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือของบุคคลโดยอาศัยเครื่องมือต่าง ๆ เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การทดสอบ เป็นต้น ซึ่งเครื่องมือนี้จะทำหน้าที่แปลงสมรรถภาพทางนามธรรมมาให้ออกมาเป็นตัวเลขหรือสัญลักษณ์ใด ๆ ก็ได้ เพื่อให้ข้อมูลของสิ่งที่ต้องการจะวัด

ปีเตอร์เซน และเฮเคน (Petersen and Hayken. 1961 : 463) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การวัดผล หมายความว่ารวมถึงการใช้วิธีการทั้งหลายให้ได้มาซึ่งปริมาณ

จึงสรุปได้ว่า การวัดผล หมายถึงขบวนการซึ่งทำให้ได้มาซึ่งปริมาณของผลงานของบุคคลโดยอาศัยเครื่องมือต่าง ๆ ได้แก่ การสังเกต การสัมภาษณ์ และการทดสอบ เป็นต้น

ส่วนการประเมินผลก็มีผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ดังนี้คือ

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และเอนกกุล กริแสง (2517 : 7) ได้ให้ความหมายว่าการประเมินผลเป็นการวิจัยารัณญาณตัดสินคุณค่า โดยอาศัยการวัดผลเป็นเครื่องช่วย

บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (2521 : 6) ได้กล่าวว่า การประเมินผลเป็นกระบวนการที่ควรทำต่อจากการวัดผลและวินิจฉัยตัดสินสรุปคุณค่าที่ได้จากการวัดอย่างมีหลักเกณฑ์

สมหวัง พิษยานุวัฒน์ (2524 : 3-4) ได้กล่าวถึงการประเมินผล หมายความว่า กะประมาณค่า หรือราคาเท่าที่ควรจะเป็น เช่นประเมินราคา ประเมินผลการศึกษา

ราชบัณฑิตยสถาน (2530 : 502) นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการประเมินว่าเป็น การตัดสินคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเป็นกระบวนการให้ได้มาซึ่งสารสนเทศสำหรับตัดสินคุณค่าของโปรแกรมการศึกษา ผลผลิตกระบวนการ จุดมุ่งหมายของโครงการหรือทางเลือกต่าง ๆ ที่ออกแบบเพื่อนำไปปฏิบัติให้บรรลุจุดมุ่งหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประเมินเป็นการศึกษาหรือตรวจสอบโครงการในระหว่างที่โครงการกำลังดำเนินอยู่ หรือภายหลังที่โครงการได้สำเร็จเสร็จสิ้นไปแล้ว

চারং บัวศรี (2532 : 8) ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึงการประเมินผลหลักสูตร และการประเมินการเรียนการสอน

กรมวิชาการ (2535 : 1) กล่าวถึงการประเมินผล หมายถึง กระบวนการตรวจสอบการทำงานทั้งในช่วงขณะที่กำลังทำและช่วงเวลาทำงานเสร็จสิ้นลงแล้ว เพื่อหาข้อสรุปว่า งานที่ทำงานนั้น ได้รับความสำเร็จตามความคาดหวังหรือไม่ มีปัญหาหรืออุปสรรคใดเกิดขึ้น อันเป็นผลทำให้งานไม่

สำเร็จตามความคาดหวังและจะมีแนวทางแก้ไขอย่างไร เพื่อให้การทำงานเกิดความสำเร็จหรือ
ใกล้เคียงความคาดหวังมากที่สุด

อัลคิน (Alkin.1970 : 372) ให้ความหมายของการประเมินว่าเป็นกระบวนการ
ค้นหาการตัดสินใจเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยการเลือกรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อรายงานสรุป
สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ตัดสินใจในแนวทางเลือกที่เหมาะสมจากแนวทางต่าง ๆ ที่มีอยู่

สตัฟเฟิลบีม (โชติ เพชรชื่น. ม.ป.ป.; อ้างอิงมาจาก Stufflebeam. n.d.)
ได้กล่าวถึงการประเมินไว้ว่า การประเมินเป็นกระบวนการของการวิเคราะห์ การได้มา และการ
จัดเตรียมข้อมูล เพื่อใช้ในการตัดสินใจเลือกแนวทางที่เหมาะสม (โชติ เพชรชื่น. ม.ป.ป. : 3)

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่าการประเมินผลหมายถึง การกะ การประมาณค่า การประเมิน
ผลการศึกษา โดยการประเมินเป็นการตัดสินใจหาความสำเร็จ ของผลผลิตต่าง ๆ ว่าจะบรรลุถึงความ
สำเร็จเป็นไปตามมาตรฐานหรือไม่โดยนำข้อมูลทางสถิติเป็นเครื่องวัดผล

✓ ความสำคัญของการวัดและการประเมินผล

การวัดและการประเมินผล มีประโยชน์กับผู้สอนและผู้เรียนเป็นอย่างมากเพื่อจะได้
นำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุงการสอนของผู้สอนให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนเพิ่มขึ้น

อุทุมพร ทองอุไทย (2518 : 85) การวัดผลและการประเมินผลของครู นับเป็นความ
สำคัญอย่างยิ่งในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาอีกประการหนึ่ง เพราะ เป็นขบวนการที่ช่วยตัด
สินความมีประสิทธิภาพในการสอน ผลของการประเมินผลจะช่วยให้ครูได้เห็นภาพสะท้อนว่า ผู้เป็น
ครูทำหน้าที่ได้ครบถ้วนเพียงไรมีส่วนใดที่ยังบกพร่อง หรือจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้การ
เรียนของผู้เรียนและการสอนของครูบรรลุเป้าหมายความต้องการ

สุทธิ ประจงศักดิ์ (2520 : 44) ครูส่วนใหญ่มักจะขาดการประเมินผลการสอนของตน
แต่จะอ้างการประเมินผลการเรียน ซึ่งเป็นการประเมินผลจากความรู้ ความสามารถของผู้เรียนที่
แสดงออกเป็นสำคัญและยึดถือว่าเป็นการประเมินผลการสอนของตน ผลที่ได้จากการประเมินผล
รวมครั้งสุดท้าย ทำให้ไม่สามารถบอกได้แน่ชัดว่า การที่ผู้เรียนสอบได้คะแนนสูงหรือได้คะแนนต่ำ
เป็นเพราะสติปัญญาของผู้เรียน หรือเพราะการวางแผนการจัดบรรยากาศในห้องเรียน เทคนิค
การสอน ตลอดจนการใช้อุปกรณ์การเรียนของผู้สอน เพราะสภาพแวดล้อมของผู้เรียนมีผลทำให้
การเรียนของผู้เรียนออกมาในลักษณะแตกต่างกัน

กรมสามัญศึกษา (2522 : 8) ได้กล่าวถึงขั้นตอนที่สำคัญในการจัดกระบวนการเรียนการสอน เพราะก่อให้เกิดประโยชน์หลายประการคือ

1. การประเมินผลช่วยการตัดสินใจในการเรียนการสอน

ผลที่ได้จากกระบวนการวัดผลและประเมินผลจะเป็นข้อมูลย้อนกลับ ที่นำมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน เช่น

- 1.1 ทำให้ครูทราบพื้นฐานเบื้องต้นของผู้เรียน
- 1.2 ทำให้ทราบผลการบรรลุจุดประสงค์ของนักเรียนแต่ละคน
- 1.3 ทำให้ทราบว่าเทคนิควิธีการสอนของครูเหมาะสมเพียงใด
- 1.4 ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนเข้าใจจุดประสงค์การสอนของครูดีขึ้น
- 1.5 ชี้ข้อดีและข้อบกพร่องในการเรียนของผู้เรียน
- 1.6 ช่วยเพิ่มความสนใจในการเรียนแก่ผู้เรียน
- 1.7 สนับสนุนให้ผู้เรียนมีนิสัยการเรียนที่ดี

2. การประเมินผลช่วยตัดสินใจในการแนะแนว

ปกติผู้เรียนมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต่อ การเลือกอาชีพ และปัญหาส่วนตัวอยู่เสมอ เช่น จะเลือกเรียนวิชาอะไร เมื่อจบแล้วจะประกอบอาชีพอะไร ในสถานการณ์อย่างหนึ่งควรปรับตัวอย่างไร ฯลฯ เรื่องเหล่านี้จะตัดสินใจได้ต้องรู้จักผู้เรียนผู้นั้นเป็นอย่างดี ซึ่งการวัดผลจะช่วยในเรื่องนี้ได้ ด้วยการใช้แบบทดสอบชนิดต่าง ๆ เช่น แบบทดสอบความถนัด แบบทดสอบความสนใจ แบบทดสอบบุคลิกภาพหรือแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล เป็นต้น

3. การประเมินผลช่วยตัดสินใจด้านการบริหาร

การประเมินผลการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้บริหารทราบว่า ควรจะแก้ไขปรับปรุงกลไก การบริหารงานของสถานศึกษาอย่างไรหรือไม่ เป็นต้นว่า การจัดห้องสมุดห้องประจำวิชา โรงฝึกงาน การจัดให้มีกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอน ฯลฯ เป็นต้นนอกจากนี้ยังอาจทำการคัดเลือกหรือจำแนกผู้เรียนออกเป็นกลุ่มตามความสามารถ สิ่งเหล่านี้ย่อมต้องอาศัยข้อมูลจากการวัดผลประเมินผล เป็นต้น

4. การประเมินผลช่วยการตัดสินใจด้านการวิจัย

การวิจัยในการเรียนการสอน การแนะแนว และการบริหาร ย่อมต้องอาศัย

ข้อมูลพื้นฐานจากการวัดผลและประเมินผล หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลนั้น สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยได้ด้วย

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524 : 220) ได้ให้ความเห็นว่า การประเมินผลการเรียนการสอนสำคัญมาก ถ้าผู้สอนที่สอนมานาน ชินกับการสอนในแบบนั้น และรวมทั้งมั่นใจตนเองว่าสอนดี แล้วผู้สอนประเภทนี้จะไม่เห็นความสำคัญของการประเมินการสอน และผู้สอนที่อยู่ในประเภทตรงกันข้ามคือ สอนไม่ดี ไม่สนใจการสอน สอนไม่ค่อยเต็มที่ ก็ไม่ยอมประเมินผลการสอนเช่นกัน ซึ่งผู้สอนทั้ง 2 ประเภทนี้ ควรจะต้องมีการประเมินผลการสอนของตนเองอย่างยิ่ง เพื่อให้รู้ว่าผลการประเมินจะมีผลให้ผู้สอนทั้ง 2 ประเภทรู้ว่าตนเองมีข้อบกพร่องในการสอนหรือไม่เพียงใด เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่าการประเมินผลมีความสำคัญในการช่วยในการตัดสินใจอย่างมีกฎเกณฑ์และนำผลการประเมินเก็บไว้เป็นข้อมูลสำหรับดูย้อนหลังหรืออาจเก็บไว้เป็นข้อมูลต่อไปได้

✓ ขบวนการในการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน

ทิสนา แจมมณี (2526 : 53) ได้สรุปกระบวนการในการประเมินผลหลักสูตรไว้ดังนี้

1. การกำหนดว่าจะประเมินอะไรเฉพาะเจาะจง
2. การกำหนดว่าต้องการข้อมูลอะไรที่จะนำมาช่วยในการประเมินผล
3. การรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในข้อ 2
4. การกำหนดเกณฑ์และมาตรฐานในการประเมินผล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์
6. หลังจากที่ได้วิเคราะห์ข้อมูลเสร็จแล้วจะมีการส่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้แก่

ผู้ที่ตัดสินใจ หรือดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องของหลักสูตรนั้น

เอกศักดิ์ บุตรลับ (2537 : 53) ได้กล่าวถึงการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน จะต้องกระทำอย่างมีระบบ ซึ่งควรดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์ในการวัดผลและประเมินผลให้ชัดเจน ว่าต้องการวัดผลเพื่อการคัดเลือกเพื่อจัดตำแหน่ง เพื่อตรวจสอบความรู้หรือเพื่อการวินิจฉัย
2. จัดทำตารางวิเคราะห์จุดประสงค์และเนื้อหา เพื่อที่จะบอกให้ทราบว่าออกข้อ

สอบวัดเนื้อหาใด ในพฤติกรรมใด แค่นั้นและเพียงพอเพื่อข้อสอบที่สร้างขึ้นวัดได้ครอบคลุมเนื้อหา และพฤติกรรมที่ต้องการ

3. เลือกเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผล ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับข้อมูลที่จะวัด โดยพยายามใช้เทคนิคการวัดหลาย ๆ วิธี
4. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลหลังจากกำหนดว่าจะใช้วิธีใดวัดผลแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการสร้างเครื่องมือวัดผลตามที่กำหนดซึ่งเครื่องมือที่ใช้กันมากในการวัดผลการเรียนการสอน ก็ได้แก่ แบบทดสอบ
5. ดำเนินการวัดผลเป็นขั้นตอนของการนำเครื่องมือไปทดสอบหาข้อมูล เพื่อใช้ประกอบการประเมินผล
6. การประเมินผลและการใช้ผลจากการวัด จุดหมายปลายทางของการวัดผลก็เพื่อปรับปรุงการเรียนของผู้เรียนและการสอนของครู ตลอดจนสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ว่ามีความเหมาะสมเพียงพอ ควรปรับปรุงและแก้ไขอย่างไร

จากที่ได้กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า ขบวนการในการวัดและประเมินผลเป็น การกำหนด จุดประสงค์ในการวัดให้ชัดเจน และวิเคราะห์เนื้อหาของการวัดให้สอดคล้องเหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งได้จากการสร้างเครื่องมือว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ ถ้าไม่เหมาะสมก็ทำการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

ขอบข่ายของการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน

สันต์ ชรรณบุรี (2525 : 177) ได้กล่าวถึงการประเมินผลหลักสูตร ส่วนใหญ่มีขอบเขตของการประเมินผล ดังนี้

1. ประเมินตามความมุ่งหมายและจุดประสงค์ เป็นการพิจารณาว่าเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการ ของผู้เรียนและสังคมนั้นหรือไม่เพียงพอ สามารถบรรลุความมุ่งหมายหรือไม่ ยากหรือง่ายเกินไป
2. ประเมินโครงการทั้งหมดของการให้การศึกษา เป็นการพิจารณาว่าสถานศึกษาจัดโครงการการเรียนการสอนใดบ้าง สอดคล้องกับหลักการและความมุ่งหมายหรือไม่ การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานศึกษา การวัดและการประเมินผลการเรียนตลอดจนการบริหารทางด้านหลักสูตร ตารางสอน ห้องสมุด เป็นต้น

3. ประเมินโครงการเฉพาะส่วน เป็นการพิจารณาโครงการทำงานแต่ละส่วน ว่าได้ผลเป็นที่ยอมรับหรือไม่ สามารถบรรลุความมุ่งหมายของโครงการหรือไม่
4. ประเมินการเรียนการสอน เป็นการพิจารณาการเรียนการสอน ตลอดจน การนำสื่อการสอนใหม่ ๆ มาใช้ ผลสัมฤทธิ์และความสำเร็จในด้านการเรียน การนำความรู้ ออกไปประกอบอาชีพได้
5. ประเมินโครงการการประเมินผล เป็นการพิจารณาผลสัมฤทธิ์ของโครงการ ผลการดำเนินงานตามโครงการ ประสิทธิภาพ การตอบสนองจากชุมชนและสังคม แรงต้านทาน และผลกระทบที่มีต่อสังคม
6. ประเมินโครงการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน รวมถึงการสอบด้วย ผลการสอบของผู้เรียนเป็นอย่างไร จะดีหรือเลวนั้นจะต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น การสอนของครู ความบกพร่องทางร่างกายของผู้เรียน ภูมิที่บ้าน ความยากง่ายของ แบบเรียน เป็นต้น
7. ประเมินโครงการของผู้ที่เรียนจบออกไปว่าหางานทำได้หรือไม่ ทานแล้วเกิด ประโยชน์แก่ตนเองและสังคมมากน้อยเพียงใด สังคมยอมรับในผลผลิตที่ออกไปจากสถาบันนั้น หรือไม่

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่าการประเมินผลจะต้องกำหนดขอบเขต ในการวัดและประเมินผลของผู้เรียนให้ครอบคลุมทุกด้าน เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของ ผู้เรียนและสังคม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่วางไว้

ประเภทของการประเมินผล

เอกศักดิ์ บุตรลับ (2537 : 393-395) ได้กล่าวถึง การประเมินผลการเรียน การสอนอาจแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการที่ครูจะทราบถึงการเปลี่ยนแปลงใน พฤติกรรมของผู้เรียน ครูจำเป็นต้องใช้เครื่องมือการวัดผลหลายอย่าง ซึ่งครูอาจสร้างขึ้นเอง หรือนำแบบทดสอบมาตรฐานที่ผู้เชี่ยวชาญจัดทำขึ้น ซึ่งแบบทดสอบที่ดีจะต้องวัดสมรรถภาพทางสมอง ของผู้เรียนในพฤติกรรมทุก ๆ ด้านคือ

1.1 ความรู้ความจำ หมายถึง การวัดว่าเด็กมีความสามารถในการจดจำเรื่องราว ที่เรียนไปได้เพียงใด

1.2 ความเข้าใจ หมายถึง การวัดว่าเด็กมีความสามารถในการแปลความตีความและขยายความในเรื่องต่าง ๆ ที่เรียนไปได้เพียงใด

1.3 การนำไปใช้ หมายถึง การวัดว่าผู้เรียนจะนำเอาความรู้ต่าง ๆ ที่เรียนรู้อยู่แล้ว ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างไรดีเพียงใด

1.4 การวิเคราะห์ หมายถึง การวัดความสามารถในการแยกแยะใจความที่สำคัญกันอยู่ออกมาได้ดีเพียงใด

1.5 การสังเคราะห์ หมายถึง การวัดความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยต่าง ๆ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้เพียงใด

1.6 การประเมินค่า หมายถึง การวัดความสามารถในการวินิจฉัย ว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดมีคุณค่าเพียงใด โดยอาศัยหลักเกณฑ์จากเรื่องราวที่เรียนมาแล้วหรือเกณฑ์ทางสังคมเป็นหลัก

2. การประเมินผลความถนัดในการเรียนรู้เป็นการประเมินความสามารถของบุคคลแต่ละคนว่า จะเรียนรู้วิชาหนึ่งวิชาใดในอนาคตได้สำเร็จและเป็นผลดีหรือไม่ มาตรการต่าง ๆ ในการนำไปใช้ การวัดผลความถนัดในการเรียนรู้จะนำไปใช้ประโยชน์ในการแนะแนวในการศึกษา เพราะจะเป็นเครื่องช่วยบอกชี้ทางสว่างหน้าว่า ผู้เรียนจะมีความสำเร็จเพียงใดหากได้รับการสั่งสอนตามสมควร การวัดจึงวัดความถนัดทั่วไปและความถนัด เฉพาะอย่างโดยอาศัยแบบทดสอบ ให้เขียนตอบเป็นส่วนใหญ่

3. การประเมินผลการปรับตัวในสังคม ผู้เรียนจะเรียนได้ดีหรือไม่ในอนาคตจะมีองค์ประกอบในด้านสติปัญญาและความสามารถในการเรียนรู้เท่านั้น สภาพทางด้านสังคม อารมณ์ต่าง ๆ ก็มีผลให้ผู้เรียนตั้งใจสนใจในการเรียนดีหรือไม่ได้ การเข้าสังคมของนักเรียนได้ดีมีส่วนให้ผู้เรียนมีกำลังใจในการเรียน ตรงกันข้ามกับนักเรียนที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนฝูงได้ นับว่าเป็นผู้มีปัญหาในการเรียนอย่างยิ่ง เพราะจะเกิดความเบื่อหน่ายการเรียน ทำงานกับเพื่อนคนอื่น ๆ ไม่ได้ อีกประการหนึ่ง การเสริมสร้างบุคลิกภาพนับว่าเป็นจุดหมายปลายทางของการศึกษา ที่ปลูกฝัง ฉะนั้นจึงต้องมีการประเมินผลทางด้านนี้ แบบทดสอบที่ใช้วัดผลการปรับตัวนี้ ได้แก่ แบบทดสอบวัดเจตคติ ความสนใจ ความประพฤติ ความร่วมมือ วุฒิกายทางอารมณ์และอื่น ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ใช้การสังเกตพิจารณา

นอกจากนี้ยังได้จำแนกประเภทของการประเมินผลโดยมีเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่งประเภทของการประเมินผลอยู่ 2 เกณฑ์คือ

1. จำแนกตามจุดประสงค์ ของการประเมินผล แบ่งออกได้เป็น
 - 1.1 การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน (Formative Evaluation)
 - 1.2 การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation)
2. จำแนกตามระบบการวัดผล แบ่งออกได้เป็น
 - 2.1 การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม (Norm-Referenced Evaluation)
 - 2.2 การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion-Referenced Evaluation)

จากที่ได้กล่าวแล้วสรุปได้ว่า การประเมินผลการเรียนการสอนมีหลายประเภทด้วยกัน อาจารย์ผู้สอนควรเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมกับผู้เรียน จึงจะเกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนได้มากที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

นิภา เล็กบำรุง (2518 : 52) ได้สังเกตและวิเคราะห์การสอนของครูในจังหวัดสมุทรสาคร เกี่ยวกับการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อบทเรียนรายชักรุ่นตัวอย่าง ครูสังกัดกรมสามัญศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และสังกัดเทศบาล จำนวน 87 คน ใช้แบบสังเกตการสอนและแบบสอบถามที่ปรับปรุงขึ้นเอง ผลการศึกษาพบว่า

1. ครูที่สังกัดต่างกัน ครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้วยการกำหนดงานให้นักเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน และครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ครูที่มีสังกัดต่างกัน ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน และครูที่สอนระดับชั้นต่างกันมีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวน เมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ครูที่มีประสบการณ์ทางการสอนต่างกันมีพฤติกรรมการสอนด้านนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมนึก ภัททิยธนี (2519 : 70-75) ได้ศึกษาพฤติกรรมด้านการประเมินผลในการสอน วิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 41 คน

โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการประเมินผลในการสอน ผลการศึกษาพบว่า ปริมาณของพฤติกรรมด้านการประเมินผลในการสอนโดยส่วนรวมและเมื่อแยกตามเพศ วุฒิ ประสบการณ์การสอน วิชาที่สอน เมื่อจำแนกเป็นพฤติกรรมพบว่า ใช้พฤติกรรมการสอนประเภทครูประเมินผล โดยใช้เทคนิค ขบวนการต่าง ๆ มากที่สุด และครูประเมินผลจากคำถามของนักเรียนประเภทความรู้ ความจำน้อยที่สุด เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่าใช้พฤติกรรมด้านการประเมินผล โดยวิธีถามแล้วนักเรียนตอบพร้อมกันมากที่สุด ใช้คำถามประเภทความรู้ความจำมากเป็นอันดับรองลงมา ส่วนพฤติกรรมด้านการประเมินผลที่ใช้น้อยที่สุด ได้แก่ ครูประเมินผลโดยการทดสอบนักเรียนในชั่วโมงที่สอน ส่วนการเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านการประเมินผลในการสอนเมื่อแยกตามเพศ วุฒิ และวิชาที่สอน พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ พฤติกรรมด้านการประเมินผลของครูไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศ วุฒิ ประสบการณ์การสอน และวิชาที่สอน

วิเชียร ประยูรชาติ (2520 : 73) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนด้านการเตรียมการสอน และด้านการใช้อุปกรณ์การสอน ของครูการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ จากโรงเรียนการศึกษาผู้ใหญ่ทั่วประเทศในภาคเหนือ ภาควันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ได้จำนวนตัวอย่าง 21 คน ใช้แบบพฤติกรรมการสอนที่สร้างขึ้นเอง 2 ฉบับคือ แบบสังเกตพฤติกรรมการสอนด้านการเตรียมการสอน และแบบสังเกตพฤติกรรมการสอนด้านการใช้อุปกรณ์การสอน เป็นแบบสอบถามรายการสำรวจชนิด 2 ตัวเลือก คือ ปฏิบัติกับไม่ปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีวุฒิ อายุ และสถานที่ตั้งโรงเรียน ตามภูมิศาสตร์ต่างกันมีพฤติกรรมการสอนด้านการเตรียมการสอนแตกต่างกัน ส่วนครูที่มีประสบการณ์การสอนและสภาพสมรสต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนทั้งสองด้านไม่แตกต่างกัน

สุชาติ ผุดผ่อง (2520 : 77) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนด้านการอธิบายและด้านการถามตอบของครูผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้ตัวอย่าง 21 คน ผู้วิจัยได้ศึกษาโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม 2 ฉบับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นพอจะสรุปได้ดังนี้ การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอน ด้านการอธิบายและด้านการถามตอบของครูผู้สอนที่จำแนกตาม วุฒิ อายุ ประสบการณ์การสอน สภาพสมรสและสถานที่ตั้งโรงเรียนตามภาคภูมิศาสตร์ พบว่า ครูผู้สอนที่มีวุฒิต่างกันมีพฤติกรรมการสอนด้านการอธิบายและด้านการถามตอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แต่ครูผู้สอนที่มีอายุประสบการณ์การสอน สภาพสมรส และสถานที่ตั้งโรงเรียนตามภาคภูมิศาสตร์ต่างกันมีพฤติกรรมการสอนด้านการอธิบายและด้านการถามตอบไม่แตกต่างกัน

วรรณาดี ม้าลาพอง และ ปรีชา นิลแก้ว (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2522. 330-331) ท้าการวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการสอนทั่วไปของอาจารย์วิทยาลัยครู เชียงใหม่ โดยชักกลุ่มตัวอย่าง อาจารย์ที่สอนในระดับ ป.กศ., ป.กศ.สูง และปริญญาตรี ในภาค เรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2520 สังกัดในสาขาวิชาต่าง ๆ 12 สาขา จำนวน 136 คน โดยใช้แบบ สอบถามทั่วไปของ ปิ่นวดี จิระนราบุรุษย์ สรุปผลได้ดังนี้

1. อาจารย์ในวิทยาลัยโดยส่วนรวมมีพฤติกรรมการสอนทั่วไปในแต่ละด้านเป็นปริมาณ ต่างกันและส่วนมากมีปริมาณสูงกว่าเกณฑ์ปานกลาง แสดงว่าอาจารย์มีพฤติกรรมการสอนทั่วไป ก่อนข้างดี ซึ่งพฤติกรรมการสอนด้านที่ดีที่สุดคือ ด้านคุณลักษณะส่วนตัว รองลงมาคือด้านคุณภาพของภาษา และเสียง ซึ่งพบว่ามมีปริมาณใกล้เคียงกัน ส่วนพฤติกรรมการสอนที่อาจารย์มีเป็นปริมาณน้อยที่สุดคือ ด้านการประเมินผลการสอนและการเรียน และเมื่อแยกพิจารณาพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ใน แต่ละสาขาวิชา พบว่าส่วนใหญ่ได้ผลใกล้เคียงกับการพิจารณาเป็นส่วรวม

2. วิธีสอนที่อาจารย์แทบทุกสาขาวิชาใช้มากที่สุดคือ วิธีสอนแบบบรรยาย แต่เปิดโอกาส ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมภายหลัง ซึ่งอาจารย์ส่วนมากใช้วิธีสอนได้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา

3. นักศึกษาทั้งชายและหญิงทุกระดับชั้นประเมินพฤติกรรมการสอนทั่วไปของอาจารย์ไม่ แตกต่างกัน แสดงว่าการประเมินพฤติกรรมการสอนทั่วไปของอาจารย์โดยนักศึกษา เป็นผู้ประเมินนั้น ไม่ขึ้นอยู่กับเพศและระดับชั้นเรียน

เจียรศรี วิวิธสิริ (2527 : 168-169) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของครูสอนผู้ใหญ่ได้ดังนี้

1. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
2. มีลักษณะเป็นผู้นำ มีความคิดริเริ่ม
3. มีความแม่นยำในหลักสูตร และเนื้อหาวิชา
4. มีความสนใจที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา ทันโลกทันเหตุการณ์
5. มีทักษะความชำนาญในวิธีการ และเทคนิคการถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ
6. มีอารมณ์ขัน ไม่เครียด
7. มีกลวิธีหลาย ๆ วิธีในการสอน ใช้อุปกรณ์การสอนหรือสิ่งต่าง ๆ ช่วย
8. มีความสามารถในการสร้างและรักษาบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้
9. สามารถดึงประสบการณ์ของผู้เรียนออกมาใช้ประโยชน์ได้
10. เป็นผู้มีความรับผิดชอบสูง มีความรักความเสียสละ และมีอุดมการณ์ในการทำงาน

11. ยอมรับและเข้าใจในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีทั้งส่วนดีและส่วนเสีย

12. มีความเข้าใจตนเอง ทราบข้อจำกัดของตนทั้งเด่นและด้อย รู้ว่าจุดเด่นบางอย่างอาจเป็นจุดด้อยในบางสถานการณ์

13. มองโลกในแง่ดี มีความจริงใจ และปรารถนาดีต่อผู้อื่นเสมอ

14. เข้าใจความต้องการและปัญหาพื้นฐานของผู้เรียน สามารถมองเห็นปัญหาและแสวงหาแนวทางแก้ปัญหาเหล่านั้น ๆ ได้

15. มีความมั่นใจว่าตนมิใช่ผู้สอน แต่เป็นเพียงอำนวยความสะดวกให้เกิดการเรียนรู้

16. ปฏิบัติตนเป็นเพื่อนร่วมเรียนหรือในฐานะ เป็นสมาชิกของกลุ่ม

รมติ พิมพ์บรรยงค์ (2528 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการจัดวิชาชีพพื้นฐานการศึกษาตามหลักสูตรสภาการศึกษา พุทธศักราช 2519 และ 2524 พบว่า

1. ปัญหาการจัดวิชาพื้นฐานการศึกษานักศึกษาในทัศนะของผู้บริหารวิทยาลัยครู อาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษานักศึกษาอยู่ในระดับปริณญาในด้าน

1.1 ด้านความมุ่งหมายของหลักสูตรและการเรียนการสอน ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา มีความเห็นสอดคล้องกันว่ามีปัญหาระดับปานกลาง

1.2 ด้านเนื้อหาวิชา ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา มีความเห็นสอดคล้องกันว่ามีปัญหาระดับน้อย

1.3 ด้านการบริหารและบุคลากร ผู้บริหารและอาจารย์มีความเห็นสอดคล้องกันว่ามีปัญหา ส่วนนักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีปัญหาระดับปานกลาง

1.4 ด้านการวัดและประเมินผล ด้านการวิจัยและค้นคว้าและด้านการแต่งตำรา ผู้บริหาร และอาจารย์มีความเห็นสอดคล้องกันว่ามีปัญหาระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษามีต่อปัญหาการจัดวิชาพื้นฐานการศึกษานักศึกษาพบว่า มีความแตกต่างกันในด้านความมุ่งหมายของหลักสูตรและการแต่งตำรา ส่วนในด้านปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา การบริหารและบุคลากร การเรียนการสอนการวัดผลและประเมินผล และการวิจัยและค้นคว้าไม่มีความแตกต่างกัน

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มผู้จัดวิชาพื้นฐานการศึกษานักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัดวิชาพื้นฐานการศึกษานักศึกษา พบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกัน

4. การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารกับอาจารย์ผู้สอนวิชาพื้นฐานการศึกษา

เกี่ยวกับความเหมาะสมของวิชาพื้นฐานการศึกษาจากหลักสูตร พุทธศักราช 2519 และ 2524 พบว่าหลักสูตร พุทธศักราช 2524 มีความเหมาะสมกว่าแต่ควรได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น

จาเนียร จันทร์งาม (2536 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นในเรือนจำและทัณฑสถานในห้าด้านคือ ด้านตัวครูผู้สอน ด้านผู้เรียน ด้านสื่อการสอน ด้านเนื้อหาและหลักสูตร และด้านการวัดและประเมินผล และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีต่อสภาพปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาอาชีพพระยะสั้นในเรือนจำและทัณฑสถานทั้งห้าด้าน โดยจำแนกตามตัวแปร คือ อายุ วุฒิการศึกษา ระยะเวลาในการปฏิบัติงานด้านการสอน การเข้ารับการอบรมการสอนผู้ใหญ่และวิชาชีพที่สอน พบว่า

1. ครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นในเรือนจำและทัณฑสถานในด้านผู้เรียนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านอื่นอีกสี่ด้านอยู่ในระดับน้อย
2. ครูผู้สอนที่มีอายุแตกต่างกัน มีความเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นในเรือนจำ และทัณฑสถานไม่แตกต่างกัน
3. ครูผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นในเรือนจำและทัณฑสถานไม่แตกต่างกัน
4. ครูผู้สอนที่มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานด้านการสอนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นในเรือนจำและทัณฑสถานไม่แตกต่างกัน
5. ครูผู้สอนที่เข้ารับการอบรมการสอนผู้ใหญ่นั้น มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นในเรือนจำและทัณฑสถานไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยต่างประเทศ

ฮาร์ท (Hart. 1954 : 128) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของครูมัธยมของเขาเห็นเราเซนต์ ๑๐ สกูล (Ten Thousand High School) เกี่ยวกับการเรียนการสอน ปรากฏผลว่าครูที่ดีควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. มีความสามารถที่จะชักจูงนักเรียนให้เกิดความสนใจในวิชาที่ตนเองสอน มีความฉลาดรอบรู้สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิด
2. ครูต้องสนใจในตัวนักเรียนให้ความร่วมมือกับนักเรียน มีความเห็นอกเห็นใจนักเรียน
3. สามารถควบคุมอารมณ์ได้ ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
4. อธิบายได้อย่างแจ่มชัด มีวิธีสอนให้นักเรียนเข้าใจง่าย

เลห์เมน และ มีเรนส์ (Lehmann and Mehrens. 1971 : 136) ได้สรุปการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเวทเทอร์น วอชิงตัน สเตท (Western Wansington State College) จำนวน 443 คน นักศึกษามีความเห็นเกี่ยวกับการสอนของครูในอุดมคติว่ามีเกณฑ์ที่สำคัญมากที่สุด 5 ประการ คือ

1. มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน ต้องมีความรู้อย่างกว้างขวางทั้งความรู้ขั้นมูลฐานและความรู้ใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่สอน
2. มีความสนใจในวิชาที่สอนอย่างลึกซึ้ง และมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาค้นคว้าวิชาที่สอน
3. มีความยืดหยุ่นและมีความสามารถที่จะ เสนอบทเรียนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ และสนองความต้องการของผู้เรียน
4. เตรียมการสอนอยู่เสมอในวิชาที่ตนเองสอน กำหนดหัวข้อวิชาที่สอน กำหนดวัตถุประสงค์ตลอดจนรายชื่อหนังสืออ้างอิง
5. ใช้ศัพท์ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม มีความสามารถในการอธิบายอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งสอนโดยคำนึงถึงระดับความสามารถของผู้เรียน

บาติस्ता (Batista 1976 : 257) ได้ศึกษาพฤติกรรมของครูที่ดีจากกลุ่มตัวอย่างพบว่า พฤติกรรมของครูที่ดีประกอบด้วย การเป็นผู้ที่มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่ทันสมัย มีความรู้ ความสามารถในการเขียนบทความและสิ่งพิมพ์ที่มีคุณภาพ มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน มีวิธีสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน มีความรู้ในวิธีประเมินจุดมุ่งหมายของวิชาอย่างเหมาะสม มีคุณธรรมในวิชาชีพ เป็นผู้ทำงานด้วยการให้บริการกับสถาบันและชุมชนให้บริการทางวิชาการและวิชาชีพ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อเพื่อนครู นิสิตนักศึกษาและสถาบัน

๓๕

จากการศึกษาผลการวิจัยเกี่ยวกับเรียนการสอนของครูสรุปได้ว่า ผลการศึกษามีทั้งลักษณะคล้ายคลึงกัน คือครูที่ดีต้องมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน ต้องมีความสนใจในเนื้อหาที่ตนสอนอย่างสุดซึ่ง ต้องเตรียมการสอนอยู่เสมอ และใช้ศัพท์ภาษาอย่างถูกต้องชัดเจน โดยดึงความสามารถของครูเองมาถ่ายทอดให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็วที่สุด

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. อาจารย์ที่สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน
2. อาจารย์ที่สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ที่มีประเภทวุฒิทางการศึกษาต่างกันมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน
3. อาจารย์ที่สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ที่จัดอยู่ในประเภทของผู้สอนต่างกัน มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน
4. อาจารย์ที่สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ด้านต่าง ๆ แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล และ การจัดกระทำกับข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษที่ทำการสอน
โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ระดับปริญญาตรี
(หลังอนุปริญญา) ของมหาวิทยาลัยทวารวดี ซึ่งประกอบด้วย 4 สถาบัน คืออาจารย์สถาบันราชภัฏ
เพชรบุรี จำนวน 26 คน อาจารย์สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จำนวน 30 คน อาจารย์สถาบัน
ราชภัฏกาญจนบุรี จำนวน 20 คน และอาจารย์สถาบันราชภัฏนครปฐม จำนวน 39 คนโดยแบ่งออก
เป็นอาจารย์ประจำ จำนวน 92 คน และเป็นอาจารย์พิเศษ จำนวน 23 คน รวมทั้งสิ้น 115 คน
โดยใช้ประชากรทั้งหมดในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539

ตาราง 1 จำนวนประชากร

สถานภาพ	ประชากร		รวม
	อาจารย์ประจำ	อาจารย์พิเศษ	
1. อาจารย์สถาบันราชภัฏเพชรบุรี	24	15	39
2. อาจารย์สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง	18	2	20
3. อาจารย์สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี	28	2	30
4. อาจารย์สถาบันราชภัฏนครปฐม	22	4	26
รวม	92	23	115

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน ด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน ด้านการวัดและการประเมินผล โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่

- ระดับการศึกษา
- ประเภทของวุฒิทางการศึกษา
- ประเภทของผู้สอน
- ประสบการณ์ในการสอน

ตอนที่ 2 สร้างข้อความตาม 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแบบของ ลีเคอร์ท แบ่งกลุ่มข้อความที่แสดงถึงปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน ด้านการวัดและประเมินผล

๓๐.๖.๕

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยสร้างเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาวิชา จำนวน 10 ข้อ ด้านวิธีการสอน จำนวน 10 ข้อ ด้านการใช้สื่อการสอน จำนวน 10 ข้อ และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 10 ข้อ รวม 40 ข้อ โดยสร้างเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale)

➤ ตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิด (Open Ended) เกี่ยวกับข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี

ข้อความที่สร้างขึ้นวัดในแนวเดียวกัน และกำหนดน้ำหนักในการสอบตัวเลือกเป็นเกณฑ์ ดังนี้คือ

มากที่สุด	หมายถึง	ได้คะแนน	ไว้	5	คะแนน
มาก	หมายถึง	ได้คะแนน	ไว้	4	คะแนน
ปานกลาง	หมายถึง	ได้คะแนน	ไว้	3	คะแนน
น้อย	หมายถึง	ได้คะแนน	ไว้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	หมายถึง	ได้คะแนน	ไว้	1	คะแนน

➤ ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านวิธีการวัดและประเมินผล และด้านอื่น ๆ โดยสร้างเป็นแบบปลายเปิด

2. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้น ดังนี้

2.1 ศึกษาขอบข่ายการสร้างแบบสอบถามจากเอกสาร หนังสือ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางการสร้าง

2.2 สร้างแบบสอบถามตามหัวข้อที่กำหนด และเลือกรูปแบบที่เหมาะสมกับคำถาม

2.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เสนอต่อประธานและกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและการใช้ภาษา เพื่อให้ได้
 แก่ภาษาที่ถูกต้องยิ่งขึ้น

2.4 นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงสมบูรณ์แล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับอาจารย์
 ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ที่สถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์
 ซึ่งไม่ใช่มุมตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำแบบสอบถามไปวิเคราะห์ตรวจหาค่าความเชื่อมั่นของ
 แบบสอบถามด้วยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบัท
 (Cronbach.1970 : 161) ปรากฏว่าแบบสอบถามได้ค่าความเชื่อมั่น 0.95 (ภาคผนวก ง)

2.5 นำเครื่องมือไปใช้เก็บข้อมูลจากประชากรที่ศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยขอหนังสือรับรองจากบัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อขอความอนุเคราะห์จากสหวิทยาลัยทวารวดี ทำ
 หนังสือขอความร่วมมือจากอธิการบดีสถาบันราชภัฏ ทั้ง 4 แห่ง โดยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูล
 ด้วยตนเองและได้รับคืนมา 96 ชุด คิดเป็นร้อยละ 83.48 คัดทิ้งฉบับที่ตอบไม่สมบูรณ์ 14 ชุด
 คิดเป็นร้อยละ 12.17 แล้วนำแบบสอบถามมาคัดเลือกฉบับที่ตอบแบบสอบถามทุกข้ออย่างสมบูรณ์
 ได้จำนวน 82 ชุด คิดเป็นร้อยละ 71.30 จากแบบสอบถามทั้งหมด 115 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูล *การวิเคราะห์ข้อมูล*

ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package
 For The Social Sciences / Personal Computer Plus) โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูล
 แต่ละตอน ดังนี้

1. หาค่าร้อยละ ในแบบสอบถาม ตอนที่ 1 เพื่อแสดงข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของ
 ผู้ตอบแบบสอบถาม ที่เป็นกลุ่มประชากร
2. ตรวจสอบให้คะแนนในแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนี้คือ ตอบมาก
 ที่สุดให้ 5 คะแนน, ตอบมากให้ 4 คะแนน, ตอบปานกลางให้ 3 คะแนน, ตอบน้อยให้ 2 คะแนน,

ตอบน้อยที่สุดค่าที่ 1 คะแนน ต่อจากนั้นหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลและ จัดลำดับที่ของค่าเฉลี่ย การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยใช้กำหนดช่วงคะแนน (Class Interval) ดังนี้ (ทูลศรี วงศ์รัตน์ .2534 : 29,85)

- ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.21 - 5.00 หมายถึง ปัญหาระดับมากที่สุด
- ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.41 - 4.20 หมายถึง ปัญหาระดับมาก
- ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.61 - 3.40 หมายถึง ปัญหาระดับปานกลาง
- ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.81 - 2.60 หมายถึง ปัญหาระดับน้อย
- ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.00 - 1.80 หมายถึง ปัญหาระดับน้อยที่สุด

3. ทดสอบสมมติฐานความแตกต่างปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน ตาม ตัวแปร ระดับการศึกษา ประเภทวิธีการศึกษา ประเภทของผู้สอน และประสบการณ์การสอน านแต่ละด้านคือ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านวิธีการวัดและ ประเมินผลโดยใช้สถิติค่าซี (Z-test) และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way Analysis of Variance)

4. รวบรวมข้อมูลในแบบสอบถาม ตอนที่ 3 แล้วนำมาจัดรวบรวมเป็นหมวดหมู่

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ค่าเฉลี่ยต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด คำนวณจาก โปรแกรม SPSS/PC+ มีดังนี้

1. หาจำนวนร้อยละ
2. สถิติที่ใช้หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Arithmetic Mean) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 40)

$$\mu = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ μ	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
$\sum X$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
N	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

3. สถิติที่ใช้หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 79)

$$s = \sqrt{\frac{N (\sum X^2) - (\sum X)^2}{N (N-1)}}$$

เมื่อ s	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

4. สถิติที่หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach. 1970 : 161)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S^2_i}{S^2_t} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามทั้งฉบับ
 n แทน จำนวนข้อในแบบสอบถามทั้งฉบับ
 $\sum S^2_i$ แทน ผลรวมความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ
 S^2_t แทน ความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบถามทั้งฉบับ

5. สถิติที่ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใช้ (Z-test) โดยสูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 178)

$$Z = \frac{\mu_1 - \mu_2}{\sqrt{\frac{\sigma^2_1}{N_1} + \frac{\sigma^2_2}{N_2}}}$$

เมื่อ Z แทน ค่าสถิติแสดงความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสองกลุ่ม
 μ_1 แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยกลุ่มที่ 1
 μ_2 แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยกลุ่มที่ 2
 σ^2_1 แทน ความแปรปรวนกลุ่มที่ 1
 σ^2_2 แทน ความแปรปรวนกลุ่มที่ 2
 N_1 แทน ขนาดกลุ่มประชากรกลุ่มที่ 1
 N_2 แทน ขนาดกลุ่มประชากรกลุ่มที่ 2

6. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม
 รัตยาชัยสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2534 : 249)

$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

เมื่อ F แทน ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยที่มากกว่า 2 กลุ่ม

MS_B แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

MS_W แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาจำนวน ร้อยละของกลุ่มประชากรโดยจำแนกตามตัวแปร ระดับการศึกษา ประเภทของวุฒิทางการศึกษา ประเภทของผู้สอน และประสิทธิภาพการสอน

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาค้นคว้าของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี ทั้งงานภาพรวมและพิจารณาเป็นรายข้อ ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านการวัดและประเมินผล

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านการวัดและประเมินผล โดยจำแนกตามตัวแปร ระดับการศึกษาประเภทของวุฒิทางการศึกษา ประเภทของผู้สอน ประสิทธิภาพการสอน โดยใช้การวิเคราะห์ค่าซี (Z-test) สำหรับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) และถ้าพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ใช้วิธีทดสอบของ นิวแมน คูลส์ (Newman Keuls Method)

ตอนที่ 5 ประมวลผลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลของการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เข้าใจได้ตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม
μ	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
σ	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
Z	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Z - distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F - distribution
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาจำนวนร้อยละของกลุ่มประชากร โดยจำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษา ประเภทของวุฒิทางการศึกษา ประเภทของผู้สอน ประสบการณ์การสอน ได้แสดงผลไว้ในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มประชากร โดยจำแนกตามตัวแปร ระดับการศึกษา ประเภทของวุฒิทางการศึกษา ประเภทของผู้สอน ประสบการณ์การสอน ของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี

	จำนวน	ร้อยละ
1. ระดับการศึกษา		
1.1 ปริญญาตรี	24	29.3
1.2 สูงกว่าปริญญาตรี	58	70.7
2. ประเภทของวุฒิทางการศึกษา		
2.1 อาจารย์ที่มีวุฒิทางการศึกษา	58	70.7
2.2 อาจารย์ที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา	24	29.3
3. ประเภทของผู้สอน		
3.1 อาจารย์ประจำ	61	74.4
3.2 อาจารย์พิเศษ	21	25.6
4. ประสบการณ์การสอน		
4.1 ต่ำกว่า 3 ปี	9	11.0
4.2 3 - 5 ปี	26	31.7
4.3 มากกว่า 5 ปีขึ้นไป	47	57.3

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นถึง จำนวนอาจารย์ที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี 24 คน คิดเป็นร้อยละ 29.3 อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี 58 คน คิดเป็นร้อยละ 70.7 อาจารย์ที่มีประเภทของวุฒิทางการศึกษา 58 คน คิดเป็นร้อยละ 70.7 อาจารย์ที่ไม่มีประเภทของวุฒิทางการศึกษา 24 คน คิดเป็นร้อยละ 29.3 ประเภทของผู้สอน แบ่งเป็นอาจารย์ประจำ 61 คน คิดเป็นร้อยละ 74.4 อาจารย์พิเศษ 21 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 และอาจารย์ที่แบ่งประสบการณ์การสอนต่ำกว่า 3 ปี 9 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 อาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนตั้งแต่ 3 - 5 ปี 26 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 อาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนมากกว่า 5 ปีขึ้นไป 47 คน คิดเป็นร้อยละ 57.3

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาปัญหาของอาจารย์ผู้สอนบรมกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุ
ปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี
ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านการวัดและประเมินผล
ได้แสดงผลไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้านของอาจารย์ผู้สอน
บรมกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนการสอนตามหลัก
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี

ปัญหาของอาจารย์ผู้สอน	μ	σ
ด้านเนื้อหาวิชา	2.67	0.57
ด้านวิธีการสอน	2.51	0.53
ด้านการใช้สื่อการสอน	2.77	0.56
ด้านการวัดและประเมินผล	2.50	0.60
รวม	2.61	0.50

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นถึงคะแนนเฉลี่ยปัญหาของอาจารย์ผู้สอนบรมกรมวิชาการ
จัดการทั่วไป โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 เมื่อพิจารณาปัญหา
ในแต่ละด้านพบว่าปัญหาด้านการใช้สื่อการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.77 เป็นปัญหามระดับ
ปานกลาง และเป็นปัญหาสูงสุด ส่วนปัญหาที่รองลงมาได้แก่ปัญหาด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการ
สอน และด้านวิธีการวัดและประเมินผล ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 , 2.51 และ 2.50
ตามลำดับ

ตาราง 3.1 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้านของอาจารย์ผู้สอน
 ิปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญา) เกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนการสอนตามหลักสูตร
 ศิลปศาสตรบัณฑิต ของสวิทยาลัยทวารวดีด้านเนื้อหาวิชาเป็นรายข้อ

ด้านเนื้อหาวิชา	μ	δ
1. โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมกับเหตุการณ์ปัจจุบัน	2.70	0.81
2. โครงสร้างของหลักสูตรมีความยืดหยุ่นได้	2.51	0.98
3. โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมของรายวิชาเอก	2.67	0.82
4. โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมกับจำนวนหน่วยกิต	2.52	0.17
5. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อโครงสร้างของหลักสูตร	2.83	0.93
6. เนื้อหาวิชามุ่งเป็นความเป็นเลิศทางวิชาการ	2.60	0.80
7. เนื้อหาวิชากระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้นใฝ่หาความรู้	2.67	0.82
8. เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจรรยาบรรณในวิชาชีพ	2.76	0.96
9. เนื้อหาวิชามีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคม	2.74	0.78
10. รายวิชาเป็นแบบผสมผสาน	2.68	0.75
รวม	2.67	0.57

จากตาราง 3.1 แสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน ิปรแกรมวิชาการจัดการ
 ทั่วไป ในด้านเนื้อหาวิชา เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ปัญหาที่ผู้สอนเห็นว่าเป็นปัญหามากที่สุดคือ
 ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อโครงสร้างของหลักสูตรโดยมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 2.83 ส่วนเบี่ยง
 เบนมาตรฐาน (δ) เท่ากับ 0.93 รองลงมาคือ เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจรรยาบรรณ
 วิชาชีพ มีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 2.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (δ) เท่ากับ 0.96

ตาราง 3.2 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้านของอาจารย์ผู้สอน
 โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนการสอนตามหลักสูตร
 ศิลปศาสตรบัณฑิต ของสหวิทยาลัยทวารวดีด้านวิธีการสอนเป็นรายชื่อ

ด้านวิธีการสอน	μ	σ
1. มีการนำวิทยาการใหม่ๆ มาประยุกต์ใช้ประกอบการสอน	2.70	0.94
2. ใช้วิธีการสอนแบบให้พัฒนาและส่งเสริมจริยธรรม คุณธรรม เจตคติที่ดีในการประกอบอาชีพ	2.49	0.89
3. พยายามหาแหล่งความรู้อื่นมาประกอบการสอน	2.22	0.83
4. ให้มีการฝึกทักษะวิชาชีพเฉพาะ เช่นการฝึกงาน	2.24	0.81
5. เป็นผู้ริเริ่มค้นคว้าหาวิธีการสอนแบบทันสมัยอยู่เสมอ	2.34	0.71
6. สามารถสอนเรื่องที่ยากให้เป็นเรื่องง่าย	2.50	0.71
7. ใช้วิธีสอนแบบระดมความคิดเห็น	2.63	0.88
8. สอนให้มีภาระงานเป็นทีมาได้	2.41	0.75
9. เน้นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า	2.45	0.74
10. มีการสอนเสริม ให้สำหรับผู้ที่เรียนไม่ทัน	3.10	0.87
รวม	2.51	0.53

จากตาราง 3.2 แสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการ
 ทั่วไป ในด้านวิธีการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ปัญหาที่ผู้สอนเห็นว่าเป็นปัญหามากที่สุดคือ
 มีการสอนเสริมให้สำหรับผู้ที่เรียนไม่ทัน โดยมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 3.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 (σ) เท่ากับ 0.87 รองลงมาคือ มีการนำวิทยาการใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ประกอบการสอนมีค่าเฉลี่ย
 (μ) เท่ากับ 2.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.94

ตาราง 3.3 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้านของอาจารย์ผู้สอน
โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญา) เกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนการสอนตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดีด้านการใช้สื่อการสอนเป็นรายชื่อ

ด้านการใช้สื่อการสอน	μ	σ
1. ใช้อุปกรณ์การสอนตรงตามจุดมุ่งหมายของบทเรียน	2.46	0.92
2. มีอุปกรณ์การสอนเพียงพอ	2.79	0.90
3. ใช้สื่อการสอนเหมาะสมกับเนื้อหา	2.79	0.73
4. ใช้สื่อการสอนเหมาะสมกับเวลา	2.73	0.65
5. การจัดเตรียมอุปกรณ์ การสอนครบถ้วนตามเนื้อหา	2.74	0.80
6. สื่อการสอนอยู่ในสภาพพร้อมจะใช้งานและทันสมัย	3.16	0.79
7. สื่อการสอนมีความสอดคล้องกับจำนวนห้องเรียน	3.12	0.79
8. มีความมั่นใจในการใช้สื่อการสอน	2.63	0.76
9. มีการเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี	2.40	0.77
10. สื่อการสอนที่มีอยู่สอดคล้องกับบทเรียน	2.83	0.77
รวม	2.77	0.56

จากตาราง 3.3 แสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการ
ทั่วไป ในด้านการใช้สื่อการสอนเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อพบว่า ปัญหาที่ผู้สอนเห็นว่าเป็นปัญหามากที่สุดคือ
สื่อการสอนอยู่ในสภาพพร้อมจะใช้งานและทันสมัย โดยมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 3.16 ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.79 รองลงมาคือ สื่อการสอนมีความสอดคล้องกับจำนวนห้องเรียนมีค่าเฉลี่ย
(μ) เท่ากับ 3.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 0.79

ตาราง 3.4 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้านของอาจารย์ผู้สอน
 ปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนการสอนตามหลักสูตร
 ศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดีด้านการวัดและประเมินผลเป็นรายชื่อ

ด้านการวัดและประเมินผล	μ	σ
1. การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรม	2.21	1.03
2. ผู้สอนนำผลจากการประเมินมาปรับปรุงการสอน	2.35	0.85
3. การวัดและประเมินผลใช้มาตรฐานเดียวกันทุกวิชา	2.89	1.11
4. การวัดผลเพื่อที่จะเน้นให้ปฏิบัติงานทางด้านการบริหารได้จริง เมื่อเสร็จออกไปแล้ว	2.55	0.77
5. การวัดผลเพื่อเน้นความรู้ด้านวิชาการและทักษะ	2.38	0.80
6. เกณฑ์การวัดเป็นสากลและเป็นตามมาตรฐานทั่วไป	2.29	0.79
7. มีการยึดหยุ่นในการประเมินผลอย่างเหมาะสม	2.61	0.86
8. มีการประเมินประสิทธิภาพโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป จากผู้เรียน	2.71	0.94
9. การประเมินผลการเรียนเหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน	2.56	0.77
10. มีการวัดและประเมินผลรายวิชาอย่างเหมาะสม	2.49	0.93
รวม	2.50	0.60

จากตาราง 3.4 แสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนปรแกรมวิชาการจัดการ
 ทั่วไป ในด้านการวัดและประเมินผล เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อพบว่า ปัญหาที่ผู้สอนเห็นว่า เป็นปัญหา
 มากที่สุดคือ การวัดและประเมินผลใช้มาตรฐานเดียวกันทุกวิชาโดยมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 2.89
 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ 1.11 รองลงมาคือ มีการประเมินประสิทธิภาพโปรแกรม
 วิชาการจัดการทั่วไปจากผู้เรียนมีค่าเฉลี่ย (μ) เท่ากับ 2.71 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เท่ากับ
 0.94

ตาราง 3.5 สรุปค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในแต่ละด้านของอาจารย์ผู้สอน
 โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญา) เกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนการสอน ตาม
 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี เป็นรายชื่อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด และ
 ค่าคะแนนเฉลี่ยที่รองลงมา

ปัญหาของอาจารย์ผู้สอน	μ	σ
<u>ด้านเนื้อหาวิชา</u>		
1. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อโครงสร้างของหลักสูตร	2.83	0.93
2. เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจรรยาบรรณในวิชาชีพ	2.76	0.96
<u>ด้านวิธีการสอน</u>		
1. มีการสอนเสริมสำหรับผู้ที่ไม่ทัน	3.10	0.87
2. มีการนำวิทยาการใหม่ๆ มาประยุกต์ใช้ประกอบการสอน	2.70	0.94
<u>ด้านการใช้สื่อการสอน</u>		
1. สื่อการสอนอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานและทันสมัย	3.16	0.79
2. สื่อการสอนมีความสอดคล้องกับจำนวนห้องเรียน	3.12	0.79
<u>ด้านการวัดและประเมินผล</u>		
1. การวัดและประเมินผลใช้มาตรฐานเดียวกันทุกวิชา	2.89	1.11
2. มีการประเมินประสิทธิภาพโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป จากผู้เรียน	2.71	0.94

จากตาราง 3.5 แสดงให้เห็นถึงการสรุปค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ
 อาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญา) เกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนการสอน

ในด้านเนื้อหาวิชา ข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อโครงสร้างของหลักสูตร ($\mu = 2.83$), ($\sigma = 0.93$) และข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยรองลงมาคือ เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจรรยาบรรณวิชาชีพ ($\mu = 2.76$), ($\sigma = 0.96$)

ในด้านวิธีการสอน ข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ มีการสอนเสริมให้สำหรับผู้ที่เรียนไม่ทัน ($\mu = 3.10$), ($\sigma = 0.87$) และข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยรองลงมาคือ มีการนำวิทยาการใหม่ๆ มาประยุกต์ใช้ประกอบการสอน ($\mu = 2.70$), ($\sigma = 0.94$)

ด้านการประชาสัมพันธ์การสอน ข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ สื่อการสอนอยู่ในสภาพพร้อมจะใช้งานและทันสมัย ($\mu = 3.16$), ($\sigma = 0.79$) และข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยรองลงมาคือ สื่อการสอนมีความสอดคล้องกับจำนวนห้องเรียน ($\mu = 3.12$), ($\sigma = 0.79$)

ด้านการวัดและประเมินผล ข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ การวัดและประเมินผลใช้มาตรฐานเดียวกันทุกวิชา ($\mu = 2.89$), ($\sigma = 1.11$) และข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยรองลงมาคือ มีการประเมินประสิทธิภาพ โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไปจากผู้เรียน ($\mu = 2.71$), ($\sigma = 0.94$)

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัย ทวารวดี ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านการวัดและ ประเมินผล โดยแบ่งตามระดับการศึกษาของอาจารย์ผู้สอน

ตาราง 4 การเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป(หลังอนุ ปริญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัย ทวารวดี ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านการวัด และประเมินผล โดยแบ่งตามระดับการศึกษาของอาจารย์ผู้สอน

ปัญหาของอาจารย์ผู้สอน	ปริญญาตรี N = 24		สูงกว่าปริญญาตรี N = 58		z
	μ	s	μ	s	
ด้านเนื้อหาวิชา	2.50	0.63	2.74	0.54	1.73
ด้านวิธีการสอน	2.38	0.43	2.56	0.59	1.38
ด้านการใช้สื่อการสอน	2.55	0.41	2.86	0.59	2.37*
ด้านการวัดและประเมินผล	2.41	0.48	2.54	0.64	0.93
รวม	2.46	0.42	2.68	0.52	1.80

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาเกี่ยวกับโปรแกรมวิชาการ จัดการทั่วไป โดยรวมปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาปัญหา การเรียนการสอนในแต่ละด้านพบว่า อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี และสูงกว่า ปริญญาตรี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการใช้สื่อการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.5

ตาราง 5 การเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุ
ปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัย
ทวารวดี ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการนำสื่อการสอน และด้านการวัดและ
ประเมินผล โดยแบ่งตามประเภทของวุฒิทางการศึกษาของอาจารย์ผู้สอน

ปัญหาของอาจารย์ผู้สอน	อาจารย์ที่มีวุฒิ ทางการศึกษา N = 58		อาจารย์ที่ไม่มีวุฒิ ทางการศึกษา N = 24		Z
	μ	σ	μ	σ	
ด้านเนื้อหาวิชา	2.60	0.57	2.85	0.57	1.82
ด้านวิธีการสอน	2.48	0.50	2.57	0.61	0.64
ด้านการนำสื่อการสอน	2.77	0.55	2.76	0.59	0.05
ด้านการวัดและประเมินผล	2.50	0.56	2.52	0.69	0.17
รวม	2.59	0.48	2.67	0.59	0.72

จากตาราง 5 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาเกี่ยวกับโปรแกรมวิชาการ
จัดการทั่วไป โดยรวมปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาปัญหา
การเรียนการสอนในแต่ละด้านพบว่า อาจารย์ที่มีวุฒิทางการศึกษา และไม่มีวุฒิทางการศึกษา
 มีปัญหาแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกัน

ตาราง 6 การเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุ
ปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัย
ทวารวดี ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านการวัดและ
ประเมินผล กระจายแบ่งตามประเภทของผู้สอน

ปัญหาของอาจารย์ผู้สอน	อาจารย์ประจำ N = 58		อาจารย์พิเศษ N = 24		Z
	μ	σ	μ	σ	
ด้านเนื้อหาวิชา	2.70	0.59	2.58	0.53	0.85
ด้านวิธีการสอน	2.52	0.58	2.49	0.36	0.23
ด้านการใช้สื่อการสอน	2.79	0.59	2.71	0.48	0.50
ด้านการวัดและประเมินผล	2.50	0.61	2.51	0.59	0.05
รวม	2.63	0.53	2.57	0.42	0.43

จากตาราง 6 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาเกี่ยวกับโปรแกรมวิชาการ
จัดการทั่วไป โดยรวมปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาปัญหา
ของอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษในแต่ละด้านพบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
เช่นเดียวกัน

ตาราง 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดีในแต่ละด้าน จำนวน ตามประสบการณ์การสอน ดังนี้

ปัญหาของอาจารย์ผู้สอน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านเนื้อหาวิชา	ระหว่างกลุ่ม	2	1.73	.87	2.73
	ภายในกลุ่ม	79	25.05	.32	
	รวม	81	26.78		
ด้านวิธีการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	.66	.33	1.18
	ภายในกลุ่ม	79	22.18	.28	
	รวม	81	22.84		
ด้านการایش้การสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	.67	.33	1.07
	ภายในกลุ่ม	79	24.65	.31	
	รวม	81	25.32		
ด้านการวัดและประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	2	1.23	.61	1.75
	ภายในกลุ่ม	79	27.68	.35	
	รวม	81	28.91		

ตาราง 7 (ต่อ)

รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.95	.48	1.94
	ภายในกลุ่ม	79	19.39	.25	
	รวม	81	20.34		

จากตาราง 7 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาเกี่ยวกับโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป โดยรวมปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาปัญหาของอาจารย์ผู้สอนในแต่ละด้านพบว่า อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนทั้ง 3 ระดับมีปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน

ตาราง 7.1 สรุปการเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของ สหวิทยาลัยทวารวดี ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และ ด้านการวัดและประเมินผล ulyแบ่งตามประสบการณ์การสอน

ปัญหาของอาจารย์ผู้สอน	ประสบการณ์ การสอน ต่ำกว่า 3 ปี		ประสบการณ์ การสอน 3 - 5 ปี		ประสบการณ์ การสอน มากกว่า 5ปีขึ้นไป		F
	μ	σ	μ	σ	μ	σ	
ด้านเนื้อหาวิชา	2.31	0.44	2.61	0.59	2.77	0.57	2.73
ด้านวิธีการสอน	2.26	0.54	2.56	0.27	2.53	0.63	1.18
ด้านการใช้สื่อการสอน	2.51	0.47	2.79	0.42	2.80	0.63	1.07
ด้านการวัดและประเมินผล	2.16	0.43	2.55	0.52	2.54	0.65	1.75
รวม	2.31	0.41	2.63	0.37	2.66	0.56	1.94

จากตาราง 7.1 เมื่อสรุปเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของปัญหาเกี่ยวกับโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป โดยรวมปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาปัญหาของอาจารย์ผู้สอนในแต่ละด้านพบว่า อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนทั้ง 3 ระดับมีปัญหาดังกล่าวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกัน

ตอนที่ 5 ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริณญา) ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ตาราง 8 ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ในด้านเนื้อหาวิชา

ปัญหา	N = 82	
	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
1. เนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมกับสภาพสังคม	22	26.8
2. รายวิชาที่เรียนจะเน้นวิชาพื้นฐานมากกว่าวิชาเอก	17	20.7
3. เนื้อหาวิชาซ้ำซ้อนเป็นบางวิชา แตกต่างกันแต่ชื่อเรื่อง	6	7.3
4. ไม่ตอบคำถาม	37	45.2

จากตาราง 8 พบว่าปัญหาด้านเนื้อหาวิชาของอาจารย์โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป นอกเหนือจากแบบสอบถามมีจำนวน 3 ข้อ ที่มากที่สุดได้แก่ เนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมกับสภาพสังคม มีผู้ตอบ 22 คน คิดเป็นร้อยละ 26.8 รองลงมาคือ รายวิชาที่เรียนจะเน้นวิชาพื้นฐานมากกว่าวิชาเอกมีผู้ตอบแบบสอบถาม 17 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 และมีผู้ไม่ตอบแบบสอบถาม 37 คน คิดเป็นร้อยละ 45.2

ตาราง 9 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรม
วิชาการจัดการทั่วไป ในด้านเนื้อหาวิชา

ข้อเสนอแนะ	N = 82	
	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
1. ควรมีการประชุมสัมมนา เพื่อปรับปรุงหลักสูตร อยู่เสมอ	3	3.7
2. ควรกำหนดวุฒิและรายวิชาให้ตรงกับความ ต้องการของตลาดแรงงาน	21	25.6
3. ควรมีการเน้นวิชาเอกเพื่อให้นักศึกษาเป็น ที่ต้องการของตลาดแรงงาน	12	14.6
4. ควรตัดรายวิชาบางวิชาที่ไม่จำเป็นออก	9	11.0
5. ผู้สอนควรปรับปรุงเนื้อหาให้เหมาะสมและ ทันสมัย	7	8.5
6. ควรมีการปิดหุ่ยนในการเปิดรายวิชาใหม่ ๆ	5	6.1
7. ควรให้อาจารย์มีการอบรมสัมมนาด้ว้นหลักสูตร	3	3.7
8. ไม่ตอบแบบสอบถาม	22	26.8

จากตาราง 9 พบว่าอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ได้ให้ข้อเสนอแนะ
แนวทางในการแก้ไขปัญห โดยมิผู้ตอบแบบสอบถามในเรื่องของ การกำหนดวุฒิและรายวิชา
ให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน มีผู้ตอบมากที่สุดคือ 21 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6
รองลงมาคือ ควรมีการเน้นวิชาเอกเพื่อให้นักศึกษาเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน จำนวน
12 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 และมีผู้ไม่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 26.8

ตาราง 10 ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป
ในด้านวิธีการสอน

ปัญหา	N = 82	
	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
1. ผู้สอนส่วนใหญ่ยังเน้นการบรรยาย	19	23.2
2. ขาดแหล่งข้อมูลในการพัฒนาการเรียนการสอน	8	9.8
3. อาจารย์ที่ไม่ได้จบสายครู จะมีการถ่ายทอดได้ไม่ดี	2	2.4
4. ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้าน	6	7.3
5. ผู้เรียนขาดความร่วมมือในการเรียนการสอนและ ขาดความรู้พื้นฐาน	4	4.9
6. ขาดการอำนวยความสะดวกในการเชิญวิทยากรมาบรรยาย	2	2.4
7. อาจารย์บางท่านสอนหลายวิชา ทำให้ไม่มีเวลาในการ พัฒนาการสอน	7	8.5
8. ไม่ตอบแบบสอบถาม	34	41.5

จากตาราง 10 พบว่าปัญหาด้านวิธีการสอนของอาจารย์โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ที่นอกเหนือจากแบบสอบถาม มีจำนวน 7 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุดได้แก่ผู้สอนส่วนใหญ่ยังเน้นการบรรยายโดยมีผู้ตอบ 19 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 รองลงมาคือ ขาดแหล่งข้อมูลในการพัฒนาการเรียนการสอนมีผู้ตอบแบบสอบถาม 8 คน คิดเป็นร้อยละ 9.8 และมีผู้ไม่ตอบแบบสอบถาม 34 คน คิดเป็นร้อยละ 41.5

ตาราง 11 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรม
วิชาการจัดการทั่วไป ในด้านวิธีการสอน

ข้อเสนอแนะ	N = 82	
	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
1. ควรส่งเสริมให้นักศึกษากลับแสดงออกด้านความคิดเห็น ให้มีความเชื่อมั่นในตนเองและมีความชำนาญในการ ปฏิบัติงานมากขึ้น	19	23.2
2. หาวิธีการสอนใหม่ ๆ เพื่อให้นักศึกษามีความกระตือรือร้น	11	13.4
3. ควรเปิดโอกาสให้อาจารย์มีโอกาสดูงานนอก สถานที่และมีการอบรมสัมมนาเพื่อ พัฒนาทักษะการสอน	3	3.7
4. ควรใช้อาจารย์ที่มีความรู้ ความสามารถในการ สอนและมีความชำนาญเฉพาะด้าน	2	2.4
5. ไม่ตอบแบบสอบถาม	47	57.3

จากตาราง 11 พบว่าอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ได้ข้อเสนอแนะ
แนวทางการแก้ไขเกี่ยวกับปัญหาด้านวิธีการสอน โดยข้อที่มีผู้เสนอแนะมากที่สุดได้แก่ ควร
ส่งเสริมให้นักศึกษากลับแสดงออกด้านความคิดเห็นให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความชำนาญ
ในการปฏิบัติงานมากขึ้นโดยมีผู้ตอบจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 รองลงมาคือ หาวิธีสอน
ใหม่ ๆ เพื่อให้นักศึกษามีความกระตือรือร้น จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 และมีผู้ไม่ตอบ
แบบสอบถามจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 57.3

ตาราง 12 ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป
ในด้านการใช้สื่อการสอน

ปัญหา	N = 82	
	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
1. ขาดการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้	4	4.9
2. สื่อการสอนไม่เพียงพอ	21	25.6
3. อาจารย์บางท่านสอนโดยไม่ได้ใช้สื่อใด ๆ เลย	2	2.4
4. สื่อการสอนบางประเภทมีราคาสูง	3	3.7
5. ไม่ตอบแบบสอบถาม	52	63.4

จากตาราง 12 พบว่าปัญหาด้านการใช้สื่อการสอนของอาจารย์โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ที่นอกเหนือจากแบบสอบถามมีจำนวน 4 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุดคือสื่อการสอนไม่เพียงพอ มีผู้ตอบแบบสอบถาม 21 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 รองลงมาคือ ขาดการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ มีผู้ตอบแบบสอบถาม 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.9 และมีผู้ไม่ตอบแบบสอบถามจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 63.4

ตาราง 13 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรม
วิชาการจัดการทั่วไป ในด้านการใช้สื่อการสอน

ข้อเสนอแนะ	N = 82	
	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
1. ควรมีการสนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดหาสื่อ การเรียนการสอน	25	30.5
2. ไม่ตอบแบบสอบถาม	57	69.5

จากตาราง 13 พบว่าอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ได้ให้ข้อเสนอแนะ
แนวทางในการแก้ไขปัญหาด้านการใช้สื่อการสอน โดยมีผู้ให้ข้อเสนอแนะด้านเดียวคือควรมี
การสนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดหาสื่อการเรียนการสอน มีผู้เสนอแนะจำนวน 25 คน
คิดเป็นร้อยละ 30.5 และมีผู้ไม่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 69.5

ตาราง 14 ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป
ในด้านการวัดและประเมินผล

ปัญหา	N = 82	
	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
1. การวัดและประเมินผลไม่เป็นไปตามเกณฑ์ เพราะนักศึกษา มีพื้นฐานแตกต่างกันทำให้ได้คะแนนไม่ถึงเกณฑ์	7	8.5
2. การวัดและประเมินผลในวิชาเดียวกันจะไม่เป็นมาตรฐาน เดียวกัน	15	18.3
3. ไม่ตอบแบบสอบถาม	70	73.2

จากตาราง 14 พบว่าปัญหาในการวัดและประเมินผลของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ที่นอกเหนือจากแบบสอบถาม จำนวน 2 ข้อ ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ การวัดและประเมินผลในวิชาเดียวกันจะไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน มีผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 18.3 และมีผู้ไม่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 73.2

ตาราง 15 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรม
วิชาการจัดการทั่วไป ในด้านการวัดและประเมินผล

ข้อเสนอแนะ	N = 82	
	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
1. ควรจัดการสอบย่อยให้บ่อยขึ้นเพื่อให้นักศึกษากระตือรือร้น	12	14.6
2. ควรมีการประเมินพฤติกรรมของนักศึกษาด้วย เพื่อให้เกิดความตื่นตัว	5	6.2
3. ควรมีการประเมินผลทั้งนักศึกษาและอาจารย์	3	3.7
4. ควรจัดการวัดและประเมินผลให้เป็นสากล	7	8.5
5. มีการจัดอบรมด้านการวัดและประเมินผล	2	2.4
6. ไม่ตอบแบบสอบถาม	53	64.6

จากตาราง 15 พบว่าอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ได้ให้ข้อเสนอแนะ
แนวทางการแก้ไขปัญหา ในด้านการวัดและประเมินผล โดยมีผู้ให้ข้อเสนอแนะมากที่สุดในด้าน
ควรจัดการสอบย่อยให้บ่อยขึ้นเพื่อให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้น มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน
12 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 รองลงมาคือ ควรจัดการวัดและประเมินผลให้เป็นสากล มีผู้ตอบ
แบบสอบถาม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 และมีผู้ไม่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 53 คน
คิดเป็นร้อยละ 64.6

ตาราง 16 สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชา
การจัดการทั่วไป ในแต่ละด้านที่มีจำนวนผู้ตอบสูงสุดและจำนวนผู้ตอบรองลงมา

สรุปปัญหาและข้อเสนอแนะ	N = 82	
	จำนวนผู้ตอบ	ร้อยละ
<u>ด้านเนื้อหาวิชา</u>		
<u>ปัญหา</u> 1. เนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมกับสภาพสังคม	22	26.8
2. รายวิชาที่เรียนเป็นวิชาพื้นฐานมากกว่าวิชาเอก	17	20.7
<u>ข้อเสนอแนะ</u>		
1. ควรกำหนดจุดติและรายวิชาให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน	21	25.6
2. ควรมีการเน้นวิชาเอกเพื่อให้นักศึกษาเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน	12	14.6
<u>ด้านวิธีการสอน</u>		
<u>ปัญหา</u> 1. ผู้สอนส่วนใหญ่นำการบรรยาย	19	23.2
2. ขาดแหล่งข้อมูลในการพัฒนาการเรียนการสอน	8	9.8
<u>ข้อเสนอแนะ</u>		
1. ควรส่งเสริมให้นักศึกษา กล้าแสดงออกด้านความคิดเห็นให้มีความเชื่อมั่นในตนเองและมีความชำนาญในการปฏิบัติงานมากขึ้น	19	23.2
2. หาวิธีการสอนใหม่ๆ เพื่อให้นักศึกษามีความกระตือรือร้น	11	13.4

ตาราง 16 (ต่อ)

<u>ด้านการใช้สื่อการสอน</u>		
<u>ปัญหา</u> 1. สื่อการสอนไม่เพียงพอ	21	25.6
2. ขาดการนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้	4	4.9
<u>ข้อเสนอแนะ</u>		
1. ควรมีการสนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดหาสื่อการเรียนการสอน	25	30.5
<u>ด้านการการวัดและประเมินผล</u>		
<u>ปัญหา</u> 1. การวัดและประเมินผลในวิชาเดียวกันไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน	15	18.3
2. การวัดและประเมินผลไม่เป็นไปตามเกณฑ์ เพราะ นักศึกษามีพื้นฐานแตกต่างกัน ทำให้ได้คะแนนไม่ถึงเกณฑ์	7	8.5
<u>ข้อเสนอแนะ</u>		
1. ควรจัดการสอบย่อยให้บ่อยขึ้น เพื่อให้นักศึกษา กระจุดหรือรับ	12	14.6
2. ควรวัดและประเมินผลให้เป็นสากล	7	8.5

จากตาราง 16 พบว่าปัญหในด้านเนื้อหาวิชาของอาจารย์บรมกรมหาวิทยาลัยการจัดการ ที่ทั่วไปจากแบบสอบถาม ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ เนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมกับสภาพสังคม มีผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 26.8 รองลงมาคือ รายวิชาที่จะเรียนจะเป็นวิชาพื้นฐานมากกว่าวิชาเอก มีผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 และข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหาด้านเนื้อหาวิชา มีข้อเสนอแนะมากที่สุดคือ ควรกำหนดจุดเน้นและรายวิชาให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน มีผู้เสนอแนะจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 รองลงมาคือ ควรมีการเน้นวิชาเอกเพื่อให้นักศึกษาเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน มีผู้เสนอแนะจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6

ปัญหาในด้านวิธีการสอน ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุดคือผู้สอนส่วนใหญ่ยังเน้นการบรรยาย มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 รองลงมาคือขาดแหล่งข้อมูลในการพัฒนาการเรียนการสอน มีผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 9.8 และข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหาด้านวิธีการสอน มีข้อเสนอแนะมากที่สุดคือ ควรส่งเสริมให้นักศึกษาลำแสดงออกด้านความคิดเห็นให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความชำนาญในการปฏิบัติงานมากขึ้น มีผู้เสนอแนะจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 รองลงมาคือ หาวิธีการสอนใหม่ๆ เพื่อให้ นักศึกษามีความกระตือรือร้น มีผู้เสนอแนะจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4

ปัญหาด้านการใช้สื่อการสอน ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ สื่อการสอนมีไม่เพียงพอ มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 รองลงมาคือ ขาดการนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.9 และข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหา ด้านการใช้สื่อการสอน มีข้อเสนอแนะมากที่สุดคือควรมีการสนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดหาสื่อการเรียนการสอน มีผู้เสนอแนะจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5

ปัญหาในด้านการวัดและประเมินผล ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ การวัดและประเมินผลใน วิชาเดียวกันจะไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน มีผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 18.3 รองลงมาคือ การวัดและประเมินผลไม่เป็นไปตามเกณฑ์ เพราะนักศึกษามีพื้นฐานแตกต่างกัน ทำให้ ได้คะแนนไม่ถึงเกณฑ์ มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 และข้อเสนอแนะแนว ทางแก้ปัญหาด้านการวัดและประเมินผล มีข้อเสนอแนะมากที่สุดคือ ควรจัดการสอบย่อยให้บ่อยขึ้น เพื่อให้ให้นักศึกษากระตือรือร้น มีผู้เสนอแนะจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 รองลงมาคือ ควร จัดการวัดและประเมินผลให้เป็นสากล มีผู้เสนอแนะ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านการวัดและประเมินผล
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ เกี่ยวกับการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป โดยแบ่งตามระดับการศึกษา ประเภทของวุฒิทางการศึกษา ประเภทของผู้สอน และประสบการณ์ในการสอน

✓ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

✓ 6

ประชากร

ประชากรเป็นอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ ที่ทำการสอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ระดับปริญญาตรี (หลังอนุปริญญา) ของมหาวิทยาลัยทวารวดี ซึ่งประกอบด้วย 4 สถาบัน คืออาจารย์สถาบันราชภัฏเพชรบุรี จำนวน 26 คน อาจารย์สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จำนวน 30 คน อาจารย์สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี จำนวน 20 คน และอาจารย์สถาบันราชภัฏนครปฐม จำนวน 39 คน โดยแบ่งออกเป็นอาจารย์ประจำ จำนวน 92 คน และเป็นอาจารย์พิเศษ จำนวน 23 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 115 คน ใช้ประชากรทั้งหมดในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539

6

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของอาจารย์

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการ
ทั่วไป ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาวิชา จำนวน 10 ข้อ ด้านวิธีการสอน จำนวน 10 ข้อ
ด้านการใช้สื่อการสอน จำนวน 10 ข้อ และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 10 ข้อ รวม 40 ข้อ
โดยสร้างเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale)

ตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิด (Open Ended) เกี่ยวกับข้อเสนอแนะ และความคิดเห็น
ทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป หลักสูตร
ศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย ถึงอธิการบดีสถาบันราชภัฏ
ทั้ง 4 สถาบัน ได้แก่ สถาบันราชภัฏเพชรบุรี สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี
และสถาบันราชภัฏนครปฐม โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ซึ่งได้แบบสอบ
ถามคืนมา 96 ชุด คิดเป็นร้อยละ 83.48 คัดทิ้งฉบับที่ตอบแบบสอบถามทุกข้อไม่สมบูรณ์ 14 ชุด
คิดเป็นร้อยละ 12.17 และคัดเลือกชุดที่ตอบแบบสอบถามทุกข้อครบถ้วนสมบูรณ์ได้ 82 ชุด คิดเป็น
ร้อยละ 71.30 จำนวนประชากร 115 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีการทางสถิติดังนี้

1. หาค่าร้อยละ
2. หาค่าเฉลี่ย (μ)
3. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)
4. วิเคราะห์ระดับปัญหาของอาจารย์ผู้สอนทั้งโดยรวมและในแต่ละด้านและเป็นรายชื่อ

5. วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโดยรวมและแต่ละด้าน โดยจำแนกตามระดับการศึกษา ประเภทวุฒิทางการศึกษา ประเภทของผู้สอน และประสบการณ์การสอน โดยใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Annlysis of Variance) และถ้าพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีการของนิวแมนคูล

✓ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการนำสื่อการสอน และด้านการวัดและประเมินผล

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในด้าน ระดับการศึกษา ประเภทของวุฒิทางการศึกษา ประเภทของผู้สอน ประสบการณ์การสอน

ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการนำสื่อการสอน และด้านการวัดและประเมินผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปได้ดังนี้

1. อาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) มีความเห็นว่าโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป โดยรวมแล้วมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.61$) และเมื่อจำแนกเป็นรายด้านแล้ว พบว่าด้านที่เป็นปัญหาสูงสุดคือ ด้านการนำสื่อการสอน รองลงมาคือด้านเนื้อหาวิชา เป็นปัญหาในระดับปานกลาง และด้านที่เป็นปัญหาน้อยคือด้านวิธีการสอน และการวัดและประเมินผล

✓ ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอน โดยจำแนกตาม

1. ระดับการศึกษา
2. ประเภทของวุฒิทางการศึกษา
3. ประเภทของผู้สอน
4. ประสบการณ์การสอน

1. เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาแล้วพบว่า อาจารย์ที่มีความรู้ระดับปริญญาตรี และ สูงกว่าปริญญาตรี มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาการจัดการ ทั่วไพบ (หลังอนุปริญญา) โดยรวมแล้วแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อแยกรายด้าน แล้วพบว่าอาจารย์ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ อาจารย์ที่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ในขณะที่อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี เห็นว่าเป็นปัญหาในระดับปานกลาง

2. เมื่อจำแนกตามประเภทของวุฒิทางการศึกษา โดยแบ่งออกเป็นอาจารย์ที่มีวุฒิทางการ ศึกษา และอาจารย์ที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) โดยรวมแล้วแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง สถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่าอาจารย์ที่มีประเภทของวุฒิทางการศึกษาต่างกัน โดยไม่มีนัย

3. เมื่อจำแนกตามประเภทของผู้สอน โดยแบ่งเป็น อาจารย์ประจำ และอาจารย์พิเศษ มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) โดยรวมแล้วแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่าอาจารย์ ที่แบ่งตามประเภทของผู้สอนต่างกัน มีปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. เมื่อจำแนกตามประสบการณ์ในการสอนโดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ อาจารย์ที่มีประสบการณ์ ต่ำกว่า 3 ปี , 3-5 ปี และมากกว่า 5 ปีขึ้นไป มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) โดยรวมแล้วแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่าอาจารย์ทั้ง 3 ระดับ มีปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติ

1
หมัก

เอกสารประกอบ

ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โดยสรุปจากแบบสอบถามปลายเปิด

1. ด้านเนื้อหาวิชา

1.1 ปัญหาที่พบได้แก่ เนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมทำให้นักศึกษาที่จบออกไปหางานได้ยาก และรายวิชาเน้นวิชาพื้นฐานมากกว่าวิชาเอก และเนื้อหาซ้ำซ้อน

1.2 ข้อเสนอแนะคือ ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรและเนื้อหาวิชาอยู่เสมอ และตัดรายวิชาบางวิชาที่ไม่จำเป็นออก และเพิ่มรายวิชาที่จำเป็นเข้ามาแทน และควรมีการอบรมสัมมนาอาจารย์เพื่อให้ได้รับความรู้ใหม่ ๆ นำมาใช้ และอาจารย์ผู้สอนควรมีการวิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชา เพื่อจัดทำแผนการสอนรายวิชา จะทำให้สอนได้ตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและเนื้อหาที่กำหนดไว้

2. ด้านวิธีการสอน

2.1 ปัญหาที่พบได้แก่ ขาดแหล่งข้อมูลในการพัฒนาการเรียนการสอน, ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ, ขาดการอำนวยความสะดวกในการเชิญวิทยากรมาบรรยาย, อาจารย์สอนหลายวิชาทำให้ไม่มีเวลาในการพัฒนาการเรียนการสอน

2.2 ข้อเสนอแนะคือ ควรส่งเสริมให้นักศึกษากล้าแสดงความคิดเห็นเน้นในด้านการปฏิบัติ, เปิดโอกาสให้อาจารย์มีการทำงานนอกสถานที่, ควรให้อาจารย์มีความรู้ความชำนาญในการสอนและมีทักษะเฉพาะด้าน และอาจารย์ผู้สอนควรปรับเปลี่ยนเทคนิคและวิธีการสอนตามความเปลี่ยนแปลงของสังคม และ อาจารย์ผู้สอนควรรู้เทคนิคและวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนเพราะ เทคนิคการสอนมีหลายรูปแบบ แต่ละแบบจะเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่าง

3. ด้านการใช้สื่อการสอน

3.1 ปัญหาที่พบได้แก่ ขาดการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ สื่อการสอนมีไม่เพียงพอต่อจำนวนอาจารย์ผู้สอนและสื่อการสอนมีราคาแพง

3.2 ข้อเสนอแนะคือ ควรใช้อุปกรณ์การสอนให้มากขึ้น ควรมีการสนับสนุนงบประมาณในการจัดหาสื่อการสอน และควรจัดอบรมสัมมนาให้ความรู้ทางด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา เพื่อให้อาจารย์ผู้สอน มีความรู้ในการเลือก การผลิต และการใช้สื่อการสอน และควรสนับสนุนให้มีการผลิตสื่อการสอนขึ้นใช้ในสถานศึกษา และควรจัดหาสื่อการสอนที่มีราคาถูกมาใช้ทดแทน และควรมีการเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสาร ความก้าวหน้า เมื่อมีสื่อการสอนใหม่ๆ

4. ด้านการวัดและประเมินผล

4.1 ปัญหาที่พบคือ การวัดและประเมินผลไม่ค่อยเป็นไปตามเกณฑ์และไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน

4.2 ข้อเสนอแนะคือ ควรจัดการทดสอบบ่อยขึ้นและประเมินพฤติกรรมของนักศึกษา, ควรมีการจัดการวัดและประเมินผลให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน และควรมีการอบรมเรื่องการวัดและประเมินผลและควรมีเกณฑ์มาตรฐานในการวัดและประเมินผลให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน และควรกำหนดเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลให้ชัดเจนว่าต้องการประเมินอะไร และได้สิ่งใดจากการประเมิน ตลอดจนระยะเวลา และข้อจำกัดในการประเมิน

อภิปรายผล

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำมาอภิปรายผล ได้ดังนี้คือ

1. ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.61$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ด้านการใช้สื่อการสอนและด้านเนื้อหาวิชามีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางซึ่งด้านการใช้สื่อการสอนมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 2.77$) และคะแนนเฉลี่ยในด้านเนื้อหาวิชา มีคะแนนเฉลี่ยที่รองลงมา ($\mu = 2.67$) ถือได้ว่าปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยทวารวดี เมื่อมองในภาพรวมแล้วมีปัญหาด้านการเรียนการสอนปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป มีปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในด้านการใช้สื่อการสอนสูงสุด และในด้านเนื้อหาวิชาเป็นปัญหารองลงมา ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในด้านการใช้สื่อการสอนมีจำนวนน้อย ไม่เพียงพอต่อความต้องการของอาจารย์ เนื่องจากขาดงบประมาณในการจัดซื้อ จึงไม่สอดคล้องกับจำนวนห้องเรียน สื่อการสอนที่มีอยู่เป็นของเก่าล้าสมัย บางชนิดมีสภาพชำรุดไม่สามารถนำมาใช้งานได้ หรือใช้งานได้บ้างแต่ก็ไม่มีประสิทธิภาพ และบางชนิดก็ไม่สอดคล้องกับบทเรียน เนื้อหาและระยะเวลา จึงทำให้อาจารย์ผู้สอนไม่มีความมั่นใจในการใช้สื่อการสอน ถึงแม้ว่าจะเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดีก็ตาม จึงทำให้การสอนของอาจารย์ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ได้วางไว้ อันเป็นผลทำให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร จึงก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้เรียน เพราะสื่อ

การสอนเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นและสำคัญยิ่งต่อประสิทธิภาพของการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิญญา คุณเลิศดี (2534 : 81) ที่พบว่า ปัญหาการสอนของครูคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตการศึกษา 9 มีปัญหาระดับปานกลางและปัญหาในด้านการใช้สื่อการสอนสูงกว่าด้านอื่น ๆ และยิ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กาจัด จันทวงษ์โร (2536: 111) ที่พบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้เรียนหลักสูตรระดับชั้นสูงของศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ เขตกรุงเทพมหานคร ในด้านอุปกรณ์การสอนมีน้อยหรือเกือบไม่มีเลย ส่วนในด้านเนื้อหาวิชาเป็นปัญหาที่รองลงมาอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องจากเนื้อหาวิชามากเกินไป รายวิชาที่เปิดสอนมีเป็นจำนวนมาก เนื่องจากบางวิชาเนื้อหาซ้ำซ้อนไม่สอดคล้องกับเวลาเรียนทำให้จัดกิจกรรมได้น้อย เน้นภาคทฤษฎีมากกว่าปฏิบัติ หลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน บุคคลทั่วไปยังไม่ค่อยรู้จัก ซึ่งสอดคล้องกับ รวีวรรณ บรรพศิริ (2527 : 19) และอุษาวดี จันทรสันธิและนิรมล แจ่มจรัส (2526 : 84) ได้ศึกษารวมรวมปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์คือ เนื้อหามากเกินไปไม่สอดคล้องกับเวลาเรียน จนทำให้ไม่สามารถจัดกิจกรรมและสอนได้ทันตามที่หลักสูตรกำหนด ลำดับขั้นตอนของเนื้อหาไม่เหมาะสม การบรรจุเนื้อหาไม่น่าสนใจ เนื้อหาซ้ำๆยาก เนื่องจากความเป็นนามธรรมของด้านเนื้อหาวิชา และยิ่งสอดคล้องกับ รมดี พิมพ์บรรยงศ์ (2528 : 151) ได้ศึกษาปัญหาการจัดวิชาพื้นฐานการศึกษาตามหลักสูตรสภาการศึกษา พุทธศักราช 2519 และ 2524 พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่าสิ่งที่เป็นปัญหา ในด้านเนื้อหาวิชาได้แก่ความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิชาในขอบข่ายของวิชาพื้นฐานการศึกษาระดับปริญญาตรีกับรายวิชาการศึกษาอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ดี มีงานวิจัยที่ไม่สอดคล้องคืองานวิจัยของ อภิญญา คุณเลิศดี (2534 : 81) ได้ศึกษาปัญหาการสอนของครูคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษาพบว่าด้านเนื้อหา ส่วนใหญ่เป็นปัญหาระดับน้อย

1.1 ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อในด้านเนื้อหาวิชา มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.67$) เมื่อแยกเป็นรายชื่อแล้ว พบว่าปัญหาของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านเนื้อหาวิชาอยู่ในระดับปานกลางถึงน้อยที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะเนื้อหาของหลักสูตรโดยเฉพาะในข้อความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อโครงสร้างหลักสูตร มีปัญหาในระดับปานกลาง และมีปัญหามากที่สุดค่าคะแนนเฉลี่ย ($\mu = 2.83$) อาจเนื่องจากโครงสร้างหลักสูตรไม่เป็นไปตามความต้องการของตลาดแรงงานบุคคลทั่วไปยังไม่มากนัก เนื้อหาของหลักสูตรบางวิชามีความซ้ำซ้อนและไม่ค่อย

ทันสมัย ไม่น่าสนใจ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานของ เจนจิรา เจนวนิน (2536 : 85) ที่พบว่าเนื้อหาของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกนาฏศิลป์ไทย พุทธศักราช 2529 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน เนื้อหาไม่มีความทันสมัย ขาดความน่าสนใจ ขาดความต่อเนื่อง และสัมพันธ์กันตลอดจนความซ้ำซ้อนของเนื้อหา ส่วนในข้อเนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจรรยาบรรณในวิชาชีพนั้น เป็นปัญหาในระดับปานกลาง และมีคะแนนเฉลี่ยของปัญหา รองลงมาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\mu = 2.76$) อาจเป็นเพราะเนื้อหาวิชาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจรรยาบรรณในวิชาชีพมีน้อย จึงควรเพิ่มรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับจรรยาบรรณในวิชาชีพให้มากยิ่งขึ้น เพื่อที่จะทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาเมื่อออกไปประกอบอาชีพ จะเป็นผู้มีจรรยาบรรณและมีทัศนคติที่ดีต่อการประกอบอาชีพ เช่น ออกไปประกอบอาชีพที่ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีลธรรม ไม่ทำให้สังคมเสื่อมดังผลงานวิจัยของ ทิศมัย พนาเวศร์ (2540 : 127) ที่พบว่านักศึกษาบริหารธุรกิจสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานครเห็นด้วย กับการประกอบอาชีพทางธุรกิจ ซึ่งควรจะต้องประกอบอาชีพที่ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ทำให้สังคมเสื่อม ทางด้านจิตใจและศีลธรรม จึงจะทำให้สังคมธุรกิจมีแต่ความสงบสุขและมีความมั่นคงยาวนาน

1.2 ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในด้านวิธีการสอน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.51$) เมื่อแยกเป็นรายข้อแล้วพบว่า ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านวิธีการสอนอยู่ในระดับปานกลาง รดยเฉพาะในข้อ มีการสอนเสริมให้สำหรับผู้ที่เรียนไม่ทัน มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 3.10$) อาจเนื่องมาจากมีข้อจำกัดที่เกี่ยวกับตัวอาจารย์ผู้สอนและจำนวนห้องเรียนที่มีจำนวนจำกัด อาจารย์มีจำนวนชั่วโมงสอนค่อนข้างมาก อาจารย์จะต้องทำกิจกรรมอื่นเพิ่ม นอกจากงานสอนได้แก่ งานธุรการ งานการเงิน และงานกิจกรรมนักศึกษา เป็นต้น ส่วนในข้อ การนำวิทยากรใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ประกอบการสอน มีคะแนนเฉลี่ยรองมาเป็นปัญหาระดับปานกลาง ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\mu = 2.70$) อาจเป็นเพราะมีข้อจำกัดในด้านเวลาและงบประมาณในการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัย และขาดงบประมาณในการส่งบุคลากรเข้ารับการฝึกอบรมหรือประชุมทางวิชาการและแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการค้นคว้าเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนมีจำนวนจำกัด การเชิญวิทยากรมาบรรยายไม่ได้รับความสะดวกและ เอื้ออำนวยประโยชน์ให้กับวิทยาการได้อย่างเต็มที่

1.3 ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในด้านการใช้สื่อการสอน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.77$) เมื่อแยกเป็นรายข้อ

แล้วพบว่า ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับการเรียนการสอน ด้านการใช้สื่อการสอนอยู่ในระดับปานกลางถึงน้อย โดยเฉพาะในข้อ สื่อการสอนอยู่ในสภาพพร้อมที่จะใช้งานและทันสมัย มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 3.16$) และข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยรองลงมา คือข้อสื่อการสอนมีความสอดคล้องกับจำนวนห้องเรียนซึ่งมีปัญหามานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ย ($\mu = 3.12$) อาจเนื่องมาจากขาดงบประมาณในการจัดซื้อ จึงทำให้ไม่เพียงพอต่อความต้องการของอาจารย์ สื่อการสอนที่มีอยู่แล้วก็เก่า ล้าสมัย และชำรุด ทดุดโทรม ไม่มีประสิทธิภาพจึงไม่มีความสอดคล้องกับจำนวนห้องเรียน ทำให้อาจารย์ต้องแย่งกันใช้สื่อการสอน จึงไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ อันจะเป็นผลทำให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรีย์ นาคนิยม (2528 : 27) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดในเขตการศึกษา 2 เมื่อจำแนกสื่อการสอนพบว่าสื่อการสอนเก่าไม่ทันสมัย อยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์และมีจำนวนไม่เพียงพอกับนักศึกษา ส่วนในข้อ มีการเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดมีปัญหาระดับน้อย อาจเนื่องมาจากอาจารย์ได้มีการเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี อาจารย์ส่วนใหญ่มีความชำนาญและเชี่ยวชาญในสาขาวิชา มีหนังสือประกอบการเรียนการสอนที่ดี และมีการจัดทำแผนการสอนไว้ล่วงหน้า

1.4 ปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการทั่วไป เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ในด้านการวัดและประเมินผล มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.50$) เมื่อแยกเป็นรายข้อแล้วพบว่าปัญหาของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับปานกลางถึงน้อย โดยเฉพาะในข้อ การวัดและประเมินผลใช้มาตรฐานเดียวกันทุกวิชา มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดมีปัญหามานกลางค่าคะแนนเฉลี่ย ($\mu = 2.89$) ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่อง อาจารย์ผู้สอนในวิชาเดียวกัน ไม่ประเมินผลร่วมกัน ทำให้ขาดมาตรฐานในการประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมหญิง จันทรุไทย (2529 : 112-116) ได้ศึกษาการประเมินหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษาของสภาการฝึกหัดครู (ฉบับปรับปรุง) พุทธศักราช 2524 ในด้านการวัดและประเมินผล พบว่าการวัดและประเมินผลไม่มีเกณฑ์มาตรฐานในการวัดและประเมินผล ขาดคู่มือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็น เน้นตัวครูเป็นศูนย์กลาง ส่วนในข้อ มีการประเมินประสิทธิภาพโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป จากผู้เรียน มีคะแนนเฉลี่ยรองลงมา เป็นปัญหามานกลางค่าคะแนนเฉลี่ย ($\mu = 2.71$) อาจเนื่องจากการประเมินผลประสิทธิภาพของโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไปจากผู้เรียน และการติดตามผล

จากผู้เรียนน้อย เพราะอาจารย์มีข้อจำกัดด้านเวลา มีภาระงานและชั่วโมงการสอนมาก จึงนำมาซึ่งความสนใจเท่าที่ควร

2. ผลการเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังโอนปริญญา) เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัย ทวารวดี ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอน ด้านการใช้สื่อการสอน และด้านการวัดและประเมินผล โดยจำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้คือ

2.1 ผลการเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ของอาจารย์ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีปัญหาในด้านการใช้สื่อการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .05$ และพบต่อไปอีกว่าอาจารย์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีมีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาสูงกว่าอาจารย์ที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นไปตามความสมมุติฐานที่ตั้งไว้ จึงชี้ให้เห็นว่าระดับการศึกษาก็เป็นตัวแปรที่สำคัญตัวแปรหนึ่งที่มีผลทำให้อาจารย์ที่มีปัญหาแตกต่างกันได้ที่เป็นเช่นนี้อาจเพราะว่าอาจารย์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีได้รับการอบรมสั่งสอนได้รับประสบการณ์ อยู่ในสถานับการศึกษา ที่มากกว่าอาจารย์ที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี จึงทำให้อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ได้รับการพัฒนาด้านความคิด จึงมีมุมมองที่กว้างไกล มีโอกาสปรับปรุงเทคนิควิธีการต่าง ๆ โดยพยายามจะนำสื่อการสอน และเทคนิควิธีการต่าง ๆ ซึ่งเป็นตัวกลางในกระบวนการเรียนการสอนมาใช้เพื่อจะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งได้ตั้งความคาดหวังไว้อย่างสูง แต่เมื่อจะต้องพบปัญหาสื่อการสอนของสถาบันมีจำนวนไม่เพียงพอ เพราะสถาบันมีงบประมาณที่จำกัด และสื่อการสอนที่มีก็ล้าสมัยเก่าขรุขระทรุดโทรม จึงทำให้อาจารย์ต้องเกิดปัญหาจากการใช้สื่อการสอน ถึงแม้ว่าจะเตรียมการสอนมาอย่างดีแล้ว เมื่อเกิดปัญหาที่เป็นสาเหตุจากสื่อการสอนก็จะทำให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อภิญา คุณเลิศดี (2534 : 81,82,83) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของครูคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 9 เมื่อจำแนกตามวุฒิทางการศึกษา พบว่า วุฒิการศึกษาของครูคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กับปัญหาการเรียน

คณิตศาสตร์ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่ระดับนัยสำคัญ .05 และพบต่อไปอีกว่า ครูคณิตศาสตร์ ที่มีวุฒิการศึกษาสูงมีปัญหาเกี่ยวกับสื่อการสอนในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนมาก

2.2 ผลการเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไปของ อาจารย์ที่ประเภทของวุฒิทางการศึกษาต่างกัน พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยของปัญหาร้อยรวมและในแต่ละ ด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงชี้ให้เห็นว่า ประเภทของวุฒิทางการศึกษามิได้เป็นตัวแปรที่ส่งผลให้มีปัญหาที่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็น เพราะอาจารย์ในสถาบันส่วนใหญ่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่สอนในโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ซึ่งบางสาขาวิชาอาจขาดแคลนอาจารย์ผู้สอน เช่น สาขาคอมพิวเตอร์ เป็นต้น และบุคคล เหล่านี้อาจจะมีวุฒิทางการศึกษาหรือไม่มีวุฒิทางการศึกษาก็ได้และจำเป็นต้องจัดหามา เพราะเป็น ผู้ที่มีความรู้ ความสามารถมากและประกอบกับสถาบันมีการจัดอบรมให้แก่อาจารย์ผู้สอนอยู่เสมอ จึงอาจทำให้อาจารย์ที่มีวุฒิทางการศึกษาและอาจารย์ที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา มีปัญหาที่ไม่แตกต่างกัน

2.3 ผลการเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไปของ อาจารย์ที่ประเภทของผู้สอนต่างกัน พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยร้อยรวม และในแต่ละด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงชี้ให้เห็นว่าประเภทของผู้สอน ไม่ ได้เป็นตัวแปรที่ส่งผลให้มีปัญหาที่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการศึกษาระบบวิชาการจัดการทั่วไปของสถาบัน เปิดรับนักศึกษาเป็นจำนวนมากและอาจารย์ประจำมีจำนวนไม่เพียงพอ จึงต้องจัดหาอาจารย์พิเศษมาช่วยสอนในบางสาขาวิชา อาจารย์ที่สอนในสถาบันไม่ว่าจะเป็น อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ ก็ต้องศึกษารโครงสร้างหลักสูตรของสถาบันให้ทราบถึง วัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีการสอน และหลักการวัดและประเมินผล ของสาขาวิชาที่สอนให้เข้าใจ ตรงกัน เมื่ออาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษอยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน ประกอบกับสถาบันได้มีการประชุมชี้แจงเกี่ยวกับกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน ทั้งอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ โดยเข้าประชุมร่วมกัน จึงมีโอกาที่จะพบประสังสรรค์ และชี้ให้เห็นถึงปัญหาที่พบเห็นมา มีการ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน จึงอาจทำให้มีปัญหาที่ไม่แตกต่างกัน

2.4 ผลการเปรียบเทียบปัญหาของอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ของอาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยร้อยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงชี้ให้เห็นว่าประสบการณ์ การสอนไม่ได้เป็นตัวแปรที่ส่งผลให้มีปัญหาที่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าอาจารย์ที่สอน

อยู่ในสถาบันไม่ว่าจะมีประสบการณ์การสอน ต่ำกว่า 3 ปี , 3-5 ปี และ มากกว่า 5 ปีขึ้นไป สามารถที่จะพัฒนาและปรับปรุงไม่ว่าจะเป็นด้านเนื้อหาวิชา วัตถุประสงค์ มีการจัดทำแผนการสอน และ บันทึกการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ในด้านวิธีการสอนสามารถพัฒนาวิธีการสอนที่ทาให้ผู้เรียน าม่เพื่อหน่าย โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในด้านการใช้สื่อก็รู้จักเลือกใช้สื่อการสอนให้เหมาะสม กับประสบการณ์และวัยของผู้เรียน ส่วนในด้านการใช้วัดและประเมินผล สามารถที่จะประเมินตาม เกณฑ์มาตรฐานของสถาบันจึงทำให้อาจารย์ที่มีประสบการณ์การสอนต่างกันมีปัญหามาไม่แตกต่างกัน ซึ่ง สอดคล้องกับผลงานของ วัชร ศรีดำ (2535 : 90-93) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการทางด้านการ การสอนของครูผู้สอนวิชา สสท.111 พบว่า ครูภาษาไทยที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกันมีปัญห ในด้านเนื้อหา ด้านสื่อการสอน และด้านการวัดและประเมินผลไม่แตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับ อภิญญา คุณเลิศ (2534 : 82) ที่ศึกษาปัญหาการสอนของครูคณิตศาสตร์ไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหา การสอนคณิตศาสตร์ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการสอน และด้านการวัดและประเมินผล

3. ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการ ทั่วไปตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของสหวิทยาลัยทวารวดี

ผลจากการรวบรวมปัญหาและข้อเสนอแนะจากแบบสอบถามปลายเปิดในด้านต่าง ๆ มีดังนี้

3.1 ด้านเนื้อหาวิชา

เนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมกับสภาพสังคม รายวิชาที่เรียนส่วนใหญ่จะเน้นวิชาทางด้าน พื้นฐานมากกว่าวิชาเฉพาะ ประกอบกับเนื้อหาบางรายวิชามีความซ้ำซ้อนกัน แม้ว่าชื่อเรื่องจะแตก ต่างกัน ข้อเสนอแนะควรจัดให้มีการอบรม ประชุม หรือสัมมนา ผู้บริหารและอาจารย์อย่าง สม่ำเสมอเพื่อระดมความคิดเห็น รวบรวมปัญหาเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร เพื่อให้ ผู้บริหารและอาจารย์มีความเข้าใจตรงกันในการใช้หลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตรควรปรับปรุงให้ ทันสมัยและเหมาะสมอยู่เสมอ หลักสูตรต้องสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ความต้องการของ ห้องถิ่นและสนองความต้องการของสังคม วิชาใดที่ไม่จำเป็นควรตัดออก ควรจัดหลักสูตรให้มีความ ยืดหยุ่นหลักสูตรควรประกอบด้วยหลักทฤษฎีและปฏิบัติ มีลักษณะคาบเกี่ยวหลายวิชา คือเน้นการ ผสมผสาน และส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้ และมีโอกาสร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่สามารถสนอง ความต้องการของท้องถิ่นและสามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้

3.2 ด้านวิธีการสอน

วิธีการสอนผู้สอนส่วนใหญ่ใช้วิธีการบรรยาย โดยยึดตัวผู้สอนเป็นหลัก แหล่งข้อมูลสำหรับใช้ประกอบการค้นคว้า เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนมีจำนวนจำกัด อาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิสภาเฉพาะด้านเฉพาะทางยังมีจำนวนน้อย การเชิญวิทยากรมาบรรยายไม่สามารถเอื้ออำนวยประโยชน์และความสะดวกให้กับวิทยาการได้อย่างเต็มที่ อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ได้รับมอบหมายให้ทำการสอนหลายวิชา ทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการพัฒนาการสอน และอาจารย์ผู้สอนไม่ได้รับความร่วมมือจากนักศึกษาในการเรียนการสอนอย่างเพียงพอ ประกอบกับนักศึกษามีพื้นฐานความรู้เดิมไม่เท่าเทียมกัน ทำให้มีปัญหาในการเรียนการสอน ข้อเสนอแนะก็คือให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากที่สุด นักศึกษาได้แสดงออกด้านความคิดเห็นส่งเสริมให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนั้นผู้สอนจึงควรพัฒนาตนเอง โดยแสวงหาวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ เพื่อจูงใจให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นในการเรียนมากยิ่งขึ้น การจัดหาอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิสภาเฉพาะด้าน มีความชำนาญทางสาขา มีประสบการณ์ในการสอน จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้บริหารควรส่งเสริมสนับสนุนให้อาจารย์ผู้สอนได้มีโอกาสพัฒนาตนเองโดยการไปเข้ารับการอบรม หรือสัมมนาในงาน นอกสถานที่ ที่เป็นประโยชน์ต่อการสอน เพื่อจะได้เพิ่มพูนความรู้ และทักษะในการสอน

3.3 ด้านการวัสดุการสอน

สื่อการสอนที่มีใช้อยู่ในสถานศึกษาไม่ค่อยทันสมัย อาจารย์ผู้สอนบางท่านจึงไม่ใช้สื่อในการสอนเลย หรือใช้บ้างแต่น้อยครั้ง เพราะเห็นว่ายุ่งยาก และไม่ถนัด ประกอบกับสื่อการสอนที่มีอยู่ยังไม่เพียงพอ และสื่อการสอนบางประเภทมีราคาแพงมาก เช่น คอมพิวเตอร์ เครื่องฉายภาพยนตร์ วีดีโอ เป็นต้น ข้อเสนอแนะก็คือ ควรมีการปรับปรุงในเรื่องการวัสดุในการสอนให้มากขึ้น โดยให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่สอน เพราะการศึกษานในสภาพปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นอย่างมาก สื่อการสอนจึงควรใช้เพิ่มมากขึ้น เพื่อให้การจัดการสอนทันสมัยกับความเจริญที่เปลี่ยนแปลงไป แม้ว่าราคาของสื่อการสอนบางประเภทค่อนข้างจะมีราคาสูง ก็ถือเป็นหน้าที่ของอาจารย์ผู้สอนที่จะต้องผลักดัน กระตุ้นให้ผู้บริหารเห็นถึงความสำคัญ และจำเป็นต้องมี และผู้บริหารเองก็ตระหนักถึงความสำคัญ โดยให้การสนับสนุนใน

การจัดหางบประมาณให้เพียงพอ เพื่อจัดซื้อสื่อการสอนที่ทันสมัย กับการเปลี่ยนแปลง ความเจริญก้าวหน้าของวิทยาการใหม่ ๆ

3.4 ด้านการวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลไม่ได้ตามเกณฑ์ เนื่องจากนักศึกษาแต่ละรายมีพื้นฐานทางการศึกษาแตกต่างกัน และการวัดและประเมินผลไม่เป็นไปตามมาตรฐานเดียวกัน ข้อเสนอแนะในการแก้ไขคือ ควรจัดให้มีการทดสอบบ่อย ๆ ครั้ง เป็นการกระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้น ควรจัดให้มีการติดตามผลและประเมินผล ทั้งของของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ควรมีการประเมินพฤติกรรมของนักศึกษา เนื้อหาให้เกิดความตื่นตัว การวัดและประเมินผลควรให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน และควรมีการจัดอบรม ด้านการวัดและประเมินผล เพื่อให้ความรู้แก่อาจารย์ผู้สอน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ มีสิ่งที่จะเสนอแนะเพื่อให้เป็นประโยชน์คือ

1. หลักสูตรของสถาบันราชภัฏ เป็นหลักสูตรที่นำไปใช้กับสถาบันราชภัฏทั่วประเทศ และเป็นหลักสูตรเดียวกัน ทำให้การผลิตบุคลากรไม่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งมีความแตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรปรับหลักสูตรให้เปิดกว้างในการเพิ่มรายวิชา เฉพาะด้านให้มากขึ้น ตามความต้องการของท้องถิ่น
2. ในด้านเนื้อหาวิชาที่ซ้ำซ้อนอาจเนื่องมาจากการสร้างหลักสูตร หรือการผลิตเอกสารตำรา ยังมีการคัดลอกของต่างประเทศมาประยุกต์ใช้ ทำให้ไม่เห็นความแตกต่างที่แน่ชัด ดังนั้น สถาบันราชภัฏจึงควรส่งเสริมการสร้างเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เป็นของตนเอง และทำการเผยแพร่เพื่อความยอมรับที่มากขึ้น
3. ด้านการวัดและประเมินผล อาจารย์ที่สอนรายวิชาต่าง ๆ ยังมีการวัดและประเมินผลเอง ไม่ได้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทำให้นักศึกษาที่จบออกมาขาดความเป็นมาตรฐานและไม่เป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงาน ดังนั้นจึงควรมีการตกลงกันในกลุ่มวิชาเดียวกัน มีการใช้ข้อสอบมาตรฐาน และประเมินผลร่วมกัน เพื่อทำให้มีมาตรฐานเดียวกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาค้นคว้าของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน สายอื่น ๆ บ้าง เช่น สายวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ โปรแกรมวิชาคอมพิวเตอร์ เป็นต้น
2. ควรศึกษาค้นคว้าของนักศึกษาในการเรียนการสอนของสถาบันราชภัฏ เพื่อจะได้ทราบถึงแนวความคิดของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนของอาจารย์ในสถาบันราชภัฏ
3. ควรมีการศึกษาค้นคว้าของอาจารย์การเรียนการสอน ในสหวิทยาลัยอื่น ๆ เพื่อจะได้ทราบปัญหาว่าอยู่ในระดับเดียวกันหรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมการฝึกหัดครู. กรม. แผนพัฒนาการศึกษา กรมการฝึกหัดครู พ.ศ.2530 - 2534. ม.ป.ท.
 _____ . หลักสูตรวิทยาลัยครู ฉบับปรับปรุง 2536 สาขาวิชาศิลปศาสตร์.
 กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.2536.
- _____ . สถิติทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : กองแผนงาน กรมการฝึกหัดครู
 กระทรวงศึกษาธิการ, 2531-2535.
- กาจัด จันทวงศ์โรส การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้เรียน
หลักสูตรระดับชั้นสูงของศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ เขตกรุงเทพมหานคร.
 ปรินญาณินทร์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.
 'อัสสาเนา.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ , สำนักงาน."การวิจัยทางการศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ
 การศึกษา," ใน เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการ. หน้า 330 - 334.
 กรุงเทพฯ: เจริญผล, 2522.
- จารึก ชุกติตติกุล โปรแกรมการพัฒนาสมรรถภาพความเป็นครู. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
 บารุงนุกุลกิจ, 2520.
- จาเนียร จันท์งาม. การศึกษาปัญหาการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นในเรือนจำ
และทัณฑสถาน. ปรินญาณินทร์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร, 2536. อัสสาเนา.
- เจนจิรา เจนนาวิน. การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกนาฏศิลป์ไทย พุทธศักราช
2529 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก :
 มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2536. อัสสาเนา.
- ชมเพลิน จันท์เรืองเพ็ญ. การสอนแบบต่าง ๆ ในระดับอุดมศึกษา. 6(39):39 ;
 พฤษภาคม - มิถุนายน 2519.
- ✓ชวาล แพร่ตกุล. เทคนิคการวัดผล. พิมพ์ครั้งที่ 5. พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช. 2516.
 ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. ระบบสื่อสารการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2521.

- ชำนาญ งามสมบัติ. วารสารราชภัฏเพชรบุรี. 1(5) : สิงหาคม - ตุลาคม 2538.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการวิจัยสถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2534.
- เชียรศรี วิวิธสิริ. จิตวิทยาการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- โชติ เพชรชื่น. เทคนิคการประเมินหลักสูตร. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- ทองทิพย์ วรรณวัฒน์ และคณะ. หลักการสอนและการเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ.
อุดรธานี : โรงพิมพ์ไทยสามัคคี, 2520.
- ทีศนา แจมมณี. "การประเมินผลหลักสูตร" ใน เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาเรื่องแนวทางการประเมินและพัฒนาหลักสูตร ระดับอุดมศึกษา. 15-16 กันยายน 2526
ณ ทบวงมหาวิทยาลัย หน้า 51-71 กองวิชาการ ทบวงมหาวิทยาลัย, 2526.
- ชญ กลุขล." ครูกับเสถียรภาพของประเทศ," วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ. 12 ;
กุมภาพันธ์ 2527.
- ช่าง บังศรี. ทฤษฎีหลักสูตรการออกแบบและการพัฒนา. กรุงเทพฯ : อรุณสาธาณพริ้ว,
2532.
- นิภา เล็กบำรุง. พฤติกรรมการสอนของครูระดับประถมศึกษาในจังหวัดสมุทรสาคร เกี่ยวกับการกำหนดงานให้นักเรียนทำและการทบทวนเพื่อจบบทเรียน. ปรินญาณินท์ กศ.ม
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2518. อัดสำเนา.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. การวัดและประเมินผลการศึกษา : ทฤษฎีและการประยุกต์.
2521. อัดสำเนา.
- ชรีชา เศรษฐีธร. คู่มือการสอน. กรุงเทพฯ : อ.บุญช่วยการพิมพ์, ม.ป.ป.
- พัฒน์ สุงานรงค์. สุขศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2522.
- พิสมัย พนาเวศร์. ความคิดเห็นด้านจริยธรรมทางธุรกิจของนักศึกษาบริหารธุรกิจระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2540. อัดสำเนา.

- ไพฑูรย์ สีนลาร์ตัน. หลักและวิธีการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช. 2524.
- ยาใจ พงษ์บริบูรณ์. ความเป็นครู. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้งเฮาส์. 2526.
- ยุพิน พิพิธกุล. มนุษย์สัมพันธ์สำหรับครู. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้งเฮาส์. 2535.
- รมดี พิมพ์บรรยง. ปัญหาการจัดวิชาพื้นฐานการศึกษาตามหลักสูตรสภาการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2519 และ 2524. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2528. อัดสำเนา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2530.
- ✓ เรียงเดช อุทธเสน. ความคิดเห็นของอาจารย์และผู้บริหารในวิทยาลัยพลศึกษาเกี่ยวกับการประเมินประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.
- ✓ ละเมียด ลิมอักษร. วิชาครูตอน 2. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : องค์การค้าของคุรุสภา, 2516.
- ลูกจันทร์ ภัคธพันธ์. การสอนเชิงระบบ. พิมพ์ครั้งที่ 2. ปทุมธานี : วิทยาลัยครูเพชรบุรี วิทยาลัยการณ., ม.ป.ป., 2528.
- วาสนา ชาวหา. เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : อักษรสยามการพิมพ์, 2522.
- วิจิตร ศรีสอาน. "แผนพัฒนาการอุดมศึกษา ระยะที่ 5". อุดมศึกษา. 7(63): 1-7; พฤษภาคม 2519.
- วิเชียร ประยูรชาติ. พฤติกรรมการสอนด้านการเตรียมการสอนและด้านการใช้อุปกรณ์การสอน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2520. อัดสำเนา.
- วิเชียร เกตุสิงห์. การวัดผลการศึกษาและสถิติเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : การพิมพ์ไชยวัฒน์. 2520.
- วัชร ศรีคำ. การศึกษาปัญหาและความต้องการทางด้านการสอนของครูผู้สอนวิชา สสท.111. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

- สถาบันราชภัฏเพชรบุรี. คู่มือนักศึกษา. เพชรบุรี : สำนักส่งเสริมวิชาการ, 2535.
- สมนึก ภัททิยชนิ. พฤติกรรมด้านการประเมินผลแผนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ระดับ
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519. อัดสำเนา.
- ✓สมหวัง พิชยานุวัฒน์. การประเมินผลโครงการประชุมหลักการและการประยุกต์ใช้.
กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2524.
- สันต์ ธรรมบำรุง. หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร. วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาเขตลพบุรี, 2525.
- สาราช บัวศรี. "หน้าที่และจรรยาครู." ใน สรุปผลการสัมมนาอาจารย์ใหม่. ม.ป.ท.
สำนักศึกษา, กรม. คู่มือประเมินผล. กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์, 2522.
- สุชาติ ผุดผ่อง. พฤติกรรมการสอนด้านการอธิบายและด้านการถามตอบของครูผู้สอนการศึกษา
ผู้ใหญ่วัยเปิดเสรีจ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2520. อัดสำเนา.
- สุทธิ ประจงศักดิ์. หลักการการวัดและประเมินผล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรือง, 2520.
- สุรีย์ นาคนิยม. ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นของ
ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดในเขตการศึกษา 2. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- สุวรรณ ปะวรรณจะ. หลักการและพฤติกรรมการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. ขอนแก่น :
ขอนแก่นการพิมพ์, 2522.
- สมหญิง จันทราไทย. การประเมินหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต วิชาเอกพลศึกษาของสภาการศึกษา
(ฉบับปรับปรุง) พุทธศักราช 2524. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- ✓สุมิตร คุณานุกร. หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2518.
- ✓เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และเอนกกุล กรีแสง. หลักเบื้องต้นของการวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์พิมพ์เมศ. 2517.
- ✓สุมานิน รุ่งเรืองธรรม. กลวิธีสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม. 2526.

- อภิญา คุณเลิศ. ปัญหาการสอนของครูคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในแผนการศึกษา 9.
 ปรินญาพันธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2534. อัดสำเนา.
- อุทุมพร ทองอุไทย. การประเมินอาจารย์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.
- ✓เอกศักดิ์ บุตรลับ. ครูและการสอน. เพชรบุรี : คณะวิชาครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏเพชรบุรี. 2537.
- Alkin, Marvin C. Using Evaluations : Does Evaluation Make
a Difference?. Bererly Hills, 1970.
- Batista. John R. Rescarch in Education. 4th ed. Englewood Cliffs, N.J.:
 Prentice Hall, 1976.
- Cronbach, Lee J. Course Improvement though Evauation in Education
Evaluation : Theory and Praticce. J.R. Ohio : 44 Worther, B.R.
 and Sanders, 1976.
- Gerlach, Vernon S. and Donald P. Ely Teaching and Media :
Systematic Approach. Englewood Cilffs, New Jersey :
 Prentice Hall, 1971.
- Grush, Edgar V. and Donald Costin. Teaching and Media.
 London : Mathuen, 1975.
- Glasser. Robert. "Psychology and Intructional Technology."
Training Research and Education. Pittsburg : University
 of Pittsburg, 1962.
- ✓Good, Carter V. Dictionary of Education. 3 rd. Edition. New York :
 Mc.GraHill Book Co., 1973.
- ✓Grush. T.E. and Costin Frank. " The Student as Cousumer of the
 Teaching Process." American Edcation Research Journal.
 12 : 64 ; Winter, 1975.
- Hart. Frand W. Teacher and Teaching by Ten Thousand High School
Seniors. New York : Macmillan Co., 1954.

- Lehmann, Irvin J. and Mehrens William. Educational Research Reading in Focus. New York : Holt Renschart and Wins Ton. 1971.
- Kemp, Hilda. Curriculum Development Theory and Practice. New York : Harcourt, Brace and World Inc., 1971.
- Noel, W. Francis. Audio - Visual Administration. IOWA : WMC Brown, 1951.
- Petersen, Dorothy S. and Hayken, Velma D. Teaching and Learning in the Elementary School. New York : Applenton-century Grofts, 1961.
- Popham. James W. and Eva L. Bader, Systematic Instruction. Englewood Cliffs. New Jersey : Prentice-Hall, 1970.
- Reese, Danley Lilgo. "What the Good Teacher Does," Improving College and University Teaching. 1970.
- UNESCO,Ed.-79/MINIDASO/REE.5 Country Report,Fourth Regional conference of Miniter of Education and These Responsible For Economic Planning in Asia and Oceania. Organized by Unesco with Co-Operation of ESCAP.,Columbo,24 July- 1 August,1978.
- Wittich, Walter A. and, Charles F. Schuller Audio-Visual Materials. 2 nd.. New York: Harper Brother, 1957.

การคำนวณ

ภาคผนวก ก

หนังสือ

ที่ ทม 1007/

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

ธันวาคม 2539

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์
เรียน

บัณฑิตวิทยาลัย ขอรับรองว่า ร.ท.สมศักดิ์ สรสินธุ์ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท
วิชาเอกธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

นิสิตผู้มีความประสงค์จะมาติดต่อขอความสะดวกในการศึกษาค้นคว้า เพื่อทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไปตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี

ทั้งนี้อยู่ในความควบคุมของ

รศ.ปรีชา ลีมาไทย	ประธาน
อ.นवलวี เรืองศรี	กรรมการ

สิ่งที่นิสิตใคร่ขอความอนุเคราะห์ คือ ขอให้อาจารย์ในคณะวิทยาการจัดการ ตอบแบบสอบถาม
ในระหว่างเดือนธันวาคม 2539 - มกราคม 2540 เพื่อเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือในครั้งนี้ และขอขอบคุณในความ
ช่วยเหลืออนุเคราะห์ใด ๆ ที่ท่านจะโปรดให้แก่นิสิตผู้นี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวศิริยุภา พูลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 2584119

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
ถนนสุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

10 มกราคม 2540

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ของสหวิทยาลัยทวารวดี

กระผม ร้อยโทสมศักดิ์ สรสินธุ์ นิสิตปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตของสหวิทยาลัยทวารวดี" ซึ่งผลการวิจัยนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เนื่องจากผลการประเมินของท่านมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการวิจัยครั้งนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด คำตอบของท่านจะถือเป็นความลับและไม่กระทบกระเทือนต่อท่านและผู้ใดทั้งสิ้น กระผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ร้อยโทสมศักดิ์ สรสินธุ์)

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน

แบบสอบถาม

เรื่อง "ปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป (หลังอนุปริญญา) ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี"

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ สร้างขึ้นเพื่อศึกษาปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียนการสอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป(หลังอนุปริญญา) ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี โปรดประเมินตามความคิดเห็นที่เป็นจริงของท่าน เพราะคำตอบของท่านจะเป็นแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของอาจารย์ โปรดขีดเครื่องหมาย / ใน () หน้าข้อความเป็นจริง

1. สถาบันราชภัฏที่ท่านสังกัด
 - () เพชรบุรี
 - () หมู่บ้านจอมบึง
 - () กาญจนบุรี
 - () นครปฐม

- 2 -

3. ระดับการศึกษา

- () ปริญญาตรี
- () สูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป

4. ประเภทของวุฒิทางการศึกษา

- () อาจารย์ที่มีวุฒิทางการศึกษา
- () อาจารย์ที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา

5. ประเภทของผู้สอน

- () อาจารย์ประจำ
- () อาจารย์พิเศษ

6. ประสบการณ์ในการสอน

- () ต่ำกว่า 3 ปี
- () 3 - 5 ปี
- () มากกว่า 5 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 เป็นแบบสำรวจวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เกี่ยวกับปัญหาของอาจารย์ เกี่ยวกับการเรียนการสอน โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป(หลังอนุปริญญา) หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยทวารวดี และขอให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้อที่กำหนดไว้ ว่ามีปัญหาระดับใดต่อ ข้อความเหล่านี้ ซึ่งอาจจะมี "มากที่สุด" "มาก" "ปานกลาง" "น้อย" "น้อยที่สุด" โดยให้ เลือกเพียงระดับเดียวต่อหนึ่งข้อความ และขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	<u>ด้านเนื้อหาวิชา</u>					
1.	โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมกับเหตุการณ์ปัจจุบัน.....					
2.	โครงสร้างของหลักสูตรมีความยืดหยุ่นได้.....					
3.	โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมของรายวิชาเอก.....					
4.	โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมกับจำนวนหน่วยกิต.....					
5.	ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อโครงสร้างของหลักสูตร.....					
6.	เนื้อหาวิชามุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการ.....					
7.	เนื้อหาวิชากระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้นใฝ่หาความรู้.....					
8.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจรรยาบรรณในวิชาชีพ.....					
9.	เนื้อหาวิชามีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคม.....					
10.	รายวิชาเป็นแบบผสมผสาน.....					

- 4 -

ข้อที่	ข้อความ	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	<u>ด้านวิธีการสอน</u>					
1.	มีการนำวิทยาการใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ประกอบการสอน.....					
2.	ใช้วิธีการสอนแบบให้พัฒนาและส่งเสริมจริยธรรมคุณธรรม เจตคติที่ดีในการประกอบอาชีพ.....					
3.	พยายามหาแหล่งความรู้อื่นมาประกอบการสอน.....					
4.	ให้มีการฝึกทักษะวิชาชีพเฉพาะทางเช่นการฝึกงาน.....					
5.	เป็นผู้ริเริ่มค้นคว้าหาวิธีการสอนแบบทันสมัยอยู่เสมอ.....					
6.	สามารถสอนเรื่องที่ยากให้เป็นเรื่องง่าย.....					
7.	ใช้วิธีการสอนแบบระดมความคิดเห็น.....					
8.	สอนให้มีการทำงานเป็นทีมได้.....					
9.	เน้นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า.....					
10.	มีการสอนเสริม ให้สำหรับผู้ที่ไม่ทัน.....					

-5-

ข้อที่	ข้อความ	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	<u>ด้านการใช้สื่อการสอน</u>					
1.	ใช้อุปกรณ์การสอนตรงตามจุดมุ่งหมายของบทเรียน					
2.	มีอุปกรณ์การสอนเพียงพอ					
3.	ใช้สื่อการสอนเหมาะสมกับเนื้อหา					
4.	ใช้สื่อการสอนเหมาะสมกับเวลา					
5.	การจัดเตรียมอุปกรณ์การสอนครบถ้วนตามเนื้อหา					
6.	สื่อการสอนอยู่ในสภาพพร้อมจะใช้งาน และทันสมัย					
7.	สื่อการสอนมีความสอดคล้องกับจำนวนห้องเรียน					
8.	มีความมั่นใจในการใช้สื่อการสอน					
9.	มีการเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี					
10.	สื่อการสอนที่มีอยู่สอดคล้องกับบทเรียน					

ข้อที่	ชื่อคำถาม	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านการวัดและประเมินผล					
1.	การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรม.....					
2.	ผู้สอนนำผลจากการประเมินมาปรับปรุงการสอน.....					
3.	การวัดและประเมินผลใช้มาตรฐานเดียวกันทุกวิชา.....					
4.	การวัดผลเพื่อที่จะเน้นให้ปฏิบัติงานทางด้านการบริหาร ได้จริงเมื่อสำเร็จออกไปแล้ว.....					
5.	การวัดผลเพื่อเน้นความรู้ด้านวิชาการและทักษะ.....					
6.	เกณฑ์การวัดเป็นสากล และเป็นตามมาตรฐานทั่วไป.....					
7.	มีการยืดหยุ่นในการประเมินผลอย่างเหมาะสม.....					
8.	มีการประเมินประสิทธิภาพปรแกรมวิชาการจัดการ ทั่วไปจากผู้เรียน.....					
9.	การประเมินผลการเรียนเหมาะสมกับสภาพการเรียน การสอน.....					
10.	มีการวัดและประเมินผลรายวิชาอย่างเหมาะสม.....					

-7-

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับปัญหาของอาจารย์เกี่ยวกับการเรียน
 โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป(หลังอนุปริญญา) ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัย
 ทวารวดี ในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านเนื้อหาวิชา.....

,.....
 ,.....

2. ด้านวิธีการสอน

,.....
 ,.....

3. ด้านการใช้สื่อการสอน

,.....
 ,.....

4. ด้านการวัดและประเมินผล

,.....
 ,.....

5. ความคิดเห็นในด้านอื่นๆ (ถ้ามี).....

,.....
 ,.....

*****ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้*****

ภาคผนวก ค

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป
ระดับปริญญาตรี 2 ปี (หลังอนุปริญญา)

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต พ.ศ. 2536

สายบริหารธุรกิจและการจัดการ โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป

ระดับปริญญาตรี (หลังอนุปริญญา)

จุดประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อผลิตบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถระดับวิชาชีพชั้นสูง (Professional) ในวิชาวิทยาการจัดการที่สามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อผลิตบุคลากรที่มีความรู้ ความเข้าใจ ในระบบเศรษฐกิจและสังคม สามารถนำไปใช้ในการตัดสินใจดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เพื่อผลิตบุคลากรที่สามารถติดตาม และปรับตัวให้เข้ากับสภาพการเปลี่ยนแปลง ความก้าวหน้าในเทคโนโลยีฯ และการจัดการในงานอาชีพ
4. เพื่อผลิตบุคลากรที่มีเจตคติ และค่านิยมในการประกอบอาชีพอิสระ อย่างมีคุณภาพ จริยธรรม และปัญญาธรรม

คุณสมบัติเฉพาะโปรแกรมวิชา

1. ผู้สำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า ทางบริหารธุรกิจ
2. ผู้สำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า ซึ่งผ่านการศึกษาวិชาทางด้าน การตลาด การเงิน การบัญชี อย่างน้อย 15 หน่วยกิต
3. ผู้สำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญา หรือเทียบเท่า ซึ่งไม่เคยผ่านการศึกษาวิชาทางด้านธุรกิจ จะต้องศึกษาวิชาต่อไปนี้ โดยไม่นับหน่วยกิตในเกณฑ์การสำเร็จการศึกษา

3524401	การบัญชี 1	3(2-2)
3524402	การบัญชี 2	3(2-2)
3544401	หลักการตลาด	3(3-0)

โครงสร้างหลักสูตร

หน่วยกิจรวมตลอดหลักสูตร	77	หน่วยกิต
โดยมีสัดส่วนหน่วยกิตแต่ละหมวดวิชาแต่ละกลุ่มวิชา ดังนี้		
1. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป	24	หน่วยกิต
1.1 กลุ่มวิชาภาษาและการสื่อสาร	6	หน่วยกิต
1.2 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์	6	หน่วยกิต
1.3 กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์	6	หน่วยกิต
1.4 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	6	หน่วยกิต
2. หมวดวิชาเฉพาะด้าน	47	หน่วยกิต
2.1 กลุ่มวิชาเนื้อหา	33	หน่วยกิต
2.2 กลุ่มวิชาวิทยาการจัดการ	9	หน่วยกิต
2.3 กลุ่มวิชาปฏิบัติการและฝึกประสบการณ์วิชาชีพ	5	หน่วยกิต
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	6	หน่วยกิต
<i>การจัดการเรียนการสอน</i>		
1. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป	24	หน่วยกิต
1.1 กลุ่มวิชาภาษาและการสื่อสาร ให้เรียน	6	หน่วยกิต
1540203 การอ่านเพื่อชีวิต	2(2-0)	
1540204 การเขียนเพื่อการสื่อสาร	2(2-0)	
1550103 การอ่านภาษาอังกฤษทั่วไป	2(2-0)	
1550601 ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ	2(2-0)	
1560101 ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1	2(1-2)	
1560102 ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 2	2(1-2)	
1570101 ภาษาจีนเบื้องต้น 1	2(1-2)	
1570102 ภาษาจีนเบื้องต้น 2	2(1-2)	
1580101 ภาษามาลเลย์เบื้องต้น 1	2(1-2)	

1580102	ภาษามาเลย์เบื้องต้น 2	2(1-2)	
1590101	ภาษาฝรั่งเศสเบื้องต้น 1	2(1-2)	
1590102	ภาษาฝรั่งเศสเบื้องต้น 2	2(1-2)	
1610101	ภาษาเยอรมันเบื้องต้น 1	2(1-2)	
1610102	ภาษาเยอรมันเบื้องต้น 2	2(1-2)	
1650101	ภาษารัสเซียเบื้องต้น 1	2(1-2)	
1650102	ภาษารัสเซียเบื้องต้น 2	2(1-2)	
1660101	ภาษาเกาหลีเบื้องต้น 1	2(1-2)	
1660102	ภาษาเกาหลีเบื้องต้น 2	2(1-2)	
1670101	ภาษาลาวเบื้องต้น 1	2(1-2)	
1670102	ภาษาลาวเบื้องต้น 2	2(1-2)	
1680101	ภาษาเขมรเบื้องต้น 1	2(1-2)	
1680102	ภาษาเขมรเบื้องต้น 2	2(1-2)	
1690101	ภาษาพม่าเบื้องต้น 1	2(1-2)	
1690102	ภาษาพม่าเบื้องต้น 2	2(1-2)	
1710101	ภาษาเวียดนามเบื้องต้น 1	2(1-2)	
1710102	ภาษาเวียดนามเบื้องต้น 2	2(1-2)	
1720101	ภาษาสเปนเบื้องต้น 1	2(1-2)	
1720102	ภาษาสเปนเบื้องต้น 2	2(1-2)	
1.2	กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ ให้เรียน	6	หน่วยกิต
1510601	ตรรกวิทยาทั่วไป	2(2-0)	
1520202	จริยธรรมกับชีวิต	2(2-0)	
1640201	เหตุการณ์รลภปัจจุบัน	2(2-0)	
1640202	ไทยศึกษา	2(2-0)	
2050101	สุนทรียะทางนาฏศิลป์ไทย	2(2-0)	
2061504	สังคมนิยม	2(2-0)	
2510301	มนุษยสัมพันธ์	2(2-0)	

1.3	กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ 1 ให้เรียน	6	หน่วยกิต
	2530101 มนุษย์กับสังคม	2(2-0)	
	2530201 ประชากรกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต	2(2-0)	
	2540202 การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ	2(2-0)	
	2540301 ภูมิศาสตร์ประเทศไทย	2(2-0)	
	2550101 การเมืองการปกครอง	2(2-0)	
	3590201 มนุษย์กับเศรษฐกิจ	2(2-0)	
1.4	กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 1 ให้เรียน	6	หน่วยกิต
	4000103 วิทยาศาสตร์กับสังคม	2(2-0)	
	4000104 วิทยาศาสตร์พัฒนาชีวิต	2(2-0)	
	4070101 วิทยาศาสตร์เพื่อสุขภาพ	2(1-2)	
	4090101 คณิตศาสตร์พื้นฐาน	2(2-0)	
	4060102 คณิตศาสตร์กับการตัดสินใจ	2(2-0)	
	4120102 การประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์	2(1-2)	
2.	หมวดวิชาเฉพาะด้าน	47	หน่วยกิต
2.1	กลุ่มวิชาเนื้อหา	33	หน่วยกิต
	บังคับ เรียน	18	หน่วยกิต
	1551606 ภาษาอังกฤษธุรกิจ 2	3(3-0)	
	3524301 การบัญชีบริหาร	3(3-0)	
	3532202 การภาษีอากรธุรกิจ	3(3-0)	
	3543101 การบริหารการตลาด	3(3-0)	
	3592101 เศรษฐศาสตร์จุลภาค 1	3(3-0)	
	3592102 เศรษฐศาสตร์จุลภาค 2	3(3-0)	

เลือก 1 ที่เรียนรายวิชาจากแขนงวิชาใดแขนงวิชาหนึ่งต่อไปนี้ไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต

(1) แขนงวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์

2513303	ภาวะผู้นำและการจูงใจ	3(3-0)
2563301	แรงงานสัมพันธ์	3(3-0)
3562207	จิตวิทยาธุรกิจ	3(3-0)
3562306	พฤติกรรมองค์การ	3(3-0)
3562402	การบริหารทรัพยากรมนุษย์	3(3-0)
3562403	การสร้างทีมงาน	3(3-0)
3562404	การพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงาน	3(3-0)
3563402	การบริหารค่าจ้างและเงินเดือน	3(3-0)
3563403	การสรรหาและบรรจุพนักงาน	3(3-0)
3563404	การพัฒนาบุคคลและการฝึกอบรม	3(3-0)
3563405	การวางแผนและนโยบายทางด้านทรัพยากรมนุษย์	3(3-0)
3564901	สัมมนาการบริหารทรัพยากรมนุษย์	3(3-0)

(2) แขนงวิชาการจัดการด้านการผลิต

2042114	ออกแบบผลิตภัณฑ์ 1	3(2-2)
2042115	ออกแบบผลิตภัณฑ์ 2	3(2-2)
2042201	ออกแบบบรรจุภัณฑ์	3(2-2)
3542107	นโยบายผลิตภัณฑ์และราคา	3(3-0)
3543201	การมาตรฐานผลิตภัณฑ์	3(3-0)
3562108	การจัดการงานวัสดุ	3(3-0)
3562307	การบริหารการผลิต	3(3-0)
3562309	การวางแผนและควบคุมการผลิต	3(3-0)
3563103	การประมาณราคางานธุรกิจ	3(3-0)
3563401	ความปลอดภัยในการควบคุมงาน	3(3-0)
3564101	การควบคุมคุณภาพ	3(3-0)

3564103	การศึกษาความเคลื่อนไหวและเวลา	3(3-0)
3564104	กระบวนการผลิตและอุตสาหกรรมไทย	3(3-0)
3564202	การประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมเบื้องต้น	2(2-0)
5514306	จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การเบื้องต้น	3(3-0)

(3)แขนงวิชาการตลาด

3033301	การประชาสัมพันธ์ทางการตลาด	3(3-0)
3542101	การตลาดเกษตร	3(3-0)
3542102	การตลาดสหกรณ์	3(3-0)
3542105	พฤติกรรมผู้บริโภค	3(3-0)
3542107	นโยบายผลิตภัณฑ์และราคา	3(3-0)
3542302	การบริหารช่องทางการจัดจำหน่าย	3(3-0)
3542306	การตลาดทางตรง	3(3-0)
3542402	การสื่อสารทางการตลาด	2(2-0)
3543103	กลยุทธ์การตลาด	3(3-0)
3543104	การตลาดบริการ	3(3-0)
3543303	การจัดซื้อ	3(3-0)
3544103	การตลาดระหว่างประเทศ	3(3-0)
3544901	การสัมมนาทางการตลาด	3(3-0)
3544902	การวิจัยตลาด	3(3-0)
3544903	ปัญหาพิเศษทางการตลาด	3(3-0)

(4)แขนงวิชาการจัดการทั่วไป

3511101	พิมพ์ดีดภาษาไทย 1	2(0-4)
3511102	พิมพ์ดีดภาษาอังกฤษ 1	2(0-4)
3511302	งานสารบรรณ	2(1-2)
3511304	เครื่องมือปฏิบัติการสำนักงาน	2(1-2)

3511305	การวิจัยเครื่องคำนวณทางธุรกิจ	2(1-2)
3512101	พิมพ์ดีดภาษาไทย 2	3(2-2)
3512102	พิมพ์ดีดภาษาอังกฤษ 2	3(2-2)
3512401	เทคนิคงานเลขานุการ	3(3-0)
3543303	การจัดซื้อ	3(3-0)
3544901	การสัมมนาทางการตลาด	3(3-0)
3551101	การสหกรณ์เบื้องต้น	2(2-0)
3551102	หลักและวิธีการสหกรณ์	3(3-0)
3551103	การจัดตั้งและดำเนินงานสหกรณ์	3(3-0)
3552101	การจัดการสหกรณ์	2(2-0)
3561102	การจัดการธุรกิจขนาดย่อม	3(3-0)
3561202	การบริหารธุรกิจเบื้องต้น	3(3-0)
3561203	ธุรกิจทางศิลปะ	2(2-0)
3562101	การจัดตั้งร้านค้าย่อย	3(3-0)
3562117	การจัดการธุรกิจการท่องเที่ยว	3(3-0)
3562120	การจัดการโรงแรม	3(3-0)
3562205	ธุรกิจระหว่างประเทศ	3(3-0)
3562301	ทฤษฎีองค์การ	2(2-0)
3562302	การพัฒนาองค์การ	3(3-0)
3562303	มนุษย์สัมพันธ์ในองค์การ	3(3-0)
3562304	การบริหารแผนและโครงการ	3(3-0)
3562305	หลักการวางแผน	3(3-0)
3563108	การพัฒนาบุคลิกภาพ	2(1-2)
3563204	ระบบข้อมูลเพื่อการบริหาร	3(3-0)
3563406	การวิเคราะห์งาน	3(3-0)
3564902	สัมมนาและพยากรณ์ธุรกิจ	2(2-0)
4123615	โปรแกรมประยุกต์ด้านงานธุรการ	3(2-2)

(5)แขนงวิชาการเงินการธนาคาร

3532101	สถาบันการเงินและตลาดเงิน	3(3-0)
3532401	การบริหารการเงิน	3(3-0)
3532403	สินเชื่อและการบริหารสินเชื่อ	3(3-0)
3533101	การธนาคารพาณิชย์	3(3-0)
3533301	หลักการลงทุน	3(3-0)
3533302	การจัดหาเงินทุนธุรกิจ	3(3-0)
3533401	การจัดการธนาคารพาณิชย์	3(3-0)
3533403	การวางแผนและการควบคุมทางการเงิน	3(3-0)
3533404	การวางแผนและการควบคุมกำไร	3(3-0)
3534101	การเงินระหว่างประเทศ	3(3-0)
3534401	การวิเคราะห์ทางการเงิน	3(3-0)
3534402	การวิเคราะห์การลงทุนงานอุตสาหกรรม	3(3-0)
3534403	การวิเคราะห์หลักทรัพย์	3(3-0)
3534901	สัมมนาปัญหาทางการเงิน	3(3-0)
4123603	โปรแกรมประยุกต์ด้านการเงินและการบัญชี	3(3-0)

(6)แขนงวิชาการบัญชี

3521101	การบัญชี 1	3(2-2)
3521102	การบัญชี 2	3(2-2)
3522101	บัญชีการเงิน	3(2-2)
3522102	บัญชีต้นทุน	3(2-2)
3522103	บัญชีชั้นกลาง 1	3(2-2)
3522104	บัญชีชั้นกลาง 2	3(2-2)
3523201	บัญชีธนาคาร	3(2-2)
3523202	บัญชีเฉพาะกิจ	3(2-2)
3523204	การบัญชีรัฐบาล	3(3-0)

3523301	การวางระบบบัญชี	3(3-0)
3524101	บัญชีการเงินชั้นสูง	3(2-2)
3524201	การบัญชีภาษีอากร	3(3-0)
3524302	การตรวจสอบภายใน	3(3-0)
3524303	การสอบบัญชี	3(2-2)
3524901	สัมมนาทางการบัญชี	3(3-0)
3533404	การวางแผนและการควบคุมกำไร	3(3-0)
4123603	โปรแกรมประยุกต์ด้านการเงินและการบัญชี	3(2-2)

(7) แขนงวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

3562104	การจัดการธุรกิจด้วยคอมพิวเตอร์	3(3-0)
4121301	โปรแกรมภาษาเบสิก	3(2-2)
4121302	โปรแกรมภาษาโคบอล 1	3(2-2)
4122201	ฐานข้อมูลเบื้องต้น	3(2-2)
4122502	การวิเคราะห์และออกแบบระบบ	3(2-2)
4122602	โปรแกรมประยุกต์ด้านการจัดการสำนักงาน	3(2-2)
4122606	โปรแกรมประยุกต์ด้านระบบสารสนเทศ	3(2-2)
4123603	โปรแกรมประยุกต์ด้านการเงินและการบัญชี	3(2-2)
4123604	โปรแกรมประยุกต์ด้านการควบคุมสินค้า	3(2-2)
4123605	โปรแกรมประยุกต์ด้านงานทะเบียนและเงินเดือน	3(2-2)
4123607	การประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์ในงานธุรกิจ	3(2-2)
4123611	การประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์ในด้านธนาคาร	3(2-2)
4123615	โปรแกรมประยุกต์ด้านงานธุรการ	3(2-2)

2.2	กลุ่มวิชาวิทยาการจัดการ	9	หน่วยกิต
	บังคับ		
	เรียน	9	หน่วยกิต
3531101	การเงินธุรกิจ	3(3-0)	

3561101 องค์กรและการจัดการ 3(3-0)

3564201 นโยบายธุรกิจ 3(3-0)

ข้อกำหนดเฉพาะ

ในกรณีที่เคยเรียนรายวิชาบังคับมาแล้วในระดับอนุปริญญา หรือเทียบเท่า ให้
เลือกเรียนรายวิชาต่อไปนี้แทน

3522102 บัญชีต้นทุน 3(2-2)

3532403 สินเชื่อและการบริหารสินเชื่อ 3(3-0)

3542105 พฤติกรรมผู้บริโภค 3(3-0)

3542302 การบริหารช่องทางการจัดจำหน่าย 3(3-0)

3561102 การจัดการธุรกิจขนาดย่อม 3(3-0)

3564905 วิจัยวิจัยทางธุรกิจ 3(2-2)

3593301 การวิเคราะห์เชิงปริมาณ 3(3-0)

2.3 กลุ่มวิชาปฏิบัติการและฝึกประสบการณ์วิชาชีพ 5 หน่วยกิต

วิชาปฏิบัติการ เรียน 2 หน่วยกิต

3503802 การเตรียมฝึกประสบการณ์วิชาชีพการจัดการทั่วไป 2 2(90)

3. หมวดวิชาเลือกเสรี เรียน 6 หน่วยกิต

ให้เลือกรายวิชาใด ๆ ในหลักสูตรวิทยาลัยครู โดยไม่ซ้ำกับรายวิชาที่เคย
เรียนมาแล้ว และต้องไม่เป็นรายวิชาที่กำหนดให้เรียนโดยไม่นับหน่วยกิตรวมในเกณฑ์การสำเร็จ
หลักสูตรของโปรแกรมวิชานี้

ภาคผนวก ง
คุณภาพของแบบทดสอบรายข้อ

Item	\bar{X} hi		\bar{X} lo		t-test
	\bar{X} hi	S hi	\bar{X} lo	S lo	
1	4.1500	0.7658	2.6500	0.2395	6.6906
2	4.2500	0.4079	2.4500	0.7868	7.3646
3	3.9000	0.5158	2.5500	0.4711	6.0775
4	3.6500	0.3447	2.9500	0.7658	3.3950
5	3.9000	0.8316	2.4500	0.9974	4.7949
6	4.0000	0.3158	2.6000	0.4632	7.0940
7	4.0000	0.5263	2.4000	0.3579	7.6095
8	3.8500	0.6605	2.2000	0.4842	6.8968
9	3.7500	0.8289	2.6500	0.4500	4.3499
10	3.7000	0.4316	3.0000	0.7368	2.8961
11	4.1000	0.8316	2.5500	0.5763	5.8420
12	4.3000	0.2211	2.5000	0.4737	9.6578
13	4.3500	0.4500	3.1500	0.4500	5.6569
14	4.1000	0.3053	2.9500	0.7868	4.9213
15	4.2000	0.4842	3.0500	0.3658	5.5783
16	3.9500	0.4711	3.0000	0.6316	4.0460
17	4.1500	0.6605	2.6000	0.6737	6.0012
18	3.9000	0.5158	2.8000	0.4842	4.9194
19	3.9000	0.7263	3.0000	0.4211	3.7576
20	3.2000	0.6947	2.8000	1.0105	1.7699
21	4.3000	0.6421	2.6500	0.6605	6.4653
22	4.0500	0.7868	2.6000	0.6737	5.3657
23	3.7500	0.3026	2.4000	0.4632	6.8991
24	3.7000	0.3263	2.6500	0.2395	6.2428
25	3.7000	0.4316	2.4000	0.5684	5.8138
26	3.3500	0.4500	2.1500	0.6605	5.0925
27	3.2000	0.6947	2.4000	0.8842	2.8472
28	3.4000	0.5684	2.7500	0.6184	2.6683
29	3.8500	0.4500	2.8500	0.7658	4.0559
30	3.6500	0.7658	2.6500	0.4500	4.0559
31	4.6000	0.4632	2.6000	0.8842	7.7055
32	4.4000	0.5684	2.7500	0.3026	7.9064
33	4.2500	0.3026	2.2500	1.0395	7.7206
34	4.2000	0.5295	3.0500	0.4711	4.9940
35	3.9000	0.5158	2.9000	0.8316	3.8523
36	4.0000	0.7368	3.1000	0.6211	3.4540
37	3.8000	0.9053	2.6500	0.8711	3.8583
38	3.6000	0.7789	2.6500	0.7658	3.4183
39	2.9500	0.4711	2.7500	0.5132	5.4094
40	4.2500	0.5132	2.5500	0.8921	6.4134

Reliability = .9543031454086304

Number of student 82 Number of item 40

Variance Si 27.94926071166992

Variance St 401.8327331542969

Total score mean 135.5243835449219

Select Group size 25 %

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ ร้อยโทสมศักดิ์ สรสินธุ์
 เกิดวันที่ 26 ธันวาคม 2506
 สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 185/20 ซอยตรีมิตร ถนนสุขุมวิท 42 แขวงพระโขนง
 เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
 ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน ผู้ช่วยนายทหารรับจ่ายเงิน สำนักงานการเงิน
 สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงงานเภสัชกรรมทหาร ศูนย์การอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ
 และพลังงานทหาร

ประวัติการศึกษา

ปีการศึกษา 2526 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (บัญชี) โรงเรียนพาณิชย์การเจ้าพระยา
 2530 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (บัญชี) โรงเรียนพาณิชย์การเจ้าพระยา
 2534 บริหารธุรกิจบัณฑิต (การเงินและการธนาคาร) มหาวิทยาลัยศรีปทุม
 2539 การศึกษามหาบัณฑิต (ธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร